

ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วิทยานิพนธ์

ของ

สีหัต พิมมะจัน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน

พฤษภาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วิทยานิพนธ์

ของ

สีหัต พิมมะจัน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน
พฤษภาคม 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

STRATEGY FOR NAKAI-NAMTHEUN NATIONAL PARK MANAGEMENT,
KHAMMOUANE PROVINCE, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC

BY
SYTHUD PHIMMACHANH

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Doctor of Philosophy Degree in Public and Private Management
at Sakon Nakhon Rajabhat University

November 2025

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ สี่หัด พิมมะจัน

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปณิธิ การสมติ) และผู้ทรงคุณวุฒิ (รองศาสตราจารย์ ดร.ชวินทร์ วะสินนท์) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบและ กรรมการสอบและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต. ดร.พิศดาร แสนชาติ) กรรมการที่ปรึกษา (รองศาสตราจารย์ ดร. จิตติ กิตติ เลิศไพศาล) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สัญญา เคนนาภูมิ) และผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต. ดร.พิศดาร แสนชาติ)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 7 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้เพราะได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบ และปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง อาจารย์ประจำ คณะวิทยาการจัดการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะจันต์ ปัทมดิสง อาจารย์ประจำ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุดจักร์ สิทธิ คณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ดร.สินณะสอน แสงจันทร์วง หัวหน้าแรงงานและสวัสดิการสังคม แขวงคำม่วน สปป.ลาว และ ดร.สีสมพร สุดทิจัก รองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สปป.ลาว ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือต่าง ๆ ตลอดจนให้คำแนะนำและข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่อ ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามและบุคลากรเมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว ในการสัมภาษณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจนบรรลุเป้าหมายสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ดร.วิรัชศักดิ์ มุ่งคุณ นักวิชาการอิสระที่คอยช่วยเหลือสนับสนุน ผู้วิจัยตลอดมาและคอยให้กำลังใจมาตลอดจึงทำให้ประสบความสำเร็จไปด้วยดี

ขอขอบคุณนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน ทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอดจนสำเร็จคุณค่าของงานวิจัย คุณค่าและประโยชน์ใดที่ได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ ของบิดา มารดา บุรพจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านและโดยเฉพาะกำลังใจจากครอบครัว ที่คอยส่งเสริม สนับสนุนในด้านปัจจัยต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จการศึกษาด้วยความระลึกในพระคุณเป็นอย่างสูง

สีหัตถ์ พิมมะจัน

ชื่อเรื่อง	ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ผู้วิจัย	สีหัด พิมมะจัน
กรรมการที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วาที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ
ปริญญา	ปร.ด. (การจัดการภาครัฐและภาคเอกชน)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์และวิธีการศึกษา 3 ระยะ ได้แก่ (1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กลุ่มเป้าหมายคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 35 คน ใช้แบบบันทึกการสนทนากลุ่มในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์เนื้อหา (2) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาประกอบด้วยผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจำนวน 49 คน และผู้ทำการประเมินยุทธศาสตร์คือผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน จำนวน 10 คน ใช้แบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์เนื้อหา และใช้แบบประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้องของยุทธศาสตร์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และ (3) เพื่อนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและประเมินผล ศึกษาจากประชากรคือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการเร่งด่วนที่นำไปทดลองปฏิบัติ จำนวน 90 คน ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย วิเคราะห์ข้อมูลจากค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจน กำหนดบทบาทหน้าที่ของบุคลากรไว้ชัดเจน แต่มีปัญหาขาดแคลนบุคลากรและการพัฒนาบุคลากรไม่ต่อเนื่อง มีการจัดทำแผนการบริหารแผนการเงิน แต่มีงบประมาณไม่เพียงพอและการจัดสรรไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ ด้านวัสดุอุปกรณ์ มีวัสดุอุปกรณ์พื้นฐานเพียงพอสำหรับงานประจำวันและมีระบบจัดซื้อจัดจ้างชัดเจน แต่มีปัญหาอุปกรณ์วัสดุอุปกรณ์ที่สำคัญไม่เพียงพอในการใช้งานด้านต่าง ๆ วัสดุเสื่อมสภาพและล้าสมัย และ ในด้านวิธีการจัดการนั้น มีระบบติดตามและประเมินผลแต่ยังขาดคู่มือปฏิบัติงานที่ชัดเจนจึงทำให้การติดตามและประเมินผลไม่ต่อเนื่อง

2. ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่ระดับโลก

3. ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินที่เร่งด่วนไปปฏิบัติ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) โดยนำไปดำเนินการ ณ บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และผลการประเมินผลจัดอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน การจัดการอุทยาน ยุทธศาสตร์

TITLE	Strategy for Nakai–Namtheun National Park Management, Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic
AUTHOR	Sythud Phimmachanh
ADVISORS	Assoc. Prof. Dr. Chanin Vaseenont Assoc. Prof. Dr. Jitti Kittilertpaisal Assist. Prof. Acting Sub. Lt. Dr. Pissadarn Saenchat
DEGREE	Ph.D. (Public and Private Management)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2025

ABSTRACT

This research aimed to study three phases: (1) to study the conditions and problems of management of Nakai–Namtheun National Park, Lao People's Democratic Republic. The target group consisted of 35 people involved in the management of Nakai–Namtheun National Park. Group discussion records were used to collect data, and content analysis was performed; (2) to determine the management strategies of Nakai–Namtheun National Park, Lao People's Democratic Republic. The target group consisted of 49 people involved in the management of Nakai–Namtheun National Park, and the strategy evaluators were 10 people with decision-making roles in the management of Nakai–Namtheun National Park. Workshop records were used to collect data, and content analysis was performed. An evaluation form for the appropriateness, feasibility, usefulness, and correctness of the strategies was used to collect data, and the data was analyzed using mean statistics; (3) to implement and evaluate the urgent management strategies of Nakai–Namtheun National Park. The study population consisted of 90 people involved in the urgent projects that were piloted. A questionnaire was used to collect data, and mean statistics were analyzed. The data from the mean statistics were analyzed.

The research findings revealed the following:

1. The current state and problems of managing Nakai–Nam Theun National Park include a clear administrative structure with clearly defined roles and responsibilities for personnel, but there are problems with personnel shortages and inconsistent personnel development. While there are management and financial plans, the budget is insufficient and allocation does not align with the strategic plan. Regarding materials and equipment, there is sufficient basic equipment for daily operations and a clear procurement system, but there are shortages of essential equipment for various uses, and materials are deteriorated and outdated. In terms of management methods, there is a monitoring and evaluation system, but the lack of a clear operational manual results in inconsistent monitoring and evaluation.
2. The management strategies for Nakai–Nam Theun National Park consist of: Strategy 1: Integrated management to drive government policy; Strategy 2: Community–based economic development and creative tourism; Strategy 3: Creating a learning organization and driving data; Strategy 4: Developing personnel capabilities and management systems with modern technology; and Strategy 5: Strengthening systems and networks to achieve World Heritage status.
3. The most urgent management strategy for Nakai–Nam Theun National Park to implement is the Strategy 2: Community–based economic development and creative tourism. The natural water supply system project (mountain water supply) was implemented at Ban Kobong, Nakai District, Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic, and the evaluation results were rated as the highest level.

Keywords : Nakai–Namtheun National Park, National Park Management, Strategy

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามของการวิจัย.....	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
แนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์.....	17
ทฤษฎีการบริหาร.....	31
แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน.....	36
บริบทอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	67
ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	67
ระยะที่ 2 การกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	70
ระยะที่ 3 การนำยุทธศาสตร์ที่เร่่งด่วนไปปฏิบัติการประเมินผล.....	79
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	89

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ระยะที่ 2 ผลการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	136
ระยะที่ 3 ผลการนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติการจัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	183
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	195
สรุปผลการวิจัย.....	195
อภิปรายผลการวิจัย.....	209
องค์ความรู้ใหม่.....	221
ข้อเสนอแนะ.....	224
บรรณานุกรม.....	255
ภาคผนวก.....	239
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	241
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ (IOC).....	263
ภาคผนวก ค หนังสือรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์.....	267
ภาคผนวก ง เครื่องมือสำหรับการวิจัย.....	271
ภาคผนวก จ ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถาม.....	307
ภาคผนวก ช โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ้มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว.....	319
ภาคผนวก ซ ภาพประกอบกิจกรรมขั้นตอนการวิจัย.....	327
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	365

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	43
2 แผนการดำเนินการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	84
3 สรุปสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	133
4 สรุปจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	136
5 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการ เพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ.....	155
6 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชน และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.....	160
7 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และ ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล.....	166
8 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากร และระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย	170
9 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบ และเครือข่ายเพื่อก้าวสู่ระดับโลก.....	174
10 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	178
11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของยุทธศาสตร์ การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	179
12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเป็นไปได้ของ ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	180
13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเป็นประโยชน์ของ ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	181
14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความถูกต้องของ ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	182

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	186
16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผล โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	187
17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้านการ งบประมาณของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	188
18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผล ด้านลูกค้าของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	189
19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้าน กระบวนการของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	190
20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้านการ เรียนรู้และพัฒนาของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	191
21 ผลการประเมินเครื่องมือของแบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาสภาพและ ปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	309
22 ผลการประเมินการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	310
23 ผลการประเมินเครื่องมือของแบบสอบถามประเมินผลยุทธศาสตร์จากการ ปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-เทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว.....	317

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	10
2 โครงสร้างการบริหารของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	45
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	83
4 ร่างวิสัยทัศน์อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจากที่ประชุม.....	141
5 การลงมติเลือกโครงการเร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ.....	183
6 แผนที่แสดงจุดดำเนินงานโครงการระบบน้ำริน บ้านกอบง.....	184
7 การประชุมประชุมคัมเพื่อร่วมปฏิบัติงานติดตั้งระบบน้ำริน.....	184
8 การลำเลียงขนส่งอุปกรณ์.....	185
9 การก่อสร้างและติดตั้งระบบน้ำริน.....	185
10 ระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เพื่อการอุปโภคและบริโภคในชุมชน....	185
11 ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สปป.ลาว.....	223
12 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการดำเนินให้กลุ่มเป้าหมาย.....	330
13 กลุ่มเป้าหมายรับฟังผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลก่อนเริ่มการประชุม.....	330
14 กลุ่มเป้าหมายจัดเตรียมข้อมูลที่ได้รับจากผู้วิจัย.....	331
15 กลุ่มเป้าหมายจากภาคีเครือข่ายของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน.....	331
16 ผู้วิจัยให้คำแนะนำถึงข้อคำถามให้กลุ่มเป้าหมาย.....	332
17 กลุ่มที่ 1 เป็นผู้ให้ข้อมูลด้านการบริหาร แผนงานและงบประมาณ.....	332
18 กลุ่มเป้าหมายระดมความคิดเห็นสภาพและปัญหาของงานอุทยานแห่งชาติ...	333
19 การออกนำเสนอเพื่อให้กลุ่มอื่นเพิ่มเติมและรับฟังร่วมกัน.....	333
20 กลุ่มที่ 3 ศึกษาสภาพและปัญหาด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน...	334
21 ผู้วิจัยกำลังชี้แจงการให้ข้อมูลสภาพและปัญหาที่มีความแตกต่างกัน.....	334
22 สภาพและปัญหาด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิตมีข้อมูลจำนวนมาก.....	335
23 บรรยายภาพของกลุ่มระดมความคิดเห็นสภาพและปัญหา.....	335
24 กลุ่มที่ 6 ด้านการท่องเที่ยว มีสภาพและปัญหาที่ต้องให้ข้อมูล.....	336
25 ผู้วิจัยสนใจข้อมูลด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นพิเศษ.....	336
26 กลุ่มที่ 2 ด้านการอนุรักษ์สภาพและปัญหาที่เกิดขึ้นมีจำนวนมาก.....	337

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
27 การระดมความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์ได้สะท้อนสภาพและปัญหาได้ดี.....	337
28 ผู้วิจัยต้องมาร่วมสนทนาในประเด็นการอนุรักษ์.....	338
29 ด้านการอนุรักษ์ได้นำเสนอสภาพและปัญหาที่เกิดขึ้น.....	338
30 ด้านการค้นคว้าชีวนานาพันธุ์มีความหลากหลาย.....	339
31 ผู้วิจัยต้องมาร่วมระดมความคิดเห็นให้ได้ประเด็น.....	339
32 สภาพและปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐานมีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง.....	340
33 ด้านการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวไปสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ.....	340
34 กลุ่มที่ 6 สภาพและปัญหาด้านค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์.....	341
35 กลุ่มที่ 5 นำเสนอสภาพและปัญหาด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์.....	341
36 ด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชนมีสภาพและปัญหา.....	342
37 นำเสนอด้านการอนุรักษ์มีสภาพและปัญหาการจัดการอุทยาน.....	342
38 กลุ่มด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติกำลังสรุปสภาพและปัญหา.....	343
39 สรุปสภาพและปัญหาด้านการบริหาร แผนงานและงบประมาณ.....	343
40 ผู้วิจัยร่วมนำเสนอสภาพและปัญหาเพิ่มเติม.....	344
41 กลุ่มที่ 1 นำเสนอต่อกองประชุมด้านบริหาร แผนงานและงบประมาณ.....	344
42 กลุ่มที่ 3 นำเสนอต่อกองประชุมด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน...	345
43 กลุ่มที่ 1 นำเสนอต่อกองประชุมด้านบริหาร แผนงานและงบประมาณ.....	345
44 จบกิจกรรมการสนทนากลุ่มการศึกษาสภาพและปัญหา.....	346
45 ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณกลุ่มเป้าหมายทุกท่าน.....	346
46 ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์การจัดทำยุทธศาสตร์อุทยานแห่งชาติ.....	348
47 ผู้วิจัยซักถามประเด็นต่าง ๆ กับผู้เข้าร่วมเชิงปฏิบัติการ.....	348
48 ภาควิชาเครือข่ายภาครัฐ เอกชน ประชาชน และองค์การจัดตั้งสากล.....	349
49 หัวหน้าชั้นเมืองมาเข้าร่วมให้ข้อเสนอแนะการจัดทำยุทธศาสตร์.....	349
50 หัวหน้าส่วนของภาครัฐเสนอแผนงาน/โครงการต่อที่ประชุม.....	350
51 ภาควิชาเครือข่ายรับฟังนโยบายการจัดทำยุทธศาสตร์จากผู้วิจัย.....	350
52 ภาครัฐที่เข้าร่วมนำเสนอการจัดตั้งยุทธศาสตร์ของอุทยานแห่งชาติ.....	351

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
53 ทหารและตำรวจเข้าร่วมให้ระดมความคิดเห็นการสร้างยุทธศาสตร์.....	351
54 ผู้ให้ข้อมูลในส่วนของการตรวจและภาครัฐขึ้นเมืองมาร่วมระดมความคิดเห็น.....	352
55 ภาคส่วนกิจกรรมและสิ่งแวดล้อมมาประกอบความคิดเห็นด้วย.....	352
56 ฝ่ายป้องกันความสงบมาเข้าร่วมเสนอยุทธศาสตร์.....	353
57 ผู้ให้ข้อมูลรับฟังนโยบายของอุทยานแห่งชาติในการอนาคต.....	353
58 แสดงพื้นที่บ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว.....	355
59 ประชาชนบ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว.....	355
60 เจ้าหน้าที่ต้องเข้าไปนอนประจำในสถานที่จริง.....	356
61 ช่วยกันถางทางสถานที่เพื่อวางท่อน้ำริน.....	356
62 เจ้าหน้าที่ร่วมกับชุมชนกำลังวางรายท่อน้ำรินตามจุดต่าง ๆ	357
63 ไม่มีรถในการขนย้ายอุปกรณ์ต้องใช้เรือเพื่อเข้าไปบ้านกอบง.....	357
64 ความยากลำบากของการขนย้ายสภาพพื้นที่เป็นอุปสรรค.....	358
65 ท่ออุปกรณ์จำนวนมากเพราะระยะทางในการวางท่อน้ำรินอยู่ไกล.....	358
66 ชุมชนร่วมกันขนย้ายท่อน้ำรินเข้าไปบ้านกอบง.....	359
67 เจ้าหน้าที่กำลังก่อสร้างติดตั้งระบบน้ำริน.....	359
68 ตรวจสอบมาตรฐานการก่อสร้างได้ตามมาตรฐานที่กำหนด.....	360
69 ผู้วิจัยตรวจเยี่ยมสถานที่ก่อสร้างต้นน้ำริน.....	360
70 สถานที่ต้นกำเนิดน้ำรินห่างจากชุมชน 4 กิโลเมตร.....	361
71 ชุมชนร่วมกันสร้างสถานที่ปล่อยน้ำประชาชน.....	361
72 ประชาชนในชุมชนมาช่วยกันก่อสร้าง.....	362
73 อุปกรณ์ เครื่องมือและประชาชนเตรียมลงมือเทพื้นคอนกรีต.....	362
74 สถานที่ปล่อยน้ำรินสร้างเสร็จและใช้ในชุมชน.....	363
75 รอยยิ้มของประชาชนที่ไม่ต้องไปหาน้ำไกล.....	363

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เป็น 1 ใน 7 อุทยานแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามคำสั่งรัฐบาลเลขที่ 164/นย นับเป็นอุทยานแห่งชาติที่มีพื้นที่มากที่สุดในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีพื้นที่ รวม 427,770 เฮกตาร์ ตั้งอยู่ระหว่างแหล่งน้ำเทิน 2 และชายแดนเวียดนาม ครอบคลุมพื้นที่เมืองยมลาค เมืองบัวสะพา และเมืองนากาย แขวงคำม่วน และเมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ (กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2022) เป็นพื้นที่สำคัญในเขตความหลากหลายทางชีวภาพอินโด-พม่า ซึ่งมีความหลากหลายทางชีวภาพมากที่สุดในประเทศลาวและมีคุณค่าในการอนุรักษ์อย่างมาก ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเป็นที่อยู่อาศัยของซาโอลา (*Pseudoryx nghetinhensis*) สัตว์ที่อยู่ในภาวะใกล้สูญพันธุ์อย่างยิ่ง รวมถึงสัตว์ชนิดอื่นที่ถูกคุกคามในระดับโลก จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนในการวางแผนกลยุทธ์การอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพในระบบนิเวศนี้ (Pongpassa, Wayakone, & Douangphosy, 2025) รวมทั้งเป็นที่อยู่อาศัยของพันธุ์ไม้หายาก พันธุ์ไม้เฉพาะถิ่น และพันธุ์ไม้ใกล้สูญพันธุ์จำนวนมาก ตั้งอยู่ใจกลางภูมิภาคที่มีความหลากหลายทางชีวภาพและพันธุ์ไม้เฉพาะถิ่นที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งรัฐบาลลาวได้จัดให้เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญสูงสุดทั้งในระดับประเทศ และระดับโลกในด้านความหลากหลายทางชีวภาพ (Association Anoulak, n.d.) โดยอุทยานแห่งนี้เคยเป็นพื้นที่อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพแห่งชาติ และได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติในปี 2019 และต่อมาในปี 2021 รัฐบาลลาวได้ประกาศเสนอชื่อเข้าสู่ "Green List" ของ International Union for the Conservation of Nature: IUCN ซึ่งจะนำไปสู่การได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกของ UNESCO (The Nam Theun 2 Power Company Limited, 2021)

การบริหารจัดการของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ในปี ค.ศ. 2023 ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ครั้งที่ 8 มีเป้าหมายที่สำคัญ ได้แก่ การคุ้มครองและพัฒนาแหล่งน้ำของโครงการน้ำเทิน 2 เพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์คุณค่าด้านชีวนาพันธุ ควบคู่กับวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น ตลอดจนรักษาความสมบูรณ์ของแหล่งน้ำ ธรรมชาติ และมีวัตถุประสงค์ระยะยาวคือ การเพิ่มพื้นที่ป่า การเพิ่มผลผลิตทาง การเกษตร การจัดการที่ดิน และการพัฒนาชุมชนที่อยู่ภายในและอยู่รอบอุทยาน (กอง คุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2022) และมีภารกิจสำคัญ 8 ด้าน ซึ่งมีผลสำเร็จ ในการจัดการ ดังนี้ (1) ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ มีการดำเนินการ อำนาจความสะดวกและขับเคลื่อนการปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานย่อยในการจัดทำแผนงาน ติดตามประเมินผลการดำเนินงานงบประมาณ บัญชี จัดซื้อ-จัดจ้าง งานบุคลากร และการ คุ้มครองทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น (2) ด้านการอนุรักษ์ มีการลาดตระเวนป้องกัน ไฟป่าและผู้บุกรุกมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นร้อยละ 81 การประสานงานร่วมกับชุมชนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 58 พร้อมทั้งการสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์เพิ่มขึ้นร้อยละ 46 มีการดูแลตรวจสอบ การเปลี่ยนแปลงป่าไม้และการเผาระวังไฟป่า การจัดหาอุปกรณ์การฝึกอบรมให้แก่ บุคลากรเพิ่มขึ้นร้อยละ 54.6 ผลการดำเนินการทำให้การเผาป่าลดลงร้อยละ 10 เพื่อรักษา ป่าไม้ในพื้นที่ให้ได้ร้อยละ 86 มีการจับกุมผู้บุกรุกป่า ปรับไหมและกล่าวโทษ บันทึก ตกเดือนรวมทั้งผู้ลักลอบถางป่าเพื่อทำกิจกรรมผลการดำเนินการเพิ่มขึ้น (3) ด้านการ พัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน มีการขยายพื้นที่กิจกรรมให้กับชุมชน สามารถนำใช้น้ำจากชลประทานเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 และพื้นที่ปลูกพืช จำนวน 32.5 เฮกตาร์ ในสามหมู่บ้าน แจกเบี้ยไม้ปลูกเพื่อฟื้นฟูพื้นที่ที่ถูกบุกรุก จำนวน 4,047 ต้น คิดเป็นร้อยละ 40.47 มีการปรับปรุงคุณภาพของดินในเขตชุมชน เพื่อส่งเสริมการปลูกหญ้าใช้สำหรับ เลี้ยงสัตว์และพื้นที่สำหรับปลูกพืชสวน จำนวน 36 ครอบครัวย ร้อยละ 70 ของพื้นที่ มีการ ส่งเสริมการสร้างอาชีพให้แก่ชาวหนุ่มในชุมชน จำนวน 23 บุคลากร เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.7 มีเป้าหมายจัดตั้งกองทุนพัฒนาบ้านเพื่อพัฒนาโครงร่างขนาดเล็กของชุมชน จำนวน 98 โครงการ ประสบผลสำเร็จ จำนวน 78 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 75.5 (4) ด้านการ ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาอุทยานเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 เป็นนักท่องเที่ยว ต่างชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ 63.24 มีการจัดตั้งกลุ่มบริการท่องเที่ยวขึ้นบ้าน ได้แก่ กลุ่มบริการ เรือนพักโฮมสเตย์ กลุ่มบริการไกด์นำเที่ยว กลุ่มบริการเรือ กลุ่มบริการรถไถ และกลุ่ม บริการรถมอเตอร์ไซด์ของบ้านนาหวา บ้านนาเวียงและบ้านฝางแดงและจัดทำบันทึกอัตรา

ค่าบริการสำหรับการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (5) ด้านการการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ มีการโฆษณาและเผยแพร่การปลูกจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และนิติกรรมต่าง ๆ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น จำนวน 13 บ้านในและจำนวน 45 บ้านรอบข้างอุทยานแห่งชาติและบุคลากรท้องถิ่นของรัฐ จำนวน 88 หอพัก จากจำนวน 4 เมือง 1 ครั้งต่อปี บรรลุผลสำเร็จร้อยละ 67.24 ของพื้นที่ (6) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ มีการแลกเปลี่ยนบทเรียน การศึกษาค้นคว้างานวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศเพื่อทำการอนุรักษ์กำหนดเขตฟื้นฟูป่า และการปลูกป่าป้องกันริมน้ำเพิ่มขึ้นร้อยละ 35.7 และการตรวจลาดตะเวนพื้นที่ป่าทั้งหมด เพิ่มขึ้นร้อยละ 74.16 (กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2023) ซึ่งการบริหารจัดการภารกิจทุกด้านจะประสบความสำเร็จได้นั้นต้องได้รับการชี้แนะและสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากนโยบายในชั้นศูนย์กลางของประเทศ เพื่อให้การดำเนินงานของอุทยานแห่งชาติ มีงบประมาณสนับสนุนในการจัดทำโครงการและกิจกรรม อย่างเพียงพอ การมีส่วนร่วมของอำนาจปกครองชั้นท้องถิ่นให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง มีคำสั่ง นิติกรรม และคู่มือในการดำเนินงานที่ชัดเจน และมีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลอย่างต่อเนื่องของศูนย์กลาง แขวง เมืองและบ้าน รวมทั้งการพัฒนาศักยภาพให้ได้รับการยกระดับความรู้ และทักษะความสามารถในการปฏิบัติงานนั้น นับเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อประสิทธิผลการดำเนินงานของอุทยาน (กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2023)

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผลการดำเนินงานจะบรรลุผลสำเร็จไปแล้วในหลายส่วน แต่การจัดการของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ยังมีปัญหาขาดศักยภาพในการบริหารจัดการและปกป้องอุทยานอย่างมีประสิทธิภาพ มีข้อจำกัดด้านศักยภาพทางเทคนิคและการบริหารจัดการทางการเงินที่ไม่ดีส่งผลให้ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็น มีการลักลอบตัดไม้ ล่าสัตว์ เผาป่า บุกรุกพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติและพื้นที่หวงห้าม การบังคับใช้กฎหมายยังไม่ทั่วถึงในบางพื้นที่ รวมถึงความเข้าใจและความร่วมมือของประชาชนบางส่วนยังมีจำกัด (Pongpassa, Wayakone, & Douangphosy, 2025) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานนั้นยังมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ และยังขาดการวางแผนการจัดโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม และในส่วนของด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาตินั้นยังเป็นเพียงแนวคิดที่กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะขับเคลื่อนเข้าสู่กระบวนการศึกษาและเสนอเข้าสู่การเป็นมรดกโลกแต่ยังไม่สามารถดำเนินการได้ นอกจากนั้นยังพบปัญหาใน

การบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ หลายประการ อาทิ ระเบียบการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติงานทำให้เกิดปัญหาระหว่างภาครัฐและประชาชน ด้านนโยบาย การปรับลดกำลังบุคลากรภาครัฐทำให้บุคลากรปฏิบัติงานในลักษณะที่ต้องใช้ทักษะความรู้ ความสามารถหลายด้าน บุคลากรต้องรับผิดชอบภาระงานที่เพิ่มขึ้น นโยบายการ ดำเนินงานไม่ต่อเนื่องทำให้บุคลากรต้องพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาและบุคลากรต้อง พัฒนาแนวคิดและวิธีการในการปฏิบัติงานให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ตลอดเวลา มีปัญหาการออกโควตาในการชุดคันเครื่องป่าของตงที่มีผลกระทบต่อสัตว์ และการกระทำผิดของประชาชนในการลักลอบล่าสัตว์ การตัดไม้ การเผาป่าและการบุกรุก ป่าเพื่อทำกิจกรรม การพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชนต้องใช้ระยะเวลาการ ดำเนินการ และการเดินทางปฏิบัติงานเป็นเวลานาน สถานที่ท่องเที่ยวและรูปแบบการ กิจกรรมท่องเที่ยวทางธรรมชาติยังไม่เป็นระบบ มีอุปสรรคในการลำเลียงวัสดุอุปกรณ์ ก่อสร้างในพื้นที่ทุรกันดาร การรับรู้ข่าวสารของประชาชนมีน้อย ยังขาดผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านวิชาการและการสร้างเครือข่ายวิชาการในประเด็นการศึกษาค้นคว้าในเขตอุทยาน แห่งชาติ (กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2023)

จากปัญหาดังกล่าว จึงมีจำเป็นที่อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ต้องมีการ จัดการแก้ไขและป้องกันอย่างรอบคอบเป็นระบบและต่อเนื่องในการวางแผนการจัดองค์กร การจัดบุคลากรเข้าทำงาน สั่งการ และควบคุมการทำงาน ให้การดำเนินงานเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยจะต้องมีการวางแผน การจัดการองค์กร การจัดตัวบุคคล การอำนวยการ การประสานงาน การรายงาน การงบประมาณ (Gulick, & Urwick, 1937; Martin, 1998; Koontz, 1972) โดยการจัดทำ “แผนยุทธศาสตร์” อันเป็นแผนแม่บทหรือแผนปฏิบัติการหลักสำคัญขององค์กร ซึ่งใช้ กำหนดทิศทางการดำเนินงานและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุ เป้าหมายสู่ความยั่งยืนได้ โดยอุทยานจะต้องทำการกำหนดเป้าหมายและการวางแผนการ ดำเนินงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยยุทธศาสตร์จะเป็นเครื่องมือช่วยในการปรับตัว ต่อสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้ (Pearce, & Robinson, 2000) ซึ่งการ จัดทำยุทธศาสตร์ มี 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม โดย พิจารณา “จุดแข็ง-จุดอ่อน” ภายในองค์กร และ “โอกาส-อุปสรรค” จากภายนอกองค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยเงื่อนไขที่มีอิทธิพลต่อการบรรลุความสำเร็จขององค์กร ขั้นตอนที่ 2 การ กำหนดยุทธศาสตร์ เป็นการกำหนดทิศทางขององค์กรโดยพิจารณาจากภารกิจและ

วัตถุประสงค์ขององค์กร ซึ่งเน้นเหตุผลที่จะได้รับการองค์กร แล้วทำการกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อนำไปปฏิบัติเพื่อให้องค์กรบรรลุวัตถุประสงค์ ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติตามยุทธศาสตร์และการประเมินผล คือ การนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติ โดยคำนึงถึงโครงสร้างองค์กร และวัฒนธรรมองค์กร เพื่อนำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามที่พึงประสงค์ และประเมินผลจากการปฏิบัติ โดยใช้เทคนิคการวัดผลองค์กรแบบสมดุล หรือ Balanced score card ที่พิจารณามุมมองด้านการงบประมาณ มุมมองด้านลูกค้า มุมมองด้านกระบวนการภายใน และ มุมมองด้านการเรียนรู้และพัฒนา (Kaplan, & Norton, 2005)

อนึ่ง จากอดีตจนมาถึงปัจจุบันอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ยังไม่มีการจัดทำยุทธศาสตร์ในการจัดการอุทยาน ดังนั้น เพื่อให้การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินบรรลุเป้าหมายและลดปัญหาในการปฏิบัติภารกิจด้านต่าง ๆ จึงมีความจำเป็นต้องมีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์อันเป็นรูปแบบการวางแผนที่ช่วยให้หน่วยงานพัฒนาตนเองได้ทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลง อันจะช่วยให้เกิดความรับผิดชอบต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของหน่วยงาน โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาวิเคราะห์บริบทและสภาพแวดล้อมของหน่วยงาน (กระทรวงมหาดไทย, 2561) เพื่อใช้กำหนดทิศทางระยะยาวและแนวทางการใช้ทรัพยากรให้บรรลุเป้าหมายอย่างยั่งยืน ซึ่งการจะช่วยปรับปรุงกิจกรรมการจัดการแรงจูงใจของพนักงานและสร้างประสิทธิภาพขององค์กรด้วย (Powell et al., 2024) โดยการจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนี้จะต้องศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการที่เป็นอยู่เพื่อค้นหาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรคในการจัดการอุทยาน แล้วนำมากำหนดยุทธศาสตร์เป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การปฏิบัติโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคีเครือข่ายที่แล้วทำการประเมินผลการดำเนินงาน ซึ่งถ้าหากมียุทธศาสตร์การจัดการที่ดีแล้วจะช่วยสนับสนุนให้การบริหารบุคลากรได้เหมาะสม ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า อันจะนำมาซึ่งการบรรลุวัตถุประสงค์ในที่สุด การวิจัยในครั้งนี้ จึงจะได้ทำศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยาน เพื่อกำหนดเป็น “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” แล้วนำยุทธศาสตร์ที่เร่ร่อนไปปฏิบัติและทำการประเมินผลการปฏิบัติ โดยยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินนี้จะสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลสารสนเทศสำคัญในการจัดทำแผนพัฒนาอุทยานแห่งชาติแห่งอื่น ๆ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ต่อไป

คำถามของการวิจัย

คำถามของการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังต่อไปนี้

1. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นอย่างไร
2. ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นอย่างไร
3. ผลการนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติจะเป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. เพื่อนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและประเมินผล

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีความสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ทราบสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อนำไปสู่การจัดทำแผนยุทธศาสตร์
2. ได้ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เป็นรูปธรรม

3. ได้นำส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญเร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นตัวอย่างที่สำคัญของการจัดการงานอันได้มาจากการวางแผนที่เป็นระบบและสอดคล้องกับความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

4. แผนยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สามารถเป็นต้นแบบในการจัดการอุทยานแห่งชาติอื่น ๆ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 สภาพและปัญหาการจัดการ ประกอบด้วย บุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการในการดำเนินงานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

1.2 กำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย

1.2.1 การวิเคราะห์ SWOT Analysis ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายใน (จุดอ่อน จุดแข็ง) โดยใช้หลักการวิเคราะห์ 4Ms และสภาพแวดล้อมภายนอก (โอกาส อุปสรรค) โดยใช้หลักการวิเคราะห์ PESTEL

1.2.2 กำหนดกลยุทธ์ด้วยวิธีการ TOWS Matrix

1.2.3 วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และประเด็นยุทธศาสตร์

1.2.4 การประเมินยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในด้านความเหมาะสม ด้านความเป็นไปได้ ด้านความเป็นประโยชน์ และ ด้านความถูกต้อง

1.3 การนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการ

เรียนรู้และการพัฒนา

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย

2.1 กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่ บุคลากรภาครัฐ ตัวแทนกลุ่มบ้าน และ ตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 35 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐจากเมืองนากาย เมืองคำเกิด เมืองบัวละพา เมืองยมลาด จำนวน 20 คน ตัวแทนกลุ่มบ้าน จำนวน 13 คน และ ตัวแทนจากภาคองค์กรจัดตั้งสากล จำนวน 2 คน เลือกแบบเจาะจงจากผู้ que ตอบรับในการให้ข้อมูลโดยสมัครใจ

2.2 กลุ่มเป้าหมายในการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่ บุคลากรภาครัฐ ตัวแทนกลุ่มบ้าน และตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 49 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจากเมืองยมลาด เมืองบัวละพา เมืองนากาย เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ และ แขวงคำม่วน จำนวน 34 คน ตัวแทนกลุ่มบ้าน จำนวน 13 คน และ ตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล จำนวน 2 คน เลือกแบบเจาะจงจากผู้ que ตอบรับในการร่วมให้ข้อมูลโดยสมัครใจ

2.3 กลุ่มเป้าหมายในการประเมินยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน คือ ผู้มีบทบาทหน้าที่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เลือกแบบเจาะจงตามตำแหน่ง ได้แก่ หัวหน้ากรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 1 คน ประธานบริหารคณะกรรมการอุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทิน จำนวน 1 คน และ คณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทิน จำนวน 8 คน รวมทั้งสิ้น 10 คน

2.4 ประชากรในการวิจัยประเมินผลการนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติ ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการเร่งด่วนที่นำไปทดลองปฏิบัติ จำนวน 90 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐผู้ปฏิบัติงานโครงการเร่งด่วนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 5 คน และ ประชาชนตัวแทนครัวเรือนที่ได้รับกิจกรรมตามโครงการเร่งด่วน จำนวน 85 คน โดย เลือกแบบเจาะจงจากประชากรทั้งหมด และเป็นผู้ที่สมัครใจร่วมเป็นอาสาสมัครของการวิจัย

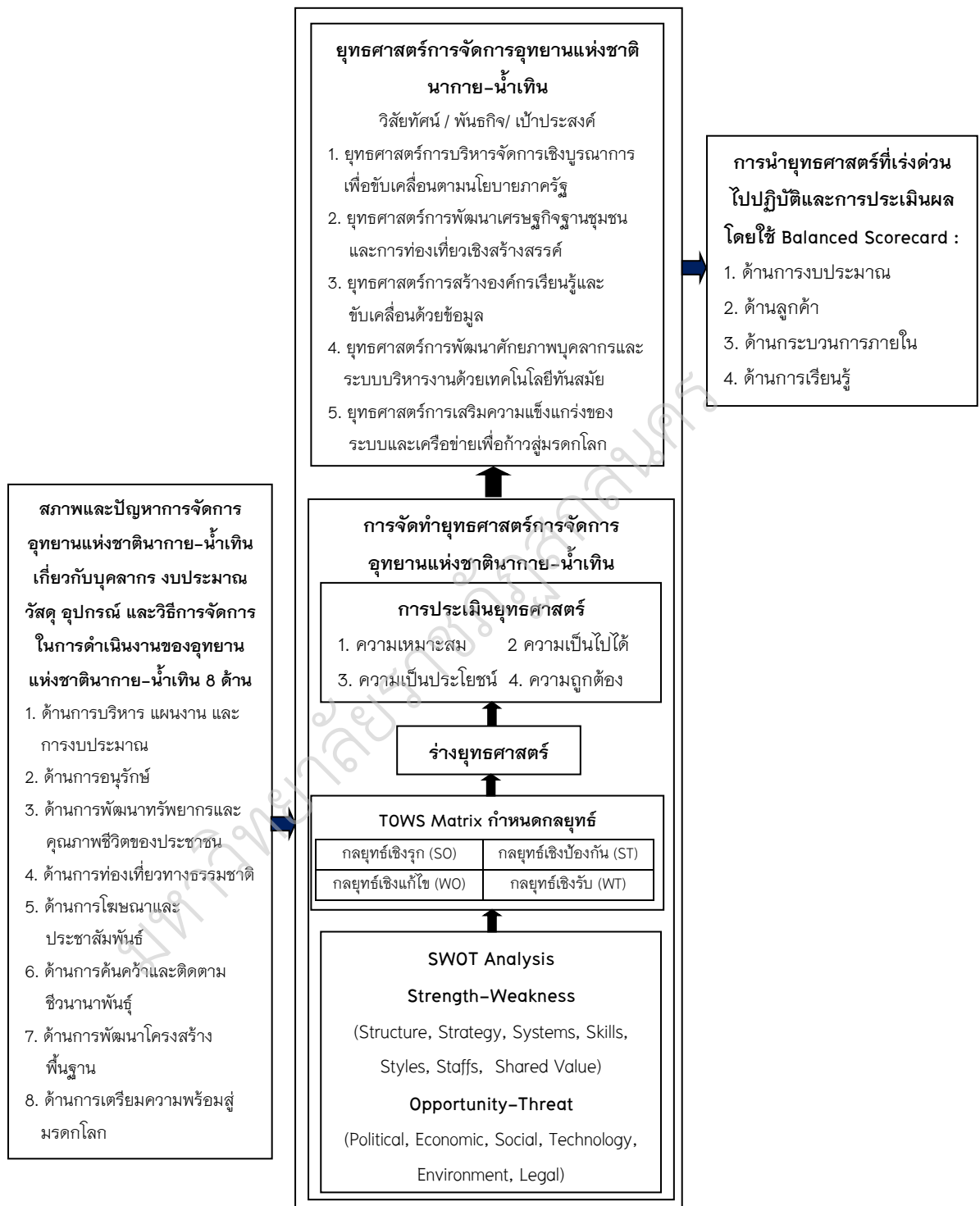
กรอบแนวคิดของการวิจัย

กรอบแนวคิดของการวิจัย ประกอบด้วย (1) สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน (2) ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน และ (3) การนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล

1. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย บุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ และ วิธีการจัดการ (Gulick, & Urwick, 1937; Fayol, 1996; Martin, 1998; Ricky, 1999; Ferretti-Gallon et al., 2021; รุ่งฤดี แย้มจรัส, 2564) ของการดำเนินงาน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ (อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2023)

2. ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงาน/ โครงการ ตัวชี้วัด ความสำเร็จ ลำดับความสำคัญ ปีที่ดำเนินการ งบประมาณดำเนินการและผู้รับผิดชอบ (Certo, & Peter, 1991; Dess, & Miller, 1993; David, 1997; Pearce, & Robinson, 2000; Wheelen, & Hunger, 2002; Thomas, 2002; Gill, 2006; Robbins, & Coulter, 2007; อุทยานแห่งชาติหินหมากเห่อ, 2567; อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่, 2567; อุทยานแห่งชาติภูกระดึง, 2567; อุทยานแห่งชาติภูพาน, 2567; อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน, 2567; อุทยานแห่งชาติเขาค้อ, 2567)

3. การนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผลยุทธศาสตร์จากการปฏิบัติการ โดยใช้เทคนิคการวัดผลองค์การแบบสมดุล (Kaplan, & Norton, 2005) ประกอบด้วย ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และ ด้านการเรียนรู้และการพัฒนา

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีนิยามศัพท์เฉพาะดังต่อไปนี้

1. สภาพและปัญหาการจัดการ หมายถึง ลักษณะการดำเนินงานและปัญหา
ที่มีในการจัดการเกี่ยวกับบุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการจัดการ ในการ
ดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน 8 ด้าน ประกอบด้วย
ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากร
และคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและ
ประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ดังนี้

1.1 สภาพด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณ หมายถึง อุทยาน
แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจนมีการจัดทำแผนอัตรากำลังคน
มีการอบรมและพัฒนาบุคลากร และมีระบบติดตามงานตามตัวชี้วัด

ปัญหาด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณ หมายถึง อุทยาน
แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรขาดทักษะเฉพาะทาง งบประมาณไม่เพียงพอ อุปกรณ์
ล้าสมัย ระบบบริหารยังมีช่องว่างด้านประสิทธิภาพ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้อง
ยุทธศาสตร์และเทคโนโลยีพื้นฐานล้าหลัง

1.2 สภาพด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรที่มีใจรักการอนุรักษ์ มีการใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน มีการ
จัดทำแผนอนุรักษ์ และมีการวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ

ปัญหาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน ขาดงบประมาณและอุปกรณ์การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การบังคับใช้
กฎหมายยังไม่เข้มแข็งประสิทธิภาพบุคลากรปฏิบัติงานอนุรักษ์มีไม่เพียงพอ การมีส่วนร่วม
ของชุมชนยังจำกัด และ ยังไม่มีการบูรณาการระบบข้อมูลข่าวสาร

1.3 สภาพด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตประชาชน หมายถึง
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัคร มีการฝึกอบรมอาชีพ
ทางเลือกส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และชุมชนมีส่วนร่วมในระดับหนึ่ง

ปัญหาด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตประชาชน หมายถึง
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ขาดแคลนบุคลากรด้านพัฒนาชุมชน งบประมาณภาครัฐ

มีจำกัด การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ครอบคลุม การพัฒนาไม่ยั่งยืน ไม่มีโมเดลกระจายรายได้ที่ชัดเจน และ ขาดแผนติดตามประเมินผลที่เป็นระบบ

1.4 สภาพด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีแผนแม่บทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีการจัดโซนนิ่ง จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว และมีกิจกรรมให้ความรู้ด้านอนุรักษ์

ปัญหาด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรม อุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน กิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนไม่สม่ำเสมอ การปฏิบัติไม่ต่อเนื่องแม้มีแผนที่ดี และ ไม่มีระบบติดตามความยั่งยืนที่ชัดเจน

1.5 สภาพด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีทีมประชาสัมพันธ์ในระดับหนึ่งและมีการใช้สื่อออนไลน์บางส่วน

ปัญหาด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีทีมประชาสัมพันธ์มีขนาดเล็ก บุคลากรขาดความรู้ด้านการตลาดดิจิทัลงบประมาณมีจำกัด อุปกรณ์ผลิตสื่อไม่ทันสมัย การสื่อสารออนไลน์ไม่สม่ำเสมอ และ กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ไม่ทันยุคดิจิทัล

1.6 สภาพด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน บุคลากรมีพื้นฐานด้านงานวิจัย มีการใช้เครื่องมือ อาทิ กล้อง Trap และ GPS ในการปฏิบัติงาน

ปัญหาด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน ขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในการออกแบบงานวิจัยและสถิติ งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า อุปกรณ์วิจัยล้าสมัย ไม่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่ การเก็บข้อมูลยังไม่เป็นมาตรฐาน และผลวิจัยนำไปใช้จริงได้จำกัด

1.7 สภาพด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอุทยาน หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีสำนักงานใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมป่าไม้และหน่วยงานรัฐ โครงสร้างพื้นฐานถูกวางระบบเพื่อรองรับงานอนุรักษ์ และมีวิสัยทัศน์ให้อุทยานเป็นต้นแบบด้านการบริหารจัดการ

ปัญหาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอุทยาน หมายถึง อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีโครงสร้างพื้นฐานบางส่วนอาจยังไม่สมบูรณ์ ต้องใช้งบประมาณ

สูงในการพัฒนาต่อเนื่อง ขาดบุคลากรด้านการซ่อมบำรุง และเทคนิคและระบบสนับสนุน บางส่วนยังไม่ครบถ้วน

1.8 สภาพด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีเจ้าหน้าที่ที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจทำการริเริ่มดำเนินงาน รวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้นในการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

ปัญหาการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำเอกสารมรดกโลก บุคลากรที่มียังขาดทักษะภาษาอังกฤษ อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ การบูรณาการข้อมูลกับชุมชนยังไม่ทั่วถึง งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า การจัดทำเอกสารยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานของ IUCN/UNESCO และ กระบวนการยังอยู่ช่วงเริ่มต้นต้องเร่งพัฒนา

2. การจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง กระบวนการจัดทำแนวทางในการดำเนินงานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน อย่างเป็นระบบชัดเจนเพื่อกำหนดเป็น “แผนยุทธศาสตร์” แล้วนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุ เป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ประกอบด้วย

2.1 การวิเคราะห์ SWOT Analysis หมายถึง การวิเคราะห์สภาพอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ เพื่อ ค้นหาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคที่สำคัญในการจัดการของอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน ดังนี้

2.1.1 การวิเคราะห์องค์การสภาพแวดล้อมภายใน หมายถึง การ วิเคราะห์จุดแข็ง และจุดอ่อน การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในปัจจุบัน โดยใช้ แนวคิด 7S's Model ประกอบด้วย โครงสร้าง (Structure) กลยุทธ์ (Strategy) ระบบ (Systems) ทักษะ (Skills) รูปแบบ (Styles) บุคลากร (Staffs) และ คุณค่าที่มีร่วมกัน (Shared Value)

2.1.2 การวิเคราะห์องค์การสภาพแวดล้อมภายนอก หมายถึง การ วิเคราะห์โอกาส และอุปสรรคในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน โดยใช้แนวคิด

PESTEL ประกอบด้วย การเมือง (Politic) เศรษฐกิจ (Economic) สังคม (Social) เทคโนโลยี (Technology) สภาพแวดล้อม (Environment) และ กฎหมาย (Legal)

2.2 การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การคิดหากลยุทธ์ที่เหมาะสมในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จากการวิเคราะห์จุดแข็ง-จุดอ่อน-โอกาส-อุปสรรค แล้วนำมาจับคู่เพื่อสร้างเป็นกลยุทธ์ทางเลือกที่เหมาะสมด้วยวิธีการ TOWS Matrix มีดังนี้

2.2.1 กลยุทธ์เชิงรุก (SO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับโอกาส (O) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงรุก

2.2.2 กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับอุปสรรค (T) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงป้องกัน

2.2.3 กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับโอกาส (O) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงแก้ไข

2.2.4 กลยุทธ์เชิงรับ (WT) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับอุปสรรค (T) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงรับ

2.3 การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินได้สร้างแนวทางในการดำเนินงานเป็น “แผนยุทธศาสตร์” อย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 การประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์และความถูกต้อง

2.5 ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง แผนยุทธศาสตร์ในการจัดการงานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบาย

ภาครัฐ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล ยุทธศาสตร์ที่ 4 การ
พัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และยุทธศาสตร์ที่ 5
การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

3. การนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล หมายถึง
กระบวนการนำโครงการที่มีความจำเป็นเร่งด่วนตามความเห็นร่วมกันของเวทีการจัดการ
อุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน จำนวน 1 โครงการ ไปทดลองปฏิบัติในระยะเวลาหนึ่งแล้ว
ทำการประเมินผลการดำเนินงานของโครงการนั้นโดยใช้เทคนิคการวัดผลองค์กรแบบ
สมดุล (Balanced Scorecard : BSC) ประกอบด้วย ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้าน
กระบวนการภายใน และ ด้านการเรียนรู้ ดังนี้

3.1 ด้านการงบประมาณ หมายถึง การดำเนินงานของโครงการมีใช้
งบประมาณด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ มีการใช้งบประมาณให้ตรงตาม
วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ มีการตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้งบประมาณอย่าง
โปร่งใส มีการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และมีความ
คุ้มค่าของการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม

3.2 ด้านลูกค้า หมายถึง ผู้มีส่วนได้เสียในการดำเนินงานของโครงการ
นำไปทดลองปฏิบัติ ประกอบด้วย ประชาชนผู้รับบริการ นักวิชาการ ตัวแทนองค์กรภาครัฐ
และรัฐวิสาหกิจในพื้นที่ รัฐบาลกลาง และภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องมีความพึงพอใจต่อผล
การดำเนินโครงการนั้น

3.3 ด้านกระบวนการภายใน หมายถึง โครงการได้ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิด
ความรู้ความสามารถและทักษะการปฏิบัติตามกิจกรรมของโครงการ ทำให้ประชาชนมี
ส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมของโครงการอย่างครบถ้วน ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดขวัญและ
กำลังใจ ทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรและจริยธรรมของผู้เข้าร่วม และทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจ
กระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3.4 ด้านการเรียนรู้และพัฒนา หมายถึง โครงการทำให้เกิดการสร้าง
เครือข่ายของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถเข้าถึงระบบการ
สืบค้นข้อมูล ข่าวสารของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกได้ ทำให้ผู้เข้าร่วมสามารถ
ตรวจสอบผลการปฏิบัติงานได้ และมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการให้บริการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ความหมายของแผนยุทธศาสตร์ ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์ ความสำคัญของแผนยุทธศาสตร์ ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ขั้นตอนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และ การนำแนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์มาใช้ในการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับจัดการ ประกอบด้วย ทฤษฎีหน้าที่การบริหาร POSDCoRB ทฤษฎีการจัดการ 4 Ms และการนำแนวคิดจากทฤษฎีมาใช้ในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย ความหมายของการจัดการสิ่งแวดล้อม ความสำคัญของการจัดการสิ่งแวดล้อม และ หลักการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
4. บริบทอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย ประวัติความเป็นมา ที่ตั้ง โครงสร้างการบริหาร หน้าที่หลัก ภารกิจ และคณะกรรมการอิสระ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย งานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์

แนวคิดเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ มีเนื้อหาประกอบด้วย ความหมายของแผนยุทธศาสตร์ ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์ ความสำคัญของแผนยุทธศาสตร์ ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ขั้นตอนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และการนำแนวคิดเกี่ยวกับ

แผนยุทธศาสตร์มาใช้ในการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติน่านน้ำเงิน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของแผนยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ (Strategic) หมายถึง แนวทางในการบรรลุจุดหมายของหน่วยงาน โดยมีจุดหมายเป็นสิ่งที่สำคัญในการจัดทำยุทธศาสตร์ซึ่งต้องกำหนดให้ชัดเจน เพื่อให้ยุทธศาสตร์ที่ได้ออกมานั้นตรงตามความต้องการและดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้อง (กระทรวงมหาดไทย, 2561)

แผนยุทธศาสตร์ (Strategic Planning หมายถึง แนวทางในการดำเนินงานขององค์กรอย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ร่วมกันตามที่องค์กรต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (Powell et al., 2024; Amornwitthawat, 2023) เป็นความพยายามในการกำหนดอนาคตและสร้างหนทางไปสู่ความสำเร็จของอนาคต (ดำรงค์ วัฒนา, 2563) โดยยุทธศาสตร์ไม่ได้เป็นเพียงแค่แผน แต่เป็นแนวทางที่ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ เพื่อให้องค์กรสามารถแข่งขันและเติบโตได้อย่างยั่งยืน (Mintzberg, 2022)

สรุปได้ว่า แผนยุทธศาสตร์ (Strategy Plan) คือ แผนที่ใช้กำหนดทิศทางและแนวทางในการดำเนินงานขององค์กรให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยต้องทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน กำหนดวิสัยทัศน์และพันธกิจ เลือกแนวทางที่เหมาะสมและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง โดยยุทธศาสตร์จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

2. ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์

แผนยุทธศาสตร์มีลักษณะ ดังต่อไปนี้ (ดำรงค์ วัฒนา, 2563)

2.1 แผนยุทธศาสตร์ช่วยให้ได้แนวทางและทิศทางที่พัฒนามาจากสิ่งที่เราวิเคราะห์สังเคราะห์และเล็งเห็น อนาคต ไม่ใช้การตัดสินใจอนาคต เพราะไม่มีใครสามารถล่วงรู้และทำนายอนาคตอย่างแม่นยำได้

2.2 แผนยุทธศาสตร์เป็นกระบวนการพลวัตรที่ตอบสนองการเปลี่ยนแปลง ไม่ใช่พิมพ์เขียวสำหรับอนาคต เนื่องจากในอนาคตจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย และรุนแรง ซึ่งจะมีโอกาส อุปสรรค และปัญหาต่าง ๆ ใหม่ ๆ เกิดขึ้นในอนาคต

2.3 แผนยุทธศาสตร์เป็นการตอบโจทยระยะยาวเป็นหลักสำคัญ การแก้ปัญหาวิกฤติเฉพาะหน้าควรมีแผน จัดการความเสี่ยง หรือ แผนการบริหารกิจการต่อเนื่อง (Business Continuity Management) ไว้รองรับ

2.4 แผนยุทธศาสตร์ที่ดีควรมีความยืดหยุ่น และไม่ปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของสมาชิกองค์การ

2.5 แผนยุทธศาสตร์อาศัยประเด็นสำคัญที่มีผลกระทบสูงต่อองค์การ ไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ ทั้งหมด

3. ความสำคัญของแผนยุทธศาสตร์

แผนยุทธศาสตร์มีความสำคัญหลายประการ ดังนี้ (กระทรวงมหาดไทย, 2561)

3.1 ช่วยให้หน่วยงานพัฒนาตนเองได้ทันต่อสภาพการเปลี่ยนแปลง โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาวิเคราะห์บริบทและสภาพแวดล้อมภายนอกหน่วยงาน

3.2 ช่วยให้หน่วยงานในทุกระดับมีความรับผิดชอบต่อความสำเร็จและความล้มเหลวขององค์การ

3.3 เป็นรูปแบบการวางแผนที่สอดคล้องกับการกระจายอำนาจ ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนางานสู่มิติใหม่ของการปฏิรูประบบราชการ

3.4 เป็นเงื่อนไขหนึ่งของการจัดทำระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานตามยุทธศาสตร์

3.5 ช่วยให้การกำหนด “ยุทธศาสตร์” มาจากการคิดวิเคราะห์แบบใหม่ที่ไม่ยึดติดอยู่กับปัญหาเก่าในอดีต และไม่เอาข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรและงบประมาณมาเป็นข้ออ้าง

4. ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์มีประโยชน์ ดังต่อไปนี้ (ดำรงค์ วัฒนา, 2563)

4.1 กำหนดอนาคตที่มุ่งหวัง เป็นอนาคตขององค์การร่วมกัน

4.2 สื่อสารเป้าประสงค์ถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

4.3 สร้างความผูกพันต่อทิศทางองค์การ

4.4 ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพที่จัดตามลำดับความสำคัญ

4.5 การติดตามความก้าวหน้า

4.6 สร้างฉันทามติของทิศทางองค์การ

4.7 มีจุดมุ่ง (Focus) ชัดสู่ความสัมพันธ์ของประสิทธิผล

4.8 เชื่อมประสานผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ

4.9 สร้างทีมที่เข้มแข็งในการจัดปัญหา

4.10 สร้างการยึดโยงองค์การเข้าด้วยกัน

5. ขั้นตอนของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์เป็นการตอบสนองภารกิจของหน่วยงาน (Function – Based) ความต้องการของประชาชนในพื้นที่ (People-Centered/Area-Based) และเป็นการพัฒนาองค์กร (Organizational Development) (กระทรวงมหาดไทย, 2561) เป็นการจัดกิจกรรมกระบวนการทำงานให้เหมาะสม กับทรัพยากรขององค์กร ซึ่งเชื่อว่า ส่งผลให้องค์กรบรรลุตามภารกิจหรือวัตถุประสงค์ (บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ, 2559) โดยการจัดทำแผนยุทธศาสตร์มี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดยุทธศาสตร์ และขั้นตอนที่ 3 การนำไปสู่การปฏิบัติและการ ประเมินผลยุทธศาสตร์ มีรายละเอียดดังนี้

5.1 ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเป็นการพิจารณาปัจจัยสำคัญที่มี อิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งประกอบด้วย สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมนอกองค์กร (กรมประมง, 2561; กฤษฎา จักรเสน, 2563; อุทยานแห่งชาติภูกระดึง, 2567; อุทยานแห่งชาติภูพาน, 2567; อุทยาน แห่งชาติแก่งกระจาน, 2567; อุทยานแห่งชาติเขาค้อ, 2567; อุทยานแห่งชาติหินหนาม หน่อ, 2567; อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่, 2567) ดังต่อไปนี้

5.1.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร จะพิจารณาจุด แข็งและจุดอ่อนขององค์กร โดยใช้แนวคิด 7S's Model ดังนี้

1) การวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร

1.1) จุดแข็ง (Strengths: S) เป็นปัจจัยภายในที่ควบคุมได้ เป็นข้อได้เปรียบ เป็นผลดี หรือผลเชิงบวกต่อองค์กร เช่น โครงสร้างองค์กรมีความชัดเจน มีสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถ คณะกรรมการบริหารมากด้วยประสบการณ์ บุคลากร ภายในองค์กรทำงานเป็นทีม มีวัฒนธรรมภายในองค์กรที่เข้มแข็ง เป็นต้น

1.2) จุดอ่อน (Weaknesses: W) เป็นปัจจัยภายในที่ควบคุม ได้ แต่เป็นข้อด้อย ผลเสีย หรือผลเชิงลบต่อองค์กร เช่น การจัดการงานที่ผิดพลาด ขาด

การเชื่อมโยงภายในองค์กร ขาดสภาพคล่องทางการเงินงบประมาณ ผลผลิตไม่มีคุณภาพและมาตรฐาน ขาดการประสานงานที่ดีภายในองค์กร เป็นต้น

2) การใช้แนวคิด 7S's Model ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร ประกอบด้วย โครงสร้าง (Structure) กลยุทธ์ (Strategy) ระบบ (Systems) ทักษะ (Skills) รูปแบบ (Styles) บุคลากร (Staffs) และ คุณค่าที่มีร่วมกัน (Shared Value) (กฤษฎิญา มูลศรี, 2563) ดังนี้

2.1) โครงสร้าง (Structure) คือ การจัดรูปแบบขององค์กรที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน มีการกำหนดสายการรายงานหรือการบังคับบัญชา โดยโครงสร้างองค์กรมักแสดงในรูปผังแบ่งส่วนงาน (Organization Chart) เป็นองค์ประกอบที่มองเห็นได้ด้วยตาและสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามนโยบายของผู้บริหาร

2.2) กลยุทธ์ (Strategy) คือ แผนงานที่องค์กรจัดทำให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งจะช่วยให้องค์กรสามารถรักษาหรือสร้างเสริมความได้เปรียบในการแข่งขันในระยะยาว ซึ่งต้องมีความชัดเจน สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ ภารกิจ และคุณค่าขององค์กร

2.3) ระบบ (Systems) คือ กระบวนการและระเบียบวิธีปฏิบัติที่แสดงออกมาในรูปกิจกรรมการทำงานที่ทำอยู่เป็นประจำขององค์กร รวมถึงวิธีการตัดสินใจของผู้บริหารขององค์กร โดยการปรับเปลี่ยนระบบการทำงานจะส่งผลกระทบต่อการทำงานส่วนต่าง ๆ ขององค์กร

2.4) ทักษะ (Skills) คือ สมรรถนะความสามารถของบุคลากรขององค์กร ที่จะสามารถขับเคลื่อนกลยุทธ์และโครงสร้างขององค์กรให้ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

2.5) รูปแบบ (Styles) คือ รูปแบบการบริหารงานของผู้บริหารระดับสูงภายในองค์กร รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของผู้บริหารระดับต่าง ๆ และภาพพจน์ของบุคคลในความคิดเห็นของผู้บริหารและบุคลากรอื่น ๆ ในองค์กร

2.6) บุคลากร (Staffs) คือ มุมมองด้านการบริหารบุคคลขององค์กร โดยจะพิจารณาว่าถึงประเภทและจำนวนของบุคลากรที่องค์กรต้องการ รวมถึงการพัฒนา จูงใจ และให้ผลตอบแทนต่อบุคลากรเพื่อจะทำให้องค์กรมีความสามารถในการแข่งขันสูงสุด

2.7) คุณค่าที่มีร่วมกัน (Shared Value) คือ ความเชื่อ ความคาดหวังที่องค์กรต้องการให้เป็นมาตรฐานที่บุคลากรภายในองค์กรแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางเดียวกัน สังเกตได้จากวัฒนธรรมองค์กรและจริยธรรมการทำงาน ซึ่งคุณค่าที่มีร่วมกันนี้เป็นการสื่อความหมายว่าเป็นศูนย์กลางการพัฒนาของทุกองค์ประกอบทั้ง โครงสร้าง กลยุทธ์ ระบบ ทักษะ รูปแบบ และ บุคลากร ขององค์กร

5.1.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร จะพิจารณา โอกาสและอุปสรรคขององค์กรด้วย โดยใช้ PESTEL Analysis ดังนี้

1) การวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคองค์กร

1.1) โอกาส (Opportunities: O) เป็นการวิเคราะห์ว่ามีปัจจัยภายนอกองค์กรใดบ้างที่สามารถส่งผลกระทบให้ประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการดำเนินการขององค์กรในระดับมหภาค และองค์กรสามารถนำปัจจัยเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ได้

1.2) อุปสรรค (Threats: T) เป็นการวิเคราะห์ว่าปัจจัยภายนอกองค์กรปัจจัยใดที่สามารถส่งผลกระทบในทางที่จะก่อให้เกิดความเสียหายทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อองค์กรในระดับมหภาค ซึ่งองค์กรต้องหลีกเลี่ยงหรือปรับสภาพองค์กรให้มีความเข้มแข็งพร้อมที่จะเผชิญแรงกระทบดังกล่าวได้

2) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก โดยใช้แนวคิด PESTEL Analysis ประกอบด้วย การเมือง (Political) เศรษฐกิจ (Economic) สังคม (Social) เทคโนโลยี (Technology) สภาพแวดล้อม (Environment) และ กฎหมาย (Legal) (Çitilci, & Akbalık, M. 2019; Bhuiyan et al., 2023; Kansongue, Njuguna, & Vertigans, 2023) ดังนี้

2.1) การเมือง (Political: P) คือ นโยบายและวิธีการบริหารของรัฐบาลทั้งระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง เสถียรภาพทางการเมือง และความร่วมมือระหว่างประเทศ ที่อาจจะกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร

2.2) เศรษฐกิจ (Economic: E) คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและการงบประมาณต่าง ๆ เช่น งบประมาณเพื่อ ดอกเบี้ย ค่าแรง ต้นทุนทางการงบประมาณ ราคาวัตถุดิบ อัตราแลกเปลี่ยน อัตรา การจ้างงาน อัตราการว่างงาน เป็นต้น ที่อาจจะกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร

2.3) สังคม (Social: S) คือ วัฒนธรรม ค่านิยม ทักษะ คติ ธรรมเนียม ประเพณีทางสังคม รวมถึงรูปแบบการใช้ชีวิตของประชาชน ที่อาจจะกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร

2.4) เทคโนโลยี (Technology: T) คือ การเข้าถึงเทคโนโลยีของบุคลากรในประเทศ การวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่อาจส่งผลกระทบต่อวิธีการทำงานของบุคลากร หรือต่อวิธีพัฒนาองค์กรในอนาคต

2.5) สภาพแวดล้อม (Environment: E) คือ การวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อองค์กร เช่น ท่าเลที่ตั้ง สภาพภูมิอากาศ ลักษณะทางธรรมชาติ ภาวะโลกร้อนหรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น

2.6) กฎหมาย (Legal: L) คือ การวิเคราะห์กฎหมายต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อองค์กร เช่น กฎหมายแรงงาน อัตราภาษี การยกเว้นภาษี กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานความปลอดภัยต่าง ๆ เป็นต้น

5.2 ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดยุทธศาสตร์

ภายหลังจากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กรแล้ว จะเป็นขั้นตอนการกำหนดยุทธศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ การกำหนดยุทธศาสตร์ (กรมประมง, 2561) ดังนี้

5.2.1 วิสัยทัศน์ หมายถึง การสื่อถึงลักษณะองค์กรในอนาคตที่จำเป็นจะต้องเป็น เพื่อส่งมอบผลลัพธ์ ขององค์กรที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม วิสัยทัศน์จะทำให้เห็น ทิศทางและความ “ใฝ่สูง” ของวัตถุประสงค์ขององค์กร (ดำรงค์ วัฒนา, 2563) เป็นเหมือนสมอเรือสำหรับบุคคลและองค์กรในการกำหนดความคิด ทักษะ และพฤติกรรมไปในทิศทางที่สร้างสรรค์ วิสัยทัศน์นั้นเกี่ยวกับความเป็นอยู่ (Being) หรือภาวะผู้นำ (ความคิด ทักษะ พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ความมุ่งมั่น ความคิดสร้างสรรค์ การเอาชนะอุปสรรค การเปลี่ยนแปลง การปฏิบัติงาน และการควบคุมตนเอง) (Bakhshandeh, 2023)

5.2.2 พันธกิจ หมายถึง การกำหนดขอบเขตงานหรือบทบาทหน้าที่ ให้องค์กรต้องทำให้องค์กรบรรลุวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ (อัจนรา จันทรฉาย และคิพัฒน์ ไตรอุโฆษ, 2562) เป็นการเขียนกว้าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินงานของ “เรา” เราทำเพื่อใคร ความโดดเด่นของ “เรา” และ “ทำไม” เราต้องดำเนินการดังกล่าว (ดำรงค์ วัฒนา, 2563)

และพันธกิจนั้นเกี่ยวกับการกระทำ หรือการบริหารจัดการ (กระบวนการ ขั้นตอน การวัดผล เครื่องมือ สินค้า ผลผลิต และโครงสร้าง) (Bakhshandeh, 2023).

5.2.3 เป้าประสงค์ หมายถึง สิ่งที่หน่วยงานปรารถนาจะบรรลุโดยการนำประเด็นยุทธศาสตร์มาพิจารณาว่า ถ้าสามารถดำเนินการประเด็นยุทธศาสตร์ให้ประสบความสำเร็จแล้ว ผู้ใดจะได้รับผลประโยชน์และได้รับประโยชน์อย่างไร (กระทรวงมหาดไทย, 2561) ซึ่งต้องระบุการวัดผลที่มีลักษณะเป็นวัดถูวิสัย และสามารถวัดได้ให้อยู่ในรูปของดัชนีชี้วัดผลงาน (Key Performance Indicator: KPI) ที่มีการกำหนดค่าเป้าหมายที่ชัดเจนในเชิงปริมาณตามห้วงเวลาเป็นรายปีรายไตรมาส หรือ รายเดือน รวมทั้งการจัดให้มีข้อเสนอที่เป็นความคิดริเริ่มในการดำเนินการให้บรรลุ เป้าหมายตามดัชนีชี้วัดด้วย (ดำรงค์ วัฒนา, 2563)

5.2.4 การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การสร้างแนวทางในการดำเนินงานเป็น “กลยุทธ์” อย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้เทคนิค TOWS Matrix เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ โดยการนำปัจจัยภายใน (จุดแข็ง-Strengths และ จุดอ่อน-Weaknesses) มาจับคู่กับปัจจัยภายนอก (โอกาส-Opportunities และ อุปสรรค-Threats) เพื่อสร้างทางเลือกเชิงกลยุทธ์ (Wehrich, 1982) ดังนี้

1) กลยุทธ์เชิงรุก (SO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับโอกาส (O) ขององค์กร โดยการใช้จุดแข็งเพื่อสร้างข้อได้เปรียบจากโอกาส แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติในเชิงรุก

2) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับอุปสรรค (T) ขององค์กร โดยการใช้จุดแข็งเพื่อหลีกเลี่ยงหรือเอาชนะอุปสรรค แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติในเชิงป้องกัน

3) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับโอกาส (O) ขององค์กร โดยการใช้โอกาสมาแก้ไขจุดอ่อน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงแก้ไข

4) กลยุทธ์เชิงรับ (WT) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับอุปสรรค (T) ขององค์กร โดยพิจารณาหาทางแก้ไขจุดอ่อนและอุปสรรค แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงรับ

5.2.5 การกำหนดแผนยุทธศาสตร์

การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง การที่องค์กรได้สร้างแนวทางในการดำเนินงานเป็น “แผนยุทธศาสตร์” อย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ มีส่วนประกอบดังต่อไปนี้ (กระทรวงมหาดไทย, 2561; อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่, 2567; Robbins, & Coulter, 2007)

- 1) ประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ แบ่งเป็น ประเด็นยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องกำหนดเป็นหัวข้อหลักในการดำเนินงานขององค์กร และ กลยุทธ์ คือ องค์ประกอบของประเด็นยุทธศาสตร์ซึ่งมีความเฉพาะเจาะจงว่าต้องดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ จึงจะทำให้ประเด็นยุทธศาสตร์ประสบความสำเร็จ
- 2) แผนงาน/ โครงการ หมายถึง การดำเนินงานที่มุ่งหมายจะทำได้โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์ระยะเวลา งบประมาณกระบวนการและกิจกรรม เป็นลำดับอย่างชัดเจน โครงการต้องมีผู้รับผิดชอบบริหารงาน เพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปตามแผนงาน เหมาะสมกับเวลาและงบประมาณที่ตั้งไว้
- 3) ตัวชี้วัดความสำเร็จ หมายถึง ความสำเร็จของการปฏิบัติงาน ถูกกำหนดขึ้น โดยเป็นหน่วยวัดที่เป็นตัวเลขและเชิงคุณภาพที่สื่อถึงเป้าหมายในการปฏิบัติงานสำคัญ
- 4) ลำดับความสำคัญ หมายถึง การดำเนินงานขององค์กรที่ได้มีการระบุลำดับความสำคัญของโครงการ/ กิจกรรมเอาไว้
- 5) ปีการดำเนินการ หมายถึง การดำเนินงานขององค์กรที่ได้ระบุไว้เป็นตัวเลข 1 ปี 3 ปี และ 5 ปี ในการปฏิบัติตามโครงการ/ กิจกรรม
- 6) งบประมาณดำเนินการ หมายถึง รายจ่ายที่องค์กรกำหนดให้จ่ายเพื่อการบริหารโครงการ/ กิจกรรม ได้แก่ ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าวัสดุ และค่าสาธารณูปโภค รวมถึงรายจ่ายที่กำหนดให้จ่ายจากงบรายจ่ายอื่น ๆ
- 7) ผู้รับผิดชอบ หมายถึง หน่วยงานที่รับผิดชอบในการโครงการ/ กิจกรรม

5.3 ขั้นตอนที่ 3 การนำแผนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติและการประเมินผล

5.3.1 การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ มีความหมาย กระบวนการขั้นตอน ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ ดังต่อไปนี้

1) การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ หมายถึง การถ่ายทอดกลยุทธ์ในระดับองค์การที่อยู่ในแผนกลยุทธ์ไปสู่กลยุทธ์ในระดับต่าง ๆ โดยกำหนดเป็นแผนปฏิบัติการ โครงการ และงบประมาณรองรับ (ศรีสวรรค์ รามบำเพ็ญ, ปรากฏทิพย์ กระตุกฤษ, และธเนศ ไรจนตระกูล, 2565)

2) กระบวนการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ มี 4 องค์ประกอบ ดังนี้ (ณัฐพันธ์ เขจรันนท์, 2552; วราจคณา ผลประเสริฐ, 2554; นพดลบุรณัญญ, 2564)

2.1) การจัดสรรทรัพยากร (Resources Allocation) เป็นการวางแผนการใช้ทรัพยากรให้บรรลุกลยุทธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่จะกระทบต่อการใช้และการบริหารทรัพยากร

2.2) การปรับโครงสร้างองค์การ (Organization restructure) เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของการใช้กลยุทธ์และการใช้ทรัพยากร โดยพิจารณาความเป็นไปได้และความคุ้มค่า

2.3) การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในส่วนของระบบและการพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Organization change and Human resource development) ให้สอดคล้องกับกลยุทธ์ที่จะใช้ในการบรรลุแผนและทิศทางขององค์การ

2.4) การกระจายกลยุทธ์ (Strategic deployment) ให้สอดคล้องประสานกับบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานอย่างชัดเจนและเข้าใจได้ โดยมีการแปลงเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ (Strategic goals) เป็นเป้าหมายย่อย (Sub-goals) เป้าหมายประจำปี (Annual goals) และแตกไปเป็นเป้าหมายรายกลุ่มในแต่ละโครงการ

3) ขั้นตอนการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ มี 8 ขั้นตอน (วุฒิพงษ์ ลินทรัพย์, 2565) ได้แก่ การตรวจสอบความชัดเจนของแต่ละกลยุทธ์ การตรวจสอบตัวชี้วัดหรือมาตรการการวัดที่มีอยู่ การพัฒนามาตรการการวัดใหม่ การดำเนินการตามมาตรการการวัดใหม่ การวิเคราะห์และออกแบบระบบรายงาน การดำเนินกิจกรรมทางกลยุทธ์ การทำแผนติดตามความก้าวหน้า และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

4) ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ ได้แก่

4.1) การรับรู้ ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกเป็นเจ้าของ และความตระหนักถึงภารกิจและความรับผิดชอบร่วมกันของทุกภาคส่วน (วุฒิพงษ์ ลินทรัพย์,

2565) การมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะทักษะในการทำงาน การมีความรู้อย่างดีในกิจกรรมที่ดำเนินการ และมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้องกับภารกิจขององค์การจะทำให้การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติประสบความสำเร็จ (อนิวัช แก้วจำนงค์, 2551; นพดล บุรณันท์, 2564)

4.2) การมีทรัพยากรที่ดีและเพียงพอต่อการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ที่กำหนด โดยเฉพาะทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ เครื่องมือวัสดุและอุปกรณ์ที่จำเป็น รวมถึงการมีงบประมาณที่เพียงพอต่อการนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติ (อนิวัช แก้วจำนงค์, 2551; นพดล บุรณันท์, 2564)

4.3) การมีระบบการจัดการที่ดี สามารถกำหนดยุทธศาสตร์ให้มีทิศทางที่ชัดเจนสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันและปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามหน้าที่และความรับผิดชอบตามโครงสร้างองค์การที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน (อนิวัช แก้วจำนงค์, 2551; นพดล บุรณันท์, 2564) ซึ่งความชัดเจนของแผนจะส่งผลต่อความสำเร็จการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ (วุฒิพงษ์ สิ้นทรัพย์, 2565)

5.3.2 การประเมินผลยุทธศาสตร์ มีความหมาย มาตรการในการประเมิน และการใช้ Balanced Scorecard ในการประเมินผลยุทธศาสตร์ ดังต่อไปนี้

1) การประเมินผลยุทธศาสตร์ หมายถึง การประเมินผลเพื่อติดตาม ตรวจสอบการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติว่าบรรลุผลตามที่กำหนดไว้ ซึ่งนับว่าเป็นการรายงานผล และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลของยุทธศาสตร์ด้วย (สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, 2566)

2) มาตรการในการประเมินผลยุทธศาสตร์ มีดังนี้
(กระทรวงมหาดไทย, 2561)

2.1) ทุกหน่วยงานสร้างระบบการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง และสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงเป็นระบบเดียวกัน เพื่อให้สามารถเอื้อประโยชน์ร่วมกันได้ในทุกหน่วยงาน โดยจัดทำเกณฑ์ชี้วัดความสำเร็จของแผนยุทธศาสตร์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ให้เป็นรูปธรรม

2.2) สร้างมาตรการเร่งรัด หากมีโครงการที่ดำเนินการช้ากว่าที่กำหนดและตรวจสอบคุณภาพอย่างใกล้ชิดสม่ำเสมอ

2.3) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อสรุปผลการปฏิบัติงานที่ผ่านมาและนำข้อมูลที่ได้เป็นฐานในการวิเคราะห์ในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ครั้งต่อไป

2.4) มีการทบทวนและปรับปรุงแผนยุทธศาสตร์สม่ำเสมอ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

3) การใช้ Balanced Scorecard ในการประเมินผลยุทธศาสตร์

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับ Balanced Scorecard (BSC) หรือ เทคนิคการวัดผลองค์กรแบบสมดุล เริ่มมีการนำมาใช้อย่างแพร่หลายตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1990 เพื่อช่วยในการประเมินผลองค์กรแบบสมดุลใน 4 มิติ ดังนี้ (วัลย์ลดา ทองเย็นบุริศร, 2567; Kaplan, & Norton, 1992)

3.1.1) ด้านลูกค้า (Customer Perspective) หมายถึง ความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียที่มีต่อผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ ซึ่งอาจเป็นประชาชน ผู้รับบริการ นักวิชาการ องค์กรภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือรัฐบาลกลาง

3.1.2) ด้านกระบวนการภายใน (Internal Business Process Perspective) หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคลากร ทักษะ จริยธรรม ขวัญและกำลังใจ กระบวนการทำงาน และวัฒนธรรมองค์กร

3.1.3) ด้านการเรียนรู้และการพัฒนา (Learning and Growth Perspective) หมายถึง งานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์การพัฒนาระบบงาน การสร้างเครือข่าย ระบบการตรวจค้นข้อมูล และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

3.1.4) ด้านการงบประมาณ (Financial Perspective) หมายถึง ความประหยัด ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากร การใช้งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ การตรวจสอบป้องกันการรั่วไหล การป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ

3.2 ประโยชน์ของ Balanced Scorecard จะช่วยให้การทำงานทั้งหมดขององค์กรดีขึ้น เนื่องจากองค์กรมีการใช้เครื่องมือในการประเมินผลที่ชัดเจน ครอบคลุมและเหมาะสม ดังนี้ (วัลย์ลดา ทองเย็นบุริศร, 2567; Niven, 2006)

3.2.1) ช่วยให้สามารถควบคุมวัตถุประสงค์ของกลยุทธ์ได้ถูกต้อง โดยมีตัวชี้วัดผลการดำเนินงานที่ชัดเจน และทำให้มองเห็นภาพรวมทั้งองค์กร

3.2.2) ช่วยให้การสื่อสารระหว่างหน่วยงานขององค์กรมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้การดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3.2.3) เป็นกรอบแสดงทิศทางที่ช่วยให้ผู้บริหารและพนักงานทุกคนปฏิบัติงานตรงตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้

3.2.4) ใช้เป็นกลยุทธ์ในการคิดค้นแผนงานขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นหลักประกันความสำเร็จของงานในทุกแผนกอย่างยั่งยืน

5. การนำแนวคิดเกี่ยวกับการจัดทำยุทธศาสตร์มาใช้ในการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการจัดทำยุทธศาสตร์มาทำนิตินิยมเชิงปฏิบัติการของการวิจัย ดังนี้

5.1 การจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง กระบวนการจัดทำแนวทางในการดำเนินงานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินอย่างเป็นระบบชัดเจนเพื่อกำหนดเป็น “แผนยุทธศาสตร์” แล้วนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ประกอบด้วย

5.1.1 การวิเคราะห์ SWOT Analysis หมายถึง การวิเคราะห์สภาพอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ เพื่อดำเนินการจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคที่สำคัญในการจัดการของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังนี้

1) การวิเคราะห์องค์การสภาพแวดล้อมภายใน หมายถึง การวิเคราะห์จุดแข็ง และจุดอ่อน การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในปัจจุบัน โดยใช้แนวคิด 7S's Model ประกอบด้วย โครงสร้าง (Structure) กลยุทธ์ (Strategy) ระบบ (Systems) ทักษะ (Skills) รูปแบบ (Styles) บุคลากร (Staffs) และ คุณค่าที่ร่วมกัน (Shared Value)

2) การวิเคราะห์องค์การสภาพแวดล้อมภายนอก หมายถึง การวิเคราะห์โอกาส และอุปสรรคในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน โดยใช้แนวคิด PESTEL ประกอบด้วย การเมือง (Politic) เศรษฐกิจ (Economic สังคม (Social) เทคโนโลยี (Technology) สภาพแวดล้อม (Environment) และ กฎหมาย (Legal)

5.1.2 การกำหนดกลยุทธ์ หมายถึง การคิดหากลยุทธ์ที่เหมาะสมในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จากการวิเคราะห์จุดแข็ง-จุดอ่อน-โอกาส-

อุปสรรค แล้วนำมาจับคู่เพื่อสร้างเป็นกลยุทธ์ทางเลือกที่เหมาะสมด้วยวิธีการ TOWS Matrix มีดังนี้

- 1) กลยุทธ์เชิงรุก (SO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับโอกาส (O) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงรุก
- 2) กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดแข็ง (S) กับอุปสรรค (T) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงป้องกัน
- 3) กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับโอกาส (O) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงแก้ไข
- 4) กลยุทธ์เชิงรับ (WT) หมายถึง แนวทางที่เกิดจากการจับคู่จุดอ่อน (W) กับอุปสรรค (T) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แล้วนำมากำหนดเป็นกลยุทธ์เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติเชิงรับ

5.1.3 การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินได้สร้างแนวทางในการดำเนินงานเป็น “แผนยุทธศาสตร์” อย่างเป็นระบบชัดเจน เพื่อให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.1.4 การประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์และความถูกต้อง

5.1.5 ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน หมายถึง แผนยุทธศาสตร์ในการจัดการงานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

5.2 การนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล หมายถึง กระบวนการนำโครงการที่มีความจำเป็นเร่งด่วนตามความเห็นร่วมกันของเวทีการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 1 โครงการ ไปทดลองปฏิบัติในระยะเวลาหนึ่ง แล้วทำการประเมินผลการดำเนินงานของโครงการนั้นโดยใช้เทคนิคการวัดผลองค์กรแบบสมดุล (Balanced Scorecard: BSC) ประกอบด้วย ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และ ด้านการเรียนรู้ ดังนี้

5.2.1 ด้านการงบประมาณ หมายถึง การดำเนินงานของโครงการ มีใช้งบประมาณด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ มีการใช้งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ มีการตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้งบประมาณอย่างโปร่งใส มีการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และมีความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม

5.2.2 ด้านลูกค้า หมายถึง ผู้มีส่วนได้เสียในการดำเนินงานของโครงการนำไปทดลองปฏิบัติ ประกอบด้วย ประชาชนผู้รับบริการ นักวิชาการ ตัวแทนองค์กรภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจในพื้นที่ รัฐบาลกลาง และ ภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการนั้น

5.2.3 ด้านกระบวนการภายใน หมายถึง โครงการได้ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดความรู้ความสามารถและทักษะการปฏิบัติตามกิจกรรมของโครงการ ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมของโครงการอย่างครบถ้วน ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดขวัญและกำลังใจ ทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรและจริยธรรมของผู้เข้าร่วม และ ทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5.2.4 ด้านการเรียนรู้และพัฒนา หมายถึง โครงการทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถเข้าถึงระบบการสืบค้นข้อมูล ข่าวสารของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกได้ ทำให้ผู้เข้าร่วมสามารถตรวจสอบผลการปฏิบัติงานได้ และมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการให้บริการ

ทฤษฎีการบริหาร

ทฤษฎีการบริหารมีหลากหลายทฤษฎี แต่ในที่นี้จะยกมาเพียง 2 ทฤษฎีที่มีความสอดคล้องกับบริบทของการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย ทฤษฎีหน้าที่การบริหาร POSDCoRB และ ทฤษฎีการจัดการ 4 Ms รวมถึงการนำแนวคิดจากทฤษฎีดังกล่าวมาใช้

ในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สรุปได้ดังนี้

1. ทฤษฎีหน้าที่การบริหาร POSDCoRB

Gulick, & Urwick (1937) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ ภาระหน้าที่ที่สำคัญของนักบริหาร POSDCoRB ในบทความ Paper on the Science of Administration: Notes on the Theory of Organization” โดยกำหนดว่าหน้าที่ของการบริหารมี 7 ประการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การจัดตัวบุคคล การอำนวยการ การประสานงาน การรายงาน และ การงบประมาณ ดังนี้ (สาธิต ทิพย์มณี และนัยนา เกิดวิชัย, 2562; Khammavong et al., 2025)

1.1 การวางแผน (Planning: P) หมายถึง การจัดวางโครงการและแผนการปฏิบัติงานขององค์กรไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไรบ้างและทำอย่างไร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

1.2 การจัดองค์กร (Organizing: O) หมายถึง การกำหนดโครงสร้างขององค์กร การแบ่งส่วนงาน การจัดสายงาน การกำหนดตำแหน่งและหน้าที่ของงานต่าง ๆ อย่างชัดเจน

1.3 การจัดตัวบุคคล (Staffing: S) หมายถึง การบริหารงานบุคคลในด้านต่าง ๆ ขององค์กร ได้แก่ การวิเคราะห์อัตรากำลัง การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การพัฒนาบุคคล และการบำรุงรักษาบุคคลให้มีประสิทธิภาพ

1.4 การอำนวยการ (Directing: D) หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการของผู้บริหารองค์กรในการตัดสินใจ การควบคุมบังคับบัญชาและควบคุมการปฏิบัติงาน

1.5 การประสานงาน (Coordinating: Co) หมายถึง การติดต่อประสานงานที่เชื่อมโยงงานของทุกบุคลากร ทุกฝ่ายทั้งภายในและภายนอก เพื่อให้งานดำเนินไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

1.6 การรายงาน (Reporting: R) หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงานขององค์กรให้ผู้บริหารและสมาชิกขององค์กรได้ทราบความเคลื่อนไหวและความเป็นไปขององค์กร

1.7 การงบประมาณ (Budgeting: B) หมายถึง การวางแผนการเงินและการควบคุมงบประมาณ

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้นำแนวคิดจากทฤษฎีหน้าที่การบริหาร POSDCoRB มาบูรณาการเป็นแนวทางในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-

น้ำเหิน และแนวคำถามในการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน

2. ทฤษฎีการจัดการ 4Ms

Drucker (1973) เสนอหลักการจัดการ 4M ในการบริหารจัดการขององค์กรธุรกิจสมัยใหม่ ประกอบด้วย Man, Money, Material, Management ดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2563; อลงกต สารกาล, พุทธิพร พลอยผักแว่น, และบารมี วรรณพงศ์เจริญ, 2565)

2.1 Man เป็นการบริหารกำลังคนให้สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด

2.2 Money เป็นการบริหารเงิน โดยการจัดสรรเงินให้มีการใช้จ่ายต้นทุนน้อยที่สุด แต่สามารถทำให้การใช้จำนวนเงินที่มีให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมีประโยชน์สูงสุด

2.3 Materials เป็นการบริหารวัสดุในการดำเนินงาน การจัดเตรียมเครื่องมือที่เหมาะสมกับสถานที่และเวลา ให้สามารถลดความสิ้นเปลืองให้มีน้อยที่สุดและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

2.4 Management เป็นกระบวนการจัดการบริหาร การจัดระเบียบควบคุม กำหนดวัฒนธรรมและสังคม เพื่อให้การทำงานทั้งหมดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่

3. การนำแนวคิดการบริหาร POSDCoRB และ การจัดการ 4M มาใช้ในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน

ในการวิจัยนี้ได้นำแนวคิดการบริหาร POSDCoRB และการจัดการ 4M มาศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน โดยบูรณาการเนื้อหาเข้ากับภารกิจของอุทยาน 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านแผนงานและการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ โดยได้ให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน ไว้ดังนี้

3.1 สภาพด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจนมีการจัดทำแผนอัตรากำลังคน มีการอบรมและพัฒนาบุคลากร และมีระบบติดตามงานตามตัวชี้วัด

ปัญหาด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรขาดทักษะเฉพาะทาง งบประมาณไม่เพียงพอ อุปกรณ์ล้ำสมัย ระบบบริหารยังมีช่องว่างด้านประสิทธิภาพ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้อง ยุทธศาสตร์และเทคโนโลยีพื้นฐานล้าหลัง

3.2 สภาพด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรที่มีใจรักการอนุรักษ์ มีการใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน มีการจัดทำแผนอนุรักษ์ และมีการวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ

ปัญหาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ขาดงบประมาณและอุปกรณ์การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มแข็งประสิทธิผลบุคลากรปฏิบัติงานอนุรักษ์มีไม่เพียงพอ การมีส่วนร่วมของชุมชนยังจำกัด และ ยังไม่มีการบูรณาการระบบข้อมูลข่าวสาร

3.3 สภาพด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตประชาชน หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัคร มีการฝึกอบรมอาชีพ ทางเลือกส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และชุมชนมีส่วนร่วมในระดับหนึ่ง

ปัญหาด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตประชาชน หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ขาดแคลนบุคลากรด้านพัฒนาชุมชน งบประมาณภาครัฐมีจำกัด การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ครอบคลุม การพัฒนาไม่ยั่งยืน ไม่มีโมเดลกระจายรายได้ที่ชัดเจน และ ขาดแผนติดตามประเมินผลที่เป็นระบบ

3.4 สภาพด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีแผนแม่บทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีการจัดโซนนิ่ง จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว และมีกิจกรรมให้ความรู้ด้านอนุรักษ์

ปัญหาด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีบุคลากรปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวไม่เพียงพอ โครงสร้างพื้นฐานทuristic อุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน กิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนไม่สม่ำเสมอ การปฏิบัติไม่ต่อเนื่องแม้มีแผนที่ดี และไม่มีระบบติดตามความยั่งยืนที่ชัดเจน

3.5 สภาพด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาติ

นากาย-น้ำเหิน มีทีมประชาสัมพันธ์ในระดับหนึ่งและมีการใช้สื่อออนไลน์บางส่วน

ปัญหาด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน มีทีมประชาสัมพันธ์มีขนาดเล็ก บุคลากรขาดความรู้ด้านการตลาดดิจิทัล งบประมาณมีจำกัด อุปกรณ์ผลิตสื่อไม่ทันสมัย การสื่อสารออนไลน์ไม่สม่ำเสมอ และ กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ไม่ทันสมัย

3.6 สภาพด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน บุคลากรมีพื้นฐานด้านงานวิจัย มีการใช้เครื่องมือ อาทิ กล้อง Trap และ GPS ในการปฏิบัติงาน

ปัญหาด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน ขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในการออกแบบงานวิจัยและสถิติ งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า อุปกรณ์วิจัยล้าสมัย ไม่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่ การเก็บข้อมูลยังไม่เป็นมาตรฐาน และผลวิจัยนำไปใช้จริงได้จำกัด

3.7 สภาพด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอุทยาน หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน มีสำนักงานใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมป่าไม้และหน่วยงานรัฐ โครงสร้างพื้นฐานถูกวางระบบเพื่อรองรับงานอนุรักษ์ และมีวิสัยทัศน์ให้อุทยานเป็นต้นแบบด้านการบริหารจัดการ

ปัญหาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอุทยาน หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน มีโครงสร้างพื้นฐานบางส่วนอาจยังไม่สมบูรณ์ ต้องใช้งบประมาณสูงในการพัฒนาต่อเนื่อง ขาดบุคลากรด้านการซ่อมบำรุง และ เทคนิคและระบบสนับสนุนบางส่วนยังไม่ครบถ้วน

3.8 สภาพด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน มีเจ้าหน้าที่ที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจทำการริเริ่มดำเนินงานรวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้นในการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

ปัญหาการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำเอกสารมรดกโลก บุคลากรที่ยังขาดทักษะภาษาอังกฤษ อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ การบูรณาการข้อมูลกับชุมชนยังไม่ทั่วถึง งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า การจัดทำเอกสารยังไม่เป็นไปตามมาตรฐาน

ของ IUCN/UNESCO และ กระบวนการยังอยู่ช่วงเริ่มต้นต้องเร่งพัฒนา

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มีเนื้อหาประกอบด้วย ความหมายและลักษณะของการจัดการสิ่งแวดล้อม ความสำคัญของการจัดการสิ่งแวดล้อม และหลักการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. ความหมายและลักษณะของการจัดการสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาภาวะมลพิษในสิ่งแวดล้อมรอบตัวของมนุษย์ ให้มีผลต่อ คุณภาพชีวิตของมนุษย์ ให้การดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างมีความสุขและปลอดภัย (จริยา มหาเทียร, 2559) เป็นกระบวนการกระจายทรัพยากรที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและที่มนุษย์ สร้างขึ้นให้สนองความพอใจในการใช้อย่างเหมาะสม โดยการจัดการสิ่งแวดล้อมสามารถ แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้ (อานวย วัฒนกรสิริ, 2557)

1.1 การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน โดยจะมีหลักการและวิธีการเฉพาะตัว ที่ต้องใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพและใช้ทรัพยากรที่ทดแทนได้ ส่วนทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไปต้องควบคุมให้สะอาดปราศจากมลพิษหรือมีมลพิษน้อยที่สุด

1.2 การกำจัด บำบัด และฟื้นฟูของเสียและมลพิษ หมายถึง การจัดการ ให้ของเสียและมลพิษหมดไป หรือเสื่อมสภาพ หรือหมดฤทธิ์ เช่น การกำจัดขยะ การบำบัด น้ำเสีย เป็นต้น แล้วสามารถสร้างสภาวะโครงสร้างและหน้าที่ของระบบสิ่งแวดล้อมให้ กลับมาเป็นปกติ จนสามารถสร้างความสมดุลของระบบสิ่งแวดล้อมได้

1.3 การควบคุมกิจกรรมที่อาจทำลายโครงสร้างของสิ่งแวดล้อมหรือ ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่ของระบบสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่า การจัดการสิ่งแวดล้อม คือ การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน การ กำจัด การบำบัด และการฟื้นฟูของเสียและมลพิษ หรือเป็นการควบคุมกิจกรรมที่อาจก่อ มลพิษการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่ให้เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อม

2. ความสำคัญของการจัดการสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อการรักษาบริการระบบนิเวศ การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่นผ่านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การลดความขัดแย้งระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและการลดผลกระทบจากมลพิษ สรุปความสำคัญของการจัดการสิ่งแวดล้อม มีดังนี้ (กรมควบคุมมลพิษ, 2567)

- 2.1 ช่วยทำให้ลดผลกระทบจากฝุ่น PM2.5 และมลพิษทางอากาศอันเป็นผลเสียต่อสุขภาพประชาชน
- 2.2 ช่วยทำให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและสามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้ในระยะยาว
- 2.3 ช่วยทำให้ผู้บริหารมีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติงานบรรลุการบรรลุเป้าหมาย
- 2.4 เพื่อการตอบสนองมาตรการกีดกันทางการค้าหากมีการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่ได้มาตรฐานจะสูญเสียตลาดส่งออก
- 2.5 ช่วยลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม เนื่องจากการจัดการทรัพยากรที่ดี ช่วยให้ชุมชนฐานรากเข้าถึงแหล่งอาหารและน้ำสะอาดได้เท่าเทียมกัน
- 2.6 ช่วยรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งเป็นแหล่งพันธุกรรมพืชและสัตว์ที่สำคัญของโลก
- 2.7 ช่วยสร้างความมั่นคงทางอาหาร (Food Security) ให้กับชุมชนเกษตรกรรมและความเป็นอยู่
- 2.8 การป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น น้ำท่วมและดินโคลนถล่มที่มีความรุนแรงขึ้นจากการจัดการป่าไม้ที่ผิดพลาด เป็นต้น
- 2.9 การจัดการที่ดีช่วยลดความขัดแย้งระหว่างรัฐและชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์
- 2.10 เป็นปัจจัยพื้นฐานในการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีโลก

3. แนวทางจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

การจัดการสิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน หมายถึง กระบวนการดำเนินการต่อทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสามารถเอื้ออำนวยให้มนุษย์มีใช้ตลอดไปโดยไม่ขาดแคลน เป็นการจัดสรรและการใช้

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดของการพัฒนา คือ เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยการใช้อย่างฉลาด ประหยัด และก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยมีแนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน ดังนี้ (มณีรัตน์ ชัยยะ, วรเดช จันทรรคร, เพ็ญศรี ฉิรินัง, และวิวัฒน์ หมั่นการ, 2567)

3.1 การควบคุมอัตราการเพิ่มของประชากรอย่าง การเพิ่มขึ้นของประชากรจะทำให้การบริโภคเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของโลก จึงต้องควบคุมให้อยู่ในอัตราที่เหมาะสมไม่ให้เป็นภัยคุกคามต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของมนุษยชาติ

3.2 คำนึงถึงการใช้ทรัพยากรอย่างสมเหตุสมผล รู้จักการเก็บรักษา สงวน ซ่อมแซมและพัฒนา มีการกำจัดของเสียและการนำของเสียมาใช้ใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องมีการปลูกฝังให้ประชาชนทุกคนเข้าใจถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.3 ร่วมมือกันแก้ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจสังคมและอุตสาหกรรม ซึ่งการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ต้องพิจารณาผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นและต้องหาแนวทางป้องกันและแก้ไขไว้ล่วงหน้าเสมอตามแนวทางนิเวศพัฒนา (Eco-Development) ที่ทำการพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์

3.4 กำหนดแผนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ชัดเจน เพื่อให้การพัฒนาเกิดประสิทธิภาพสูงสุดและส่งผลกระทบท่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เช่น การกำหนดผังเมืองให้ชัดเจนให้มีการแบ่งประเภทการใช้พื้นที่อย่างเหมาะสม การออกกฎหมายควบคุมการสร้างความร่วมมือจากสังคม เป็นต้น

3.5 ใช้มาตรการควบคุมของเสียอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกิจกรรมที่ใช้เครื่องจักรกลและเทคโนโลยีขั้นสูงในกระบวนการผลิตซึ่งก่อให้เกิดมลภาวะหลายด้าน โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีมาตรการควบคุมและตรวจสอบอย่างจริงจัง เช่น การบังคับใช้กฎหมายควบคุมกำกับการจัดการมลพิษของโรงงานอุตสาหกรรม มีมาตรการกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูลจากอาคารบ้านเรือน ภัตตาคาร ร้านค้า มีระเบียบควบคุมและจัดเก็บค่าใช้จ่ายในการบำบัดของเสียจากผู้ก่อ เป็นต้น

ในการวิจัยนี้ ได้นำแนวคิดการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน โดยการ

กำหนดแผนงาน โครงการ และกิจกรรมที่มีกลยุทธ์สอดคล้องกับลักษณะและแนวทางการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

บริบทอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บริบทอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีเนื้อหาประกอบด้วย ประวัติความเป็นมา โครงสร้างการบริหาร หน้าที่หลัก ภารกิจ และ คณะกรรมการอิสระ สรุปได้ดังนี้ (กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2022)

1. ประวัติความเป็นมา

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ได้รับการจัดตั้งขึ้นครั้งแรกในฐานะเขตป่าสงวนแห่งชาติตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ 164/นย ลงวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ต่อมาได้รับการยกระดับให้เป็นอุทยานแห่งชาติ ตามคำสั่งฉบับที่ 36/นย ลงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 การดำเนินการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อยุติการลักลอบตัดไม้ ปกป้องสิ่งแวดล้อม ป่าไม้ ทรัพยากรป่าไม้ พันธุ์สัตว์น้ำ-สัตว์ป่า และแหล่งต้นน้ำลำธาร รวมถึงการอนุรักษ์ความงามของทัศนียภาพทางธรรมชาติ ร่องรอยทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ การท่องเที่ยว และการศึกษาค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์ โดยมุ่งเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวสู่การเป็นแหล่งมรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมตามแนวทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและยั่งยืน

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เป็นอุทยานแห่งชาติที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีพื้นที่ทั้งหมด 427,770 เฮกตาร์ ซึ่งแบ่งออกเป็นแขวงคำม่วน ครอบคลุม 3 เมือง ได้แก่ นากาย ยมมะลาด และบัวละพา รวมพื้นที่ 364,150 เฮกตาร์ แขวงบอลิคำไซ ครอบคลุม 1 เมือง คือ เมืองคำเกิด รวมพื้นที่ 63,620 เฮกตาร์ มีอาณาเขตดังนี้

ทิศตะวันออก เชื่อมต่อกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ระยะทาง 160 กิโลเมตร (105°38'36.4"E, 17°59'18.4"N)

ทิศตะวันตก เชื่อมต่อกับป่าสงวนแห่งชาติภูหินปูน ระยะทาง 144 กิโลเมตร (104°47'21.4"E, 18°01'48.4"N)

ทิศเหนือ เชื่อมต่อกับเมืองนากาย-คำเกิด ระยะทาง 156 กม.

(105°09'37.3"E, 18°23'21.3"N)

ทิศใต้ เชื่อมต่อกับอุทยานแห่งชาติหินหนามหน่อ ระยะทาง 61 กิโลเมตร

(105°25'30.7"E, 17°35'24.9"N)

พื้นที่นี้มีป่าปกคลุมประมาณร้อยละ 86 โดยแบ่งเป็นป่าดิบชื้นร้อยละ 76.80 และป่าผลัดใบร้อยละ 9.20 ถือเป็นหนึ่งในพื้นที่ป่าสงวนที่มีความสำคัญที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง ประกอบด้วยพืชพรรณและทรัพยากรจากป่า จำนวน 917 ชนิด สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม จำนวน 92 ชนิด สัตว์เลื้อยคลาน 29 ชนิด สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ จำนวน 25 ชนิด นก จำนวน 403 ชนิด และพันธุ์ปลา จำนวน 69 ชนิด

นอกจากนี้ อุทยานยังมีแหล่งน้ำที่สำคัญ โดยมีลำน้ำหลักคือ ลำน้ำเทิน ซึ่งต้นกำเนิดมาจากเทือกเขาอันนัมตามแนวชายแดนลาว-เวียดนาม และมีลำน้ำสาขาหลัก ได้แก่ ลำน้ำน้อย ลำน้ำโซด ลำน้ำมอน ลำน้ำออน ลำน้ำยาง ลำน้ำเนียน ลำน้ำยาลอง ลำน้ำยาลา ลำน้ำกะตะ และห้วยอื่น ๆ ซึ่งสามารถจัดหาน้ำสะอาดและเพียงพอสำหรับโครงการผลิตไฟฟ้าพลังงานน้ำของเขื่อนน้ำเทิน 2 รวมถึงเพื่อการคมนาคม การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การอุปโภคบริโภค และการประมง

พื้นที่ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ครอบคลุมหมู่บ้านทั้งหมดจำนวน 48 หมู่บ้าน โดยมี 13 หมู่บ้านตั้งอยู่ภายในเขตอุทยาน และอีก 35 หมู่บ้านตั้งอยู่บริเวณรอบ ๆ ซึ่งถือเป็นเขตกันชน มีประชากรรวม จำนวน 49,953 คน ประกอบด้วยจำนวน 8,212 ครอบครัว และมีชนเผ่าอาศัยอยู่ จำนวน 7 กลุ่ม ได้แก่ ลาว ไต แซก มะกอง กรี บรู และเผ่าม้ง ประชาชนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นชนเผ่าดั้งเดิมที่มีความหลากหลายทางกลุ่มชาติพันธุ์และภาษา โดยการดำรงชีวิตต้องพึ่งพาอาศัยทรัพยากรธรรมชาติจากป่าไม้และแหล่งน้ำ

การจัดการอุทยานแห่งชาตินี้มีความแตกต่างจากพื้นที่ป่าสงวนอื่น ๆ ใน สปป.ลาว เนื่องจากนอกเหนือจากกฎหมายและคำสั่งของรัฐบาลในระดับประเทศแล้ว อุทยานยังต้องปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้สัญญาสัมปทานของโครงการเขื่อนน้ำเทิน 2 ที่เกี่ยวข้องกับเขตอ่างเก็บน้ำ โดยมีแผนงานและงบประมาณประจำปีที่ต้องสอดคล้องกับกรอบการจัดการด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงคำมั่นสัญญาของรัฐบาลที่มอบให้แก่ธนาคารโลกด้วย

อุทยานมีความอุดมสมบูรณ์ทางวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น และยัง
เป็นปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีวิตของประชาชนเผ่าต่าง ๆ ที่อยู่อาศัยในและรอบพื้นที่ โดย
ประชาชนพึ่งพิงความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศป่าไม้และสัตว์ป่ามาหลายชั่วอายุคน
เนื่องจากทรัพยากรเหล่านี้ให้สิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานต่อการดำรงชีวิต เช่น น้ำ อาหาร และ
เครื่องใช้ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นทางเลือกพื้นฐานต่อการดำรงชีพที่อิงกับป่าไม้โดยตรง
และชาวบ้านยังคงรักษาวิถีการผลิตแบบดั้งเดิม ทั้งการเกษตร การเพาะปลูกพืช
หลากหลายชนิด และการเลี้ยงสัตว์แบบพื้นบ้าน อย่างไรก็ตาม ระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์
และสัตว์ป่าที่หลากหลายกำลังเผชิญแรงกดดันจากภัยคุกคามต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น
การล่า การตัดไม้ การเก็บของป่า การขยายตัวของประชากร การอพยพของผู้คนจากแขวง
และเมืองอื่น รวมทั้งประชาชนจากประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น การได้กำหนดทิศทางรวมและ
วิธีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในแต่ละพื้นที่ โดยอยู่บนพื้นฐานการ
ปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างกองบริหารอุทยานฯ กับ หน่วยงานส่วนกลาง ระดับแขวง
เมือง และหมู่บ้าน มีเป้าหมายเพื่อลดปัญหาภัยคุกคามในพื้นที่อุทยาน การจัดตั้งและ
ดำเนินงานยุทธศาสตร์นี้อย่างมีประสิทธิภาพ คาดว่าจะสามารถคุ้มครองความหลากหลาย
ทางชีวภาพที่สำคัญระดับโลก รักษาชนิดพันธุ์สัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ในระยะยาว เสริมสร้าง
ความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับประชาชนท้องถิ่น และหุ้นส่วนต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหา ซึ่ง
ความท้าทายที่สำคัญที่สุดของการจัดการอุทยานคือการดูแลประชากรจำนวนมากที่อาศัยอยู่
ภายในเขตอุทยาน และการเติบโตของประชากรอย่างรวดเร็วในพื้นที่รอบข้าง ซึ่งยังขาดการ
พัฒนาอย่างยั่งยืน ทำให้การดำรงชีวิตส่วนใหญ่ยังคงขึ้นอยู่กับทรัพยากรธรรมชาติของอุทยาน
ซึ่งส่งผลให้เกิดแรงกดดันต่อทรัพยากรเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เป็นหนึ่งในพื้นที่ป่าที่ต่อเนื่องและ
สมบูรณ์ที่สุดในภูมิภาคอาเซียนและถือเป็นศูนย์กลางของเทือกเขาอันนัม (Annamite
Mountains) ซึ่งได้รับการยอมรับในระดับโลกในฐานะแหล่งความหลากหลายทางชีวภาพ
และมีระดับความเฉพาะถิ่น (Endemism) สูงเป็นพิเศษ ด้วยคุณค่าที่โดดเด่นนี้เอง อุทยาน
แห่งชาติแห่งนี้จึงถูกบรรจุอยู่ในบัญชีรายชื่อเบื้องต้น (Tentative List) ขององค์การ UNESCO
เพื่อเสนอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะมีสถานะและ
ความสำคัญระดับนานาชาติ แต่การบริหารจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน กลับ
เผชิญกับความท้าทายที่ซับซ้อนและเรื้อรัง ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น
เฉพาะในพื้นที่ แต่ยังเกี่ยวพันกับมิติด้านการจัดการภาครัฐ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
และความอยู่รอดของชุมชนท้องถิ่นอย่างแยกไม่ออก ปัญหาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความ

เปราะบางของระบบการจัดการในบริบทที่ประเทศกำลังพัฒนาอย่าง สปป.ลาว มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงมุ่งที่จะทำความเข้าใจบริบทของปัญหาอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับมหภาคระดับภูมิภาคและโลก ไปจนถึงสภาพปัญหาเชิงประจักษ์ในพื้นที่ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการพัฒนายุทธศาสตร์การจัดการที่ครอบคลุมและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

2. โครงสร้างการบริหาร

2.1 คณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน

ตามที่กำหนดในคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 122/นย การบริหารอุทยานจะมีสภาพบริหารเป็นองค์กรสูงสุดขององค์กรคุ้มครองและปกป้องรักษาแหล่งน้ำ-น้ำเทิน 2 ประกอบด้วย ประธาน รองประธาน และสมาชิกจากหน่วยงานจัดตั้งที่เกี่ยวข้องของรัฐจากระดับศูนย์กลาง ท้องถิ่น และภาคเอกชน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในการจัดตั้งอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สภาพบริหารจึงกลายมาเป็นคณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาติ และกองเลขาฯ มาเป็นกองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน (กอช.นท) ดังตาราง 1

ตาราง 1 คณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ลำดับ	คณะกรรมการ กอช.นท	ตำแหน่ง
1	รัฐมนตรีกระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อม	ประธาน
2	รองรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อม	รองประธาน, ผู้ประจําการ
3	รองประธานคณะกรรมการปกครองแขวงคำม่วน	รองประธาน
4	รองประธานคณะกรรมการปกครองแขวงบอลิคำไซ	รองประธาน
5	หัวหน้ากรมป่าไม้, กระทรวงกลาโหมและสิ่งแวดล้อม	กรรมการ
6	หัวหน้ากรมธุรกิจพลังงาน กระทรวงพลังงานและป่อแร่	กรรมการ
7	หัวหน้าห้องการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กรรมการ
8	หัวหน้าแผนกเกษตรและสิ่งแวดล้อมแขวงคำม่วน	กรรมการ
9	หัวหน้าแผนกเกษตรและสิ่งแวดล้อมแขวงบอลิคำไซ	กรรมการ
10	ประธานคณะกรรมการปกครองเมืองนากาย แขวงคำม่วน	กรรมการ
11	ประธานคณะกรรมการปกครองเมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ	กรรมการ
12	หัวหน้าแผนกทหารชายแดนแขวงคำม่วน	กรรมการ
13	หัวหน้าแผนกทหารชายแดนแขวงบอลิคำไซ	กรรมการ
14	ผู้แทนบริษัทไฟฟ้า น้ำเทิน 2	กรรมการ

ที่มา : กระทรวงกลาโหมและสิ่งแวดล้อม, สปป.ลาว (2024)

2.2 โครงสร้างการบริหารงานภายในกองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน (Nakai-Namthue National Park: NNT NP)

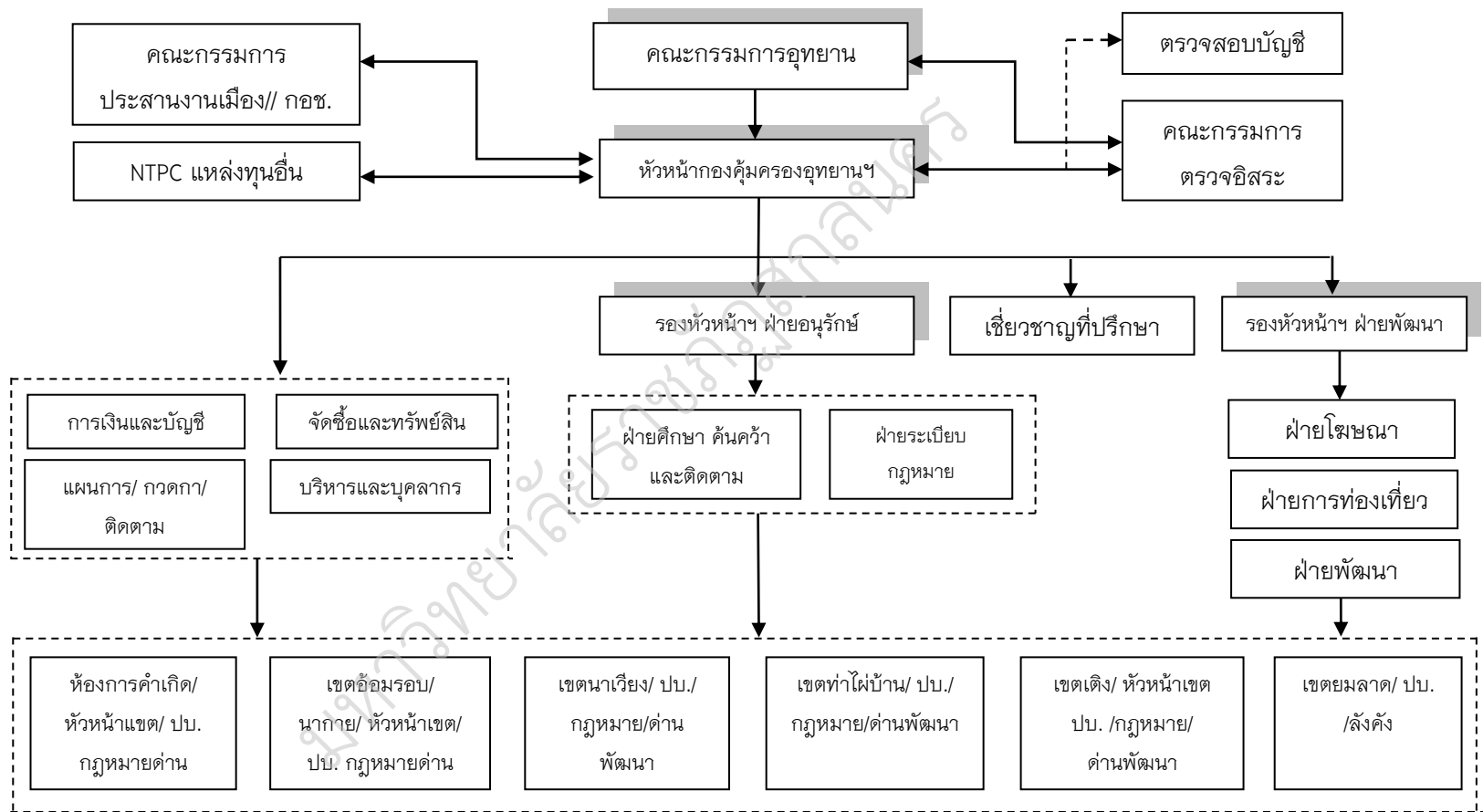
2.2.1 จำนวนบุคลากร มี 56 คน จำแนกเป็นหญิง จำนวน 11 คน และสัญญาจ้างด้านวิชาการ จำนวน 54 คน และที่ปรึกษา จำนวน 3 คน

2.2.2 โครงสร้างการบริหารงาน ประกอบด้วย หัวหน้ากองคุ้มครองอุทยานฯ รองหัวหน้ากองฯ ฝ่ายอนุรักษ์ รองหัวหน้ากองฯ ฝ่ายพัฒนา กลุ่มงาน และฝ่ายต่าง ๆ ได้แก่ กลุ่มบริหารและการงบประมาณ ฝ่ายศึกษาค้นคว้าและติดตาม ฝ่ายระเบียบกฎหมาย ฝ่ายโฆษณา ฝ่ายท่องเที่ยว และฝ่ายพัฒนา

2.2.3 การจัดการขององค์กรอนุรักษ์อุทยานนกายน้ำเทิน แบ่งงานเป็น 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการบริหารและการงบประมาณ ด้านการค้นคว้าและการติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านบังคับใช้กฎหมาย ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็นอยู่เพื่อการอนุรักษ์ ด้านการโฆษณาและเผยแพร่ ด้านการท่องเที่ยว ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

โครงสร้างการบริหารของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แสดงดังภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาพประกอบ 2 โครงสร้างการบริหารของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ที่มา : กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน (2023)

3. หน้าที่หลัก

อุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทินมีเป้าหมายในการคุ้มครอง ปกป้องรักษา และพัฒนาเขตแห่งน้ำน้ำเทิน 2 เพื่อการฟื้นฟู บูรณะ อนุรักษ์ การส่งเสริมคุณค่าชีววนา พันธุ์และถิ่นอาศัยทางธรรมชาติไว้ให้เคียงคู่กับคุณค่าทางด้านวัฒนธรรมของประชาชนใน เขตอุทยานเพื่อรักษาปริมาณของน้ำอย่างสม่ำเสมอและมีการติดตามระบบน้ำในเขต อุทยาน กฎหมายจึงกำหนดให้มีหน้าที่หลัก ดังนี้

3.1 ดำเนินงานประจำวันของการบริหาร ตามนโยบายและตามที่ได้รับ มอบหมายจากคณะกรรมการ

3.2 จัดทำแผนงานและแผนงบประมาณในแต่ละช่วงเวลา เพื่อ นำเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาและอนุมัติ

3.3 บริหารและติดตามการดำเนินงานตามแผนและงบประมาณ อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มั่นใจว่ามีการใช้งบประมาณอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับแผนงาน ประจำปี

3.4 ประสานงานกับองค์การตรวจสอบอิสระ (Independent Monitoring Agency: IMA) และผู้ตรวจสอบบัญชี (Auditor) เกี่ยวกับคุณภาพการดำเนินงาน ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

3.5 ประสานงานและหารือกับพันธมิตรเพื่อเตรียมการ ดำเนินงาน และปรับปรุงแผนปฏิบัติการ เพื่อขออนุมัติจากคณะกรรมการ

3.6 จัดหา อำนาจความสะดวก และติดตามประสิทธิภาพการ ปฏิบัติงานของพันธมิตรในทุกกิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนงานและแผนปฏิบัติการประจำปี

3.7 จัดทำสัญญาตามที่คณะกรรมการอนุมัติ

3.8 กำกับดูแลการใช้งบประมาณอย่างเข้มงวดและมีประสิทธิภาพ

3.9 ดำเนินการตามระเบียบการบริหารจัดการพื้นที่อ่างเก็บน้ำ (Watershed) ตามที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการ

3.10 ประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการสำรวจทางวิทยาศาสตร์ การ ค้นคว้าทางวิชาการ และการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ในพื้นที่ลุ่มน้ำ-น้ำเทินเกี่ยวกับงานด้าน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม

3.11 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาวิถีชีวิตที่ยั่งยืนและเป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อมให้กับประชาชนในพื้นที่ลุ่มน้ำ-น้ำเทิน 2

3.12 ทำหน้าที่เป็นเลขานุการการประชุมของคณะกรรมการ จัดทำรายงานตามระยะ และจัดประชุมประจำปีของคณะกรรมการ

4. การกิจ

ภารกิจของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำแนกเป็น 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านแผนงานและการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ (อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, 2024) ดังนี้

4.1 ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ได้แก่ การเบิกจ่ายงบประมาณ การจัดซื้อและจัดจ้าง ค่าตอบแทนของบุคลากร ด้านสวัสดิการของบุคลากร การสรรหาบุคลากรและการสรุปรายงานแผนงานและการงบประมาณ

4.2 ด้านการอนุรักษ์ หมายถึง ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมาย การปกป้องสัตว์ป่าและทรัพยากรทางด้านชีวภาพ ด้านชีวนานาพันธุ์ ด้านชนิดพันธุ์สัตว์ป่าที่จะสูญพันธุ์เฉพาะถิ่น การฟื้นฟู บูรณะซ่อมแซมพื้นที่ป่าที่ชำรุดเพื่อความยั่งยืนทางธรรมชาติ การอนุรักษ์การปรับปรุงดินให้มีคุณภาพในการเพาะปลูก การแจกพันธุ์ไม้ในการอนุรักษ์พื้นที่บุกรุกป่าไม้และการลาดตะเวนป้องกันไฟป่าและผู้บุกรุก

4.3 ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ได้แก่ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนในป่า ปลูกฝังการปลูกพืชผักสวนครัวไว้กินเอง การส่งเสริมการปลูกหญ้าในการเลี้ยงสัตว์ ส่งเสริมการสร้างอาชีพให้ชุมชน การแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อรับผิดชอบในพื้นที่อุทยานแห่งชาติรวมทั้งการจัดสรรที่ดินในการทำกิจกรรมเพื่อความ เป็นอยู่และการดำรงชีพที่ดีขึ้นและมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ

4.4 ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง ได้แก่ การแต่งตั้งคณะกรรมการและผู้รับผิดชอบของชุมชนในการให้บริการสำหรับผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยว เช่น กลุ่มบริการทาง กลุ่มบริการรถไถเดินตาม กลุ่มบริการมอเตอร์ไซด์ กลุ่มบริการบ้านพัก โฮมสเตย์ กลุ่มเก็บค่าบริการในกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป็นต้น การฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชน การทำอาหารต้อนรับนักท่องเที่ยว การคุ้มครองจัดการระเบียบกิจกรรมตามที่กำหนดไว้และการหาผู้ประกอบการหรือนักลงทุนเข้าร่วมให้บริการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและการมีส่วนร่วมของชุมชนที่ให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของผู้มาเยือน

4.5 ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ได้แก่ การเผยแพร่

ประชาสัมพันธ์ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของชุมชนที่อยู่ภายในและรอบข้างอุทยานแห่งชาติ เช่น การอนุรักษ์ป่าไม้ นิติกรรม กฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ และผลกระทบที่เกิดขึ้นในอุทยานแห่งชาติ เป็นต้น เพื่อช่วยสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องร่วมกันและการปลูกจิตสำนึกร่วมกันของภาครัฐและชุมชน

4.6 ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ได้แก่ มีการศึกษาค้นคว้า

ร่วมกันกับมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว และอุทยานแห่งชาติเวียงนาในการแลกเปลี่ยนการดำเนินงาน การวิจัยทางด้านผลกระทบทางชีวภาพ ชีวนานาพันธุ์และสัตว์ป่าที่ปรากฏในเขตอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินเพื่อการอนุรักษ์ พืชน้ำและการบูรณะให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

4.7 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง ได้แก่ การดำเนินการ

จัดหาอุปกรณ์ไฟฟ้าเพื่อส่องสว่างของชุมชน การปรับปรุง ซ่อมแซมอาคารเรียน อาคารสาธารณสุข การสนับสนุนเทคโนโลยีในการสื่อสาร การพัฒนาเส้นทางคมนาคมในชุมชน และระบบน้ำที่ใช้ในชุมชน

4.8 ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ได้แก่ การ

ดำเนินการตามขั้นตอนการเตรียมความพร้อมเข้าสู่มรดกโลก (World Heritage Site) ซึ่งบริหารจัดการโดย องค์การยูเนสโก (UNESCO) โดยมีขั้นตอนหลัก ๆ ดังนี้

4.8.1 การขึ้นบัญชีรายชื่อเบื้องต้น (Tentative List) ประเทศสมาชิก

ต้องเสนอแหล่งธรรมชาติที่มีคุณค่าโดดเด่นในระดับสากล (Outstanding Universal Value: OUV) เข้าสู่บัญชีนี้ก่อน ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกและสำคัญที่สุด แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจของประเทศในการเสนอพื้นที่นั้น

4.8.2 การจัดทำเอกสารเสนอชื่อ (Nomination Dossier) เป็นเอกสาร

ที่รวบรวมข้อมูลเชิงลึกทั้งหมดเกี่ยวกับพื้นที่นั้น ๆ ทั้งด้านคุณค่าทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ การจัดการ และการคุ้มครอง เอกสารนี้จะต้องมีข้อมูลที่ละเอียดและครอบคลุม

4.8.3 การประเมินโดยองค์กรที่ปรึกษา (Advisory Bodies): ยูเนสโก

จะส่งเอกสารให้องค์กรผู้เชี่ยวชาญ เช่น สหภาพนานาชาติเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) ทำการประเมินภาคสนามและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อยืนยันคุณค่าและความพร้อมของพื้นที่

4.8.4 การพิจารณาและตัดสินใจโดยคณะกรรมการมรดกโลก (World Heritage Committee) คณะกรรมการฯ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากประเทศสมาชิก จะพิจารณาข้อเสนอและรายงานการประเมินจาก IUCN เพื่อตัดสินใจว่าจะขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกหรือไม่ ซึ่งการตัดสินใจนี้อาจมีผลลัพธ์เป็น การอนุมัติ (Inscription) การขอข้อมูลเพิ่มเติม (Referral) หรือการปฏิเสธ (Non-inscription)

5. คณะตรวจการอิสระ

คณะตรวจการอิสระ (Independent Monitoring Agency: IMA)

ประกอบด้วยสมาชิก 4 คน เป็นชาวต่างประเทศ 2 คน และคนลาว 2 คน ซึ่งกระบวนการคัดเลือกได้กำหนดไว้ในสัญญาสัมปทานว่าโดยปกติแล้วองค์กรตรวจการอิสระจะต้องปฏิบัติการกิจปีละหนึ่งครั้ง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เพื่อรับประกันให้การดำเนินงานของโครงการและการบริหารจัดการงบประมาณเป็นไปตามมาตรฐาน จึงได้มีการดำเนินการกิจตรวจการเป็นปีละสองครั้ง แต่ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 ทำให้สมาชิกของคณะตรวจการอิสระที่เป็นชาวต่างประเทศไม่สามารถเดินทางเข้าลาวได้

โดยปกติแล้วคณะตรวจการอิสระ (IMA) จะลงพื้นที่เยี่ยมชมเขตแหล่งน้ำและพบปะสัมภาษณ์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ รวมทั้งพนักงานระดับเมืองและจังหวัด สมาชิกคณะกรรมการคุ้มครองอุทยาน และบุคลากรของบริษัทน้ำเทิน 2 ตามความจำเป็นและความเหมาะสมที่บุคคลเหล่านั้นมีส่วนร่วมกับการบริหารกิจการของคณะตรวจการอิสระยังรวมถึงการประเมินประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรของอุทยานซึ่งได้เริ่มมาตั้งแต่ปี 2007 และหน้าที่สำคัญที่สุดของคณะตรวจการอิสระคือการออกหนังสือยืนยันรับรองว่าแผนงานประจำปีและงบประมาณแต่ละช่วงเป็นไปตามที่กำหนดไว้ใน Social and Environmental Management Framework and Operational Plan (SEMFOP) พร้อมทั้งทำหนังสือแจ้งการตัดสินใจอนุมัติรับรองแผนงานประจำปีของคณะกรรมการคุ้มครองอุทยานซึ่งจะเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่จำเป็นในการขอเบิกจ่ายงบประมาณประจำปีจากบริษัทน้ำเทิน 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สุนทร เทพปัญญา (2562) ได้ศึกษาเรื่องการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าชุมชนใช้แบบชุมชนมีส่วนร่วม กรณีศึกษาบ้านลาดห้อย เมืองเซโปน แขวงสหัสวันนะเขต สาธารณรัฐ

ประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า สภาพและปัญหาที่มีผลกระทบของป่าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านนโยบายการบริหารงานภาครัฐที่ส่งผลกระทบต่อผลกระทบของทรัพยากรป่าไม้ที่มีการเปิดให้มีการสัมปทานป่าไม้เพื่อให้ได้งบประมาณมาใช้ในการฟื้นฟูและพัฒนาบ้านเมืองภายในหลังสงครามอินโดจีน อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ป่าไม้หมดไปอย่างรวดเร็ว รวมถึงชาวบ้านขาดการมีส่วนร่วมและขาดจิตสำนึกต่อทรัพยากรป่าไม้ ทำให้มีการลักลอบตัดไม้เพื่อขายให้พ่อค้าบุคคลากรกลาง ซึ่งภาครัฐบาลได้ตระหนักถึงความเสียหายจึงได้ทำการยกเลิกสัมปทานป่าไม้ในเวลาต่อมา แล้วจึงมีนโยบายส่งเสริมการสร้างงาน สร้างอาชีพที่ถาวรให้แก่ชาวบ้านเพื่อลดสถานการณ์การถากถางป่าเพื่อทำไร่เลื่อนลอยไปเป็นอาชีพการปลูกพืชเศรษฐกิจป้อนโรงงานอุตสาหกรรม และต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ และกำหนดให้ สปป.ลาว มีป่าไม้ปกคลุมเพิ่มขึ้นร้อยละ 70 ทั่วประเทศ ในปี 2020 และมีกฎหมายอนุรักษ์ คุ่มครอง และฟื้นฟูป่าหลายฉบับซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ โดยได้มีการนำนโยบายของรัฐบาลไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่ระดับแขวงและระดับเมือง ทั้งในรูปแบบของการส่งเสริมการปลูกป่าเศรษฐกิจ การอนุรักษ์ การฟื้นฟูด้วยการปล่อยไว้ตามธรรมชาติเพื่อให้ป่าฟื้นฟูตัวเอง และแนวทางพัฒนาของภาครัฐระดับเมือง ได้แก่ (1) การส่งเสริมอาชีพอย่างถาวรร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศเพื่อให้ประชาชนมีความมั่นคงในเรื่องรายได้เพื่อจะลดปัญหาการถากถางป่าในการทำเกษตรกรรม (2) มีการแบ่งดิน แบ่งป่าเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟู (3) สนับสนุนให้มีการกำหนดกฎ ระเบียบของหมู่บ้านว่าด้วยเรื่องป่าและการเข้าถึงทรัพยากรป่าเพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับงานพัฒนาของหมู่บ้านอื่นในอนาคต

สินะสอน แสงจันทร์วง (2562) ได้วิจัยข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ กรณีศึกษาป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหนองเมืองบัวละพา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า ป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหนองมีปัญหาด้านบุคลากร ขาดนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการสำรวจและจัดการป่า ขาดความชัดเจนของพื้นที่สัมปทาน ขาดการติดตามและควบคุมอย่างทั่วถึง เพราะรัฐบาลเป็นผู้ผูกขาดสัมปทานระหว่างพ่อค้าหรือนายทุน ขาดยานพาหนะ นอกจากนั้นยังมีปัญหาการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติ ประกอบด้วย ขาดการเข้าร่วมกิจกรรมกับภาครัฐ ภาครัฐดำเนินการขาดการต่อเนื่อง ขาดการประชาสัมพันธ์ ขาดงบประมาณ ขาดวัสดุอุปกรณ์ และขาดการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ถึงจะมีการจัดการของบุคลากรที่มีพื้นฐานทางด้านวิจัยและมีความสามารถในการใช้วัสดุอุปกรณ์ในงานวิจัยพื้นฐานแต่ก็ขาดบุคลากร

ที่มีความชำนาญงาน และ ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่า การสำรวจป่าและลาดตระเวนป่า การฟื้นฟูป่าและปลูกป่า การป้องกันไฟไหม้ป่า การวางแผน จัดสรรและนำใช้ป่าสงวน และการปักขอบเขตแดนและป้ายขอบเขต ได้แก่ งบประมาณ กำลังบุคลากร เทคโนโลยี ยานพาหนะ ผู้บริหารและความต่อเนื่องของการพัฒนา ระดับ การศึกษา และการประชาสัมพันธ์ ตามลำดับ และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย (1) ด้านการสำรวจป่าและลาดตระเวนป่า มี 5 กิจกรรมหลักและ 25 กิจกรรมรอง (2) ด้านการฟื้นฟูป่า และปลูกป่า มี 5 กิจกรรมหลักและ 21 กิจกรรมรอง (3) ด้านการป้องกันไฟไหม้ป่า มี 4 กิจกรรมหลักและ 17 กิจกรรมรอง (4) ด้านการวางแผนจัดสรรและนำใช้ป่า มี 5 กิจกรรมหลักและ 21 กิจกรรมรอง และ (5) ด้านการปักขอบเขตแดนและป้ายขอบเขต มี 3 กิจกรรมหลักและ 10 กิจกรรมรอง โดยมีข้อค้นพบสำคัญ ได้แก่ (1) ความสำเร็จในการอนุรักษ์ขึ้นอยู่กับงบประมาณ ผู้บริหาร และความต่อเนื่องของการพัฒนา (2) สภาพ การจัดการความสำเร็จของการอนุรักษ์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อต้องอาศัย เทคโนโลยี การลาดตระเวนป่า และการฟื้นฟูป่า

ศุภมิตร จันทะคาม, แดนวิชัย สายรักษา, และ รังสรรค์ สิงห์เลิศ (2563) ได้ศึกษาเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติของอุทยานธรณีขอนแก่นสู่ อุทยานธรณีโลกของยูเนสโก พบว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวประกอบด้วย 5 พันธกิจ 5 วัตถุประสงค์ 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ 11 เป้าประสงค์, 22 กลยุทธ์ 34 ตัวชี้วัด และ 78 โครงการ โดยประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ (1) อนุรักษ์และปกป้องแหล่งมรดกทาง ธรณีอย่างมีส่วนร่วม (2) บริหารจัดการอุทยานธรณีแบบองค์รวมสู่เครือข่ายระดับโลก (3) ยกกระดับสู่เมืองท่องเที่ยวไดโนเสาร์และภูมิปัญญาระดับโลก (4) ส่งเสริมการศึกษาและ สื่อความหมายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงธรณีด้วยนวัตกรรม และ (5) พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น อย่างยั่งยืน และการประเมินยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการนำไป ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก การจัดการของอุทยานธรณีขอนแก่นมีปัญหการบริหารจัดการ ด้านต่าง ๆ ที่ยังไม่พัฒนาเต็มศักยภาพ ส่งผลให้เกิดช่องว่างและความท้าทายในทุกด้านทั้ง งบประมาณ บุคลากร อุปกรณ์ล้ำสมัย เทคโนโลยี ทักษะกระบวนการ การสื่อสาร การตัดสินใจ การจัดซื้อ-เบิกจ่าย รวมถึงระบบฐานข้อมูลและวิธีการที่ไม่บูรณาการ โดยมี จุดแข็งในการบริหารจัดการโดยหน่วยงานท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ มีกิจกรรมท่องเที่ยว หมุนเวียนตลอดปีและตั้งอยู่ในจังหวัดที่เป็นเมืองศูนย์กลางบริหารราชการภูมิภาค แต่มี จุดอ่อน คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรณีมีสภาพเสื่อมโทรมและเสี่ยงต่อการถูกทำลาย ขาด

ยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่เหมาะสมและเป็นรูปธรรม ชุมชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอุทยานธรรมชาติ และมีปัญหาขยะและสิ่งแวดล้อม ในขณะที่มีโอกาสที่ดีจากสื่อโซเชียลมีเดียที่มีอิทธิพลต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว รัฐบาลสนับสนุนนโยบายอุทยานธรรมชาติ โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมและการขนส่งรองรับการเติบโตการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจในอนาคต และแนวโน้มของกระแสการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพิ่มสูงขึ้น แต่ก็ยังมีอุปสรรค คือ ปัญหาด้านนิคมและพฤติกรรมการทำงานแบบแยกส่วน เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในภาวะชะลอตัว ปัญหาการขาดตลาดสินค้าท้องถิ่น และสภาวะการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศที่รุนแรงมากขึ้น โดยผลการประเมินประเมินยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติของอุทยานธรรมชาติขอนแก่นสู่อุทยานธรรมชาติโลกของยูเนสโกพบว่ามีความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด และผลการประเมินการนำยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติของอุทยานธรรมชาติขอนแก่นสู่อุทยานธรรมชาติโลกของยูเนสโกไปปฏิบัติจัดอยู่ในระดับมาก มีความเป็นมาตรฐานและปลอดภัย มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกมีความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ และการบริหารจัดการสิ่งปลูกสร้างเป็นไปอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ การจัดทำยุทธศาสตร์สู่อุทยานธรรมชาติโลกของยูเนสโกต้องมีการบริหารจัดการแบบองค์รวมสู่เครือข่ายระดับโลก และในการยกระดับสู่อุทยานระดับโลกนั้นมีความซับซ้อนจึงต้องมียุทธศาสตร์และพันธกิจที่ชัดเจนครอบคลุมหลายด้าน

สีสมพร สุดทิจัก (2563) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในบริบทมรดกโลกทางธรรมชาติ กรณีศึกษาป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อ เมืองบัวละพา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า (1) สภาพของเขตป่ามีลักษณะทางกายภาพที่โดดเด่น ได้แก่ ชีวนานาพันธุ์แม่น้ำเซบั้งไฟ ภูเขาหินปูนและสัตว์ป่าที่หลากหลายชนิด ด้านสังคมและวัฒนธรรมมีกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ อาทิ กลุ่มชาติพันธุ์ผู้ไท ไย้และกะเลิง กลุ่มชาติพันธุ์มอญ-ขะแม กลุ่มชาติพันธุ์มวกอง ตีรชน กลุ่มชาติพันธุ์ผสม-งอน สะลาง และอื่น ๆ สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อาทิ การเดินสำรวจถ้ำ ปั่นจักรยาน และการขี่รถมอเตอร์ไซด์ การเรียนรู้วิถีชีวิตท้องถิ่นและการดำรง ชีวิตบุคลากรกับป่าและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนในอนาคต แต่ยังมีปัญหาขาดการประสานงานที่มีประสิทธิภาพและบุคลากรไม่เพียงพอต่อกิจกรรมท่องเที่ยว

(2) ผลกระทบเชิงนโยบายภาครัฐและเงื่อนไข ได้แก่ ขาดการประสานเชื่อมโยงระหว่างองค์การอย่างมีประสิทธิภาพ ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง ขาดกระบวนการมีส่วนร่วม และ บุคลากรมีไม่เพียงพอ และ (3) ข้อเสนอกลยุทธ์ ได้แก่ (1) การสร้างเครือข่ายเอกชนมาลงทุน (2) การส่งเสริมสนับสนุนภาครัฐ และเอกชนเข้าร่วมประชาสัมพันธ์ (3) การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาสมรรถนะให้บุคลากรมีความเชี่ยวชาญ ด้านการท่องเที่ยวและมรดกโลก (4) การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาในพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (5) การส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และ (6) การส่งเสริมสนับสนุนการสำรวจทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยมีข้อเสนอแนะว่า กลยุทธ์การบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในบริบทมรดกโลกทางธรรมชาติป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อควรมีการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญด้านมรดกโลก

ชิตาพร พิศลยบุตร โต๊ะวิเศษกุล (2564) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากฎหมายเพื่อการบริหารจัดการอุทยานธรณีของประเทศไทย พบว่า มีสภาพปัญหา ได้แก่ (1) การไม่ได้กำหนดขอบเขตการจัดการพื้นที่ให้ชัดเจนแตกต่างจากพื้นที่โดยทั่วไปของอุทยานแห่งชาติ ทำให้ต้องนำหลักเกณฑ์ทั่วไปที่ใช้ในเขตอุทยานแห่งชาติมาใช้ในการจัดการพื้นที่อย่างไม่เหมาะสม (2) ไม่มีการกำหนดการจัดทำนโยบาย และแผนจัดการพื้นที่ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติไว้โดยเฉพาะ (3) โครงสร้างองค์กรและคุณสมบัติของคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติไม่มีผู้แทนจากองค์กรที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในการจัดการที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ (4) การจัดเก็บรายได้งบประมาณและการจัดสรรรายได้ในการบำรุงรักษาพื้นที่ (5) การใช้ประโยชน์ของพื้นที่ และ (6) อำนาจหน้าที่ของบุคลากรในการใช้มาตรการทางกฎหมายมาเป็นเครื่องมือในการจัดการ นอกจากนี้ยังพบปัญหาในเรื่องการจัดเก็บรายได้และการจัดสรรงบประมาณในการบำรุงรักษาพื้นที่ รวมถึงโครงสร้างองค์กรที่ขาดผู้เชี่ยวชาญ โดยมีแนวทางการพัฒนาด้านกฎหมาย ได้แก่ (1) มีการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างองค์กรต้องอาศัยผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางธรณีวิทยาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบาย (2) แผนการจัดการของบุคลากรเจ้าหน้าที่ต้องมีกฎหมายรองรับ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการได้ถูกต้อง และต้องนำหลักพื้นฐานทางกฎหมายมาเชื่อมโยงด้วย ได้แก่ หลักการว่าด้วยมรดก หลักอำนาจอธิปไตยและหน้าที่ของรัฐในการรักษาสันติภาพ ลัทธิการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทฤษฎีการมีส่วนร่วมของประชาชน

หลักการจัดการทรัพยากรร่วมการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติแบบชุมชนมีส่วนร่วม และหลักความชอบด้วยกฎหมาย

รุ่งฤดี แยมจรัส (2564) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตอุทยานแห่งชาติจังหวัดระนอง พบว่า การจัดการอุทยานแห่งชาติโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ทั้งในด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร และ ด้านการบริหารบุคคล นอกจากนี้ยังมีแนวทางการจัดการเพื่อการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ (1) ควรสร้างความตระหนักและองค์ความรู้ให้บุคลากรเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) การกำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ แผนการดำเนินงานปฏิบัติงานตามแผน จัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานเป็นระยะเพื่อให้สะดวกต่อการนิเทศ กำกับ ติดตามและประเมินผล และ (3) หัวหน้าต้องมีภาวะผู้นำสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน เพื่อสนับสนุนทรัพยากรต่าง ๆ ในการบริหารงาน และ มีข้อเสนอแนะการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ (1) ด้านการวางแผน ผู้บริหารควรมีการจัดทำโครงการ แผนปฏิบัติการรวมทั้งวิธีปฏิบัติการไว้ล่วงหน้าให้ละเอียดและชัดเจนและให้ทุกบุคลากรได้มีส่วนร่วมในการวางแผนโดยมีเป้าหมายที่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยการจัดการอุทยานแห่งชาติที่มีประสิทธิภาพต้องมีการวางแผน การจัดองค์กร และการบริหารงานบุคคลที่ชัดเจน รวมถึงการกำหนดอัตรากำลังและสมรรถนะที่เหมาะสม ซึ่งการวางแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งต้องมีการจัดการโซนพื้นที่ให้เหมาะสม (2) ด้านการจัดองค์กร ฝ่ายบริหารควรปรับปรุงการกำหนดหน้าที่ขอบเขตงาน มอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานชัดเจนเหมาะสมกับตำแหน่งและความสามารถ (3) ด้านการบริหารงานบุคคล การกำหนดอัตรากำลังและสมรรถนะที่เหมาะสมกับตำแหน่งงานจัดให้มีบุคลากรให้เพียงพอ สร้างขวัญและกำลังใจให้บุคลากร และมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง (4) ด้านการสั่งการและอำนวยการ ผู้บริหารควรติดตาม ดูแลและสั่งการโดยการตัดสินใจต่าง ๆ ตามความเหมาะสม (5) ด้านการประสานงาน ผู้บริหารควรจัดให้มีคนที่ทำหน้าที่ในการประสานงานโดยตรงเพื่อให้เกิดความรวดเร็ว ถูกต้องและชัดเจน (6) ด้านการรายงาน ผู้บริหารควรมีการบริหารจัดการให้ทุกฝ่ายเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของการรายงานและการประเมินผลภายในองค์กร นำรายงานหรือผลการประเมินไปปรับปรุงพัฒนาต่อไป และ (7) ด้านงบประมาณ ผู้บริหารควรจัดหางบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอในการจัดการ โดยระดมทรัพยากรจากองค์กรเอกชน

ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์, อาภาศิริ สุวรรณานนท์, ชาดิชา ยมหาคิตะ, และ เฉลิมพล จินดาเรือง (2565) ศึกษาการจัดทำกรอบนโยบายการอนุรักษ์และบริหารจัดการ แหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีของประเทศไทย ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2564–2568) เพื่อจัดทำกรอบแนวคิดเชิงมโนทัศน์ ในการอนุรักษ์และบริหารแหล่งธรณีวิทยา และ อุทยานธรณีของประเทศไทย แล้วนำเสนอข้อเสนอแนะการขับเคลื่อนกรอบนโยบายการ อนุรักษ์ จากปี พ.ศ. 2564–พ.ศ. 2568 และการบริหารแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณี ของประเทศไทย และการติดตามประเมินผลในระยะ 5 ปี โดยทำการศึกษาวิเคราะห์สภาพ ปัญหาของการอนุรักษ์และบริหารแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีของประเทศไทย รวมทั้งศึกษาแผน และนโยบายระดับชาติที่สอดคล้องกับการจัดทำข้อมูลการอนุรักษ์และ บริหารจัดการแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณี ให้สอดคล้องกับหลักการอนุรักษ์และ บริหารจัดการตามแนวทางของ UNESCO พบว่า (1) กรอบนโยบายการอนุรักษ์และบริหาร แหล่งธรณีวิทยา และอุทยานธรณีของประเทศไทย ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2564–พ.ศ. 2568) มุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการอนุรักษ์และพัฒนากระบวนการจัดการอุทยานธรณีสู่มาตรฐานสากล ซึ่งประกอบด้วยยุทธศาสตร์ไว้ 3 ยุทธศาสตร์คือ(1)การสงวนอนุรักษ์ พื้นฟูและสร้าง คุณค่าแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีไทย (2) การพัฒนาองค์ความรู้ และส่งเสริม วัฒนธรรมในแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีไทย และ (3) การเพิ่มศักยภาพการบริหาร จัดการมรดกธรณีและบูรณาการสังคมอย่างยั่งยืนและได้กำหนดนโยบายไว้ 4 ประการ ได้แก่(1)นโยบายด้านการอนุรักษ์และสร้างคุณค่ามรดกธรณีไทย (2) นโยบายด้านระบบ การบริหารจัดการมรดกธรณีไทย (3) นโยบายด้านการเสริมสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจ และจิตสำนึกในคุณค่าของมรดกธรณีไทยและ(4) นโยบายด้านการสร้างเครือข่ายและ พันธมิตรอุทยานธรณีไทย ข้อเสนอแนะที่สำคัญ ได้แก่ (1) การจัดทำแผนที่และฐานข้อมูล กลางที่เป็นระบบ (2) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนและ(3) การบูรณาการ หน่วยงานให้มีการดำเนินงานในทิศทางเดียวกัน

วัชรเดช เกียรติชานน (2565) ได้ศึกษายุทธศาสตร์ชาติกับนโยบายการ พัฒนาประเทศเพื่ออธิบายถึงความสำคัญของการพัฒนาประเทศโดยใช้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561–2580) อันประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ด้านการเสริมสร้างศักยภาพคน ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม ยุทธศาสตร์ การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ ยุทธศาสตร์ด้านการ

การปรับสมดุลและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการภาครัฐ ทั้งนี้ การพัฒนาประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องมีการวางแผนระดับมหภาค เพื่อเป็นกรอบและทิศทางให้กับหน่วยงานในระดับบัญชาการนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อพัฒนาประเทศก้าวไปอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างกันทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างบูรณาการ

สุนันทา จุลละมณี, กอบลาภ อารีศรีสม, วิณา นิลวงศ์, รัชสสรณ์ คงธนจารุอนันต์, นรินทร์ ท้าวแก่นจันทร์, และภาวิณี อารีศรีสม (2566) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในอุทยานแห่งชาติน้ำแอตดูเลย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า (1) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศประกอบด้วย ลักษณะทางกายภาพ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคม ศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติของอุทยานแห่งชาติ ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน การให้ความรู้และสร้างจิตสำนึก ซึ่งสภาพโดยรวมทุกด้านจัดอยู่ระดับมาก (2) ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ เส้นทางคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก และ ปริมาณน้ำที่ใช้ไม่เพียงพอต่อการใช้ในชุมชนละแวกอุทยานแห่งชาติส่งผลให้เกิดปัญหาขาดแคลนน้ำ เป็นอุปสรรคสำคัญที่ต้องมีการปรับปรุง และยังมีปัญหาด้านการตลาดและการโฆษณา ซึ่งการตลาดและการโฆษณเป็นหนึ่งในแนวทางการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (3) แนวทางการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศประกอบด้วย การรักษาและมีส่วนร่วมของชุมชน การพัฒนาทรัพยากรระบบนิเวศ การสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยว การส่งเสริมการศึกษาและการอบรม การตลาดและการโฆษณา การปรับปรุงระบบขนส่ง และ การสนับสนุนการเรียนรู้และความร่วมมือ

อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (2566) ได้วิเคราะห์สภาพแวดล้อมของอุทยานพบว่า (1) มีจุดแข็ง ได้แก่ สภาพภูมิประเทศมีความหลากหลาย ทำให้เกิดสังคมพืชที่หลากหลาย พื้นที่เหมาะสมสำหรับเป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าอย่างน้อย 209 ชนิด เป็นแหล่งเก็บกักคาร์บอนได้ดี มีแหล่งนันทนาการที่เป็นที่รู้จัก การเข้าถึงมีความสะดวกสบายและใกล้เมือง มีสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งระบบไฟฟ้าและน้ำ พื้นที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย มีการจำแนกเขตการจัดการในพื้นที่คุ้มครองแต่ละแห่ง มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานที่ชัดเจน หัวหน้าหน่วยงานมีความตั้งใจในการดำเนินงาน

และต้องการพัฒนาพื้นที่ หน่วยงานพื้นที่คุ้มครองมีการประสานความร่วมมือและทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดการลาดตระเวนที่มีประสิทธิภาพ ความสามัคคีของเจ้าหน้าที่ในการรักษาป่าระดับปฏิบัติ-ประสบการณ์ของเจ้าหน้าที่ในการทำงานทุกระดับ งบประมาณ ความมั่นคงต่อเนื่องในหน้าที่การงาน (2) จุดอ่อน ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศในกลุ่มป่ามีค่อนข้างจำกัด ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลจากสถานีตรวจวัดอากาศที่ตั้งอยู่ภายนอกกลุ่มป่าและห่างไกลจากพื้นที่ พื้นที่ส่วนที่เป็นพื้นที่ราบหรือค่อนข้างราบที่มีอยู่ถูกบุกรุกเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นที่เกษตรเป็นส่วนใหญ่ทำให้สัตว์ป่าไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ ดินค่อนข้างตื้นและง่ายต่อการชะล้างพังทลายโดยเฉพาะในพื้นที่ลาดชันสูง พบพื้นที่เสี่ยงภัยดินถล่มในกลุ่มป่า ปริมาณการใช้น้ำมีจำนวนสูงขึ้นทั้งเกษตรกรรม อุตสาหกรรม น้ำใช้ในครัวเรือน และการท่องเที่ยวในพื้นที่โดยรอบ และลุ่มน้ำตอนล่าง สังคมพืชประเภททุ่งหญ้าที่เอื้อต่อการดำรงชีพของสัตว์ป่าบางชนิด เช่น เก้ง และกวางป่า มีอยู่จำกัดมากในพื้นที่อุทยาน อาหารและน้ำมีจำกัดในช่วงฤดูแล้ง ระบบสื่อความหมาย ธรรมชาติในศูนย์บริการยังต้องปรับปรุงคุณภาพ ระบบสื่อความหมายในเส้นทางศึกษาธรรมชาติยังไม่มีหรือชำรุด สิ่งอำนวยความสะดวกบางรายการ เช่น บ้านพัก เส้นทางเดินเท้าและรถจักรยาน บริเวณเขตบริการบางแห่งยังไม่ สามารถรับนักท่องเที่ยวพิการหรือผู้สูงวัยได้ ยังขาดแคลนงานวิจัยในพื้นที่ต่อเนื่องครอบคลุมทุกด้าน ระบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการพื้นที่ยังไม่สมบูรณ์ บุคลากรบางตำแหน่งยังขาดความรู้ความเข้าใจในการดำเนินงาน งบประมาณที่ได้รับไม่สอดคล้องกับการบริหารในพื้นที่ นโยบายการจัดการไม่ต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอและไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มความสามารถ การเปลี่ยนแปลงผู้นำในองค์กรและนโยบายบ่อย ขวัญและกำลังใจของเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ โครงสร้างการบริหารจัดการไม่เหมาะสม การบริหารจัดการไม่อยู่ในรูปแบบของกลุ่มป่าอย่างแท้จริง (3) โอกาส ได้แก่ ลำธารสายหลักมีน้ำตลอดปีเอื้อประโยชน์แก่เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมในพื้นที่ลุ่ม มีกฎหมาย คุ้มครองในการรักษาแหล่งต้นน้ำลำธารไม่ให้เกิดการทำลายโดยง่าย ประชาชนท้องถิ่นให้ความสำคัญต่ออุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย ชุมชนโดยรอบส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการอนุรักษ์และให้ความร่วมมืออย่างเข้มแข็งใน การรักษาป่า ผู้นำชุมชนและผู้เฒ่าให้คำแนะนำให้พระสงฆ์ ครูอาจารย์ในโรงเรียน สถาน บัณฑิตศึกษาให้ความสำคัญและเป็นตัวอย่างที่ดีด้านการอนุรักษ์ มีโครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการอนุรักษ์ ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงที่ทำให้ประชาชนท้องถิ่นขยายพื้นที่ทำกินน้อยลง มีโอกาสเกิด

การฟื้นฟูประชากรสัตว์ป่าที่สำคัญคือเสือโคร่ง หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวและผู้ประกอบการให้ความสนใจและความร่วมมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยว รวมทั้งกระแสโลกที่ให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์พื้นที่ป่า (4) อุปสรรค ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอาจมีผลต่อการเกิดภัยพิบัติ ลำธารบางสายปริมาณน้ำน้อยในฤดูแล้ง มีการลักลอบเก็บของป่า ลักลอบตัดไม้ ประชาชนท้องถิ่นพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ในการดำรงชีวิต การบริโภคและขายสัตว์ป่า ขาดข้อมูลงานวิจัยพืช สัตว์ป่าและระบบนิเวศ แหล่งท่องเที่ยวประสบปัญหาความแออัดในบางช่วงเวลา การจัดการแก้ไขเกี่ยวกับปัญหา ความขัดแย้งที่ดินระหว่างภาครัฐและประชาชนล่าช้า การปรับเปลี่ยนตามนโยบายการเมืองที่ล่าช้าและไม่ชัดเจน นโยบายผ่อนปรนการทำกินในพื้นที่คุ้มครองอาจทำให้ขยายพื้นที่บุกรุกมากขึ้น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขาด บทบาทการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ หน่วยงานบางพื้นที่มีมุมมองต่อปัญหาในพื้นที่ที่ต่างกัน ผู้นำท้องถิ่นบางรายขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ ไม่ได้รับความร่วมมือกับหน่วยราชการอื่น ๆ และความซ้ำซ้อนของบทบาทของหน่วยงานอื่น

อภิสร ชาติภานุรักษ์, วรพันธ์ บุตราช, ชฎาพร ประสพถิ่น, และปาลิดา เจริญสุข (2566) ทำการวิเคราะห์ SWOT ต่อการจัดทำ (ร่าง) แผนยุทธศาสตร์ 2563–2567 คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ ม.มหิดล พบว่า มีจุดแข็ง ได้แก่ (1) บุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน มีความรู้ความสามารถเชี่ยวชาญหลากหลายสาขา พร้อมให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมกับกิจกรรมของคณะ สามารถปฏิบัติงานและทำหน้าที่สนับสนุนทุกพันธกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตอบโจทย์ของสังคมต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมได้ทั้งระดับชุมชน และระดับประเทศ (2) การได้รับการรับรองมาตรฐานสากล พร้อมเป็นต้นแบบของการประหยัดพลังงาน (3) การสร้างผลงานวิจัยที่หลากหลายสามารถนำไปใช้ประโยชน์ ตอบโจทย์การปรับนโยบายการบริหารทุกระดับ สะท้อนความเป็นผู้นำด้านสิ่งแวดล้อม (4) บุคลากรมีพลังร่วมที่ดี มีความร่วมมือร่วมใจในการทำงานเพื่อส่วนรวมให้สามารถบรรลุเป้าหมายขององค์กร (5) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการมีความเป็นเอกลักษณ์ สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีจุดอ่อน ได้แก่ (1) โครงสร้างองค์กร การบริหารอัตรากำลังมีความชัดเจน ตอบสนองต่อการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ (2) ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของคณะ สามารถสนับสนุนพันธกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (3) กระบวนการส่งเสริมการกระตุ้นบุคลากรให้มีแรงจูงใจในการทำงาน เช่น โบนัส หรือ รางวัลค่าตอบแทน (4) การได้รับงบประมาณจากรัฐบาลลดลง

ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจหลัก และพันธกิจสนับสนุน (5) กระบวนการสื่อสาร นโยบาย ยุทธศาสตร์ สามารถตอบสนองพันธกิจของคณะได้อย่างทั่วถึงและการบริการ วิชาการที่สอดคล้องกับพันธกิจ มีโอกาส ได้แก่ (1) ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทำให้คณะมีโอกาสร่วมสร้างผลงานที่มีการพัฒนาที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (2) องค์การที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมมีมากขึ้น เพิ่มโอกาสในการแข่งขันในการพัฒนาการวิจัย (3) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมกับองค์กรภายนอกที่หลากหลาย ครอบคลุมทั้ง ภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชนศิษย์เก่า ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้เกิดการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ การถ่ายทอดองค์ความรู้ ตลอดจนประชาสัมพันธ์คณะให้เป็นที่รู้จัก และสร้างโอกาสในการแข่งขันด้านการตลาด (4) มีกฎหมาย กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับ สิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น ทำให้เพิ่มโอกาสการมีส่วนร่วมในการร่างข้อบังคับกฎหมายและ กฎระเบียบต่าง ๆ (5) รัฐบาลให้ความสำคัญกับปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยมีการนำเรื่อง ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมมาบรรจุไว้ในแผนยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี และมี อุปสรรค ได้แก่ (1) การได้รับงบประมาณจากรัฐบาลลดลงส่งผลต่อการดำเนินงานตาม พันธกิจหลัก และพันธกิจสนับสนุน (2) การเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษา และสถาบัน อื่นที่มีหลักสูตรด้านสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักศึกษาในการเลือกสถาบัน (3) องค์การที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมมีมากขึ้น เพิ่มโอกาสในการแข่งขันในการพัฒนา การวิจัย และการบริการวิชาการที่สอดคล้องกับพันธกิจ (4) บัณฑิตของคณะมีคุณภาพ และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานมีความสามารถด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม (5) กระบวนการสื่อสาร นโยบายยุทธศาสตร์สามารถตอบสนองพันธกิจของคณะได้อย่าง ทั่วถึง

จิราวุฒิ แก้วเชื่อน, วิกรม บุญนุ่น, โกมินทร์ วังอ่อน, และเบญจมาศ เมืองเกษม (2568) ศึกษายุทธศาสตร์การบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติหนองหลวง จังหวัดเชียงราย เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติ หนองหลวง จังหวัดเชียงราย และ จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากการบริหารจัดการอ่างเก็บ น้ำธรรมชาติหนองหลวง จังหวัดเชียงราย พบว่า ประชาชนมีความต้องการในการพัฒนา อ่างเก็บน้ำหนองหลวงให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ โดยให้ ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชน การบริหารจัดการที่เป็นระบบ การสนับสนุนจาก ภาครัฐ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ผู้นำชุมชนมีความตระหนักถึงความสำคัญของ อ่างเก็บน้ำหนองหลวง และมีความต้องการอย่างมากที่จะพัฒนาการบริหารจัดการในทุก

ด้าน เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์จากอ่างเก็บน้ำได้อย่างเต็มศักยภาพและยั่งยืน ประเด็น ยุทธศาสตร์ ได้แก่ การพัฒนาระบบบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติหนองหลวง จังหวัด เชียงราย โดยเสริมสร้างความร่วมมือ พัฒนาบุคลากร ปรับปรุงเทคโนโลยี เพิ่มแหล่งทุน และส่งเสริมการมีส่วนร่วม เพื่อรองรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน มีกลยุทธ์ 5 ด้าน ได้แก่ การ จัดสรรงบประมาณและแสวงหาแหล่งเงินทุนเพิ่มเติม การพัฒนาบุคลากรและสร้างความ ร่วมมือ การปรับปรุงเครื่องมือและเทคโนโลยี การสร้างการมีส่วนร่วมและการสื่อสาร และ การวางแผนและการจัดการเชิงกลยุทธ์ โดยได้เสนอแนวทางการพัฒนากลยุทธ์ที่สำคัญใน การบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติ ได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการ พัฒนาเพิ่มศักยภาพบุคลากร การหาแหล่งงบประมาณเพิ่มแหล่งทุน การนำเทคโนโลยีมา ใช้และพัฒนาปรับปรุง ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และการกำหนดมาตรการป้องกันปัญหา ระยะยาวเพื่อรองรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ประมวล รัตนวัน, รัตนะ ปัญญาภา, และไพศาล พากเพียร (2568) ศึกษา แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัด อุบลราชธานี เพื่อศึกษาสภาพการจัดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบชุมชนมีส่วนร่วม ใน เขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม และเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีส่วนร่วม ใน เขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบมี ส่วน ร่วมในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก แนวทางการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 3 แนวทางหลัก คือ (1) แนวทางการพัฒนา ศักยภาพของชุมชนและกลุ่มเครือข่ายของชุมชนแบบมีส่วนร่วมในเขตอุทยานแห่งชาติผา แต้ม ได้แก่ การสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบทางสังคม การสร้างค่านิยมร่วม การสร้างความศรัทธาและความเชื่อมั่นต่อผู้นำการสร้างความรู้สึกรักความเป็นเจ้าของและ ความต้องการรวมกลุ่มของชุมชน และการพัฒนาทรัพยากรและความสามารถของคนใน ชุมชนให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี (2) แนวทางการพัฒนาหลักการบริหาร และจัดการเชิงกลยุทธ์ของชุมชนแบบมีส่วนร่วม ในเขตอุทยาน แห่งชาติผาแต้ม จังหวัด อุบลราชธานี ได้แก่ การกำหนดทิศทาง เป้าหมายและกลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยว ของชุมชนการกำหนดโครงสร้างการบริหารอย่างเป็นทางการ การพัฒนาการบริการ และ จัดการแบบห่วงโซ่อุปทาน การพัฒนา ความสามารถจัดรายได้และงบประมาณ การ พัฒนาแผนการตลาดของชุมชน การพัฒนาระบบ ฐานข้อมูล ช่องทาง และสื่อ ประชาสัมพันธ์ของชุมชน และการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานในการจัดการการ

ท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม ในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี อย่างเป็นระบบ และ (3) แนวทางการพัฒนาการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ การพัฒนาด้านการส่งเสริมการขาย การท่องเที่ยวของชุมชนในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี และการพัฒนา ด้านการประชาสัมพันธ์ จากสื่อและเครือข่ายภาคีต่าง ๆ นอกจากนั้นยังพบว่าปัญหาอุปสรรคของแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมในอุทยานแห่งชาติผาแต้มจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ แนวเขตอุทยานยังไม่ชัดเจน จึงเกิดปัญหาเรื่องอุทยานเข้ามารุกรานพื้นที่ทำกินและที่อยู่อาศัย รวมถึงปัญหาขยะมูลฝอยจากนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าดงนาทามที่มีผลกระทบต่อชุมชน

ศรีสมร ไชยะกันยา, กอบลาภ อารีศรีสม, วิธนา นิลวงศ์, นรินทร์ ท้าวแก่นจันทร์, เรืองชัย จูวัฒนสำราญ, และภาวิณี อารีศรีสม (2568) ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงหัวสว แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อศึกษา ระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน และ ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงหัวสว แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้จัดอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน ได้แก่ การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้ การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือเครือข่าย ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในชุมชน การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และสถานภาพสมรส พบว่า ปัญหาในการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงหัวสว แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ที่พบมากที่สุด ได้แก่ การขาดงบประมาณในการสนับสนุนกิจกรรม การบุกรุกครอบครองพื้นที่ป่าไม้เพื่อการเกษตร การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ประชาชนยังขาดจิตสำนึกและความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ความขัดแย้งของการใช้พื้นที่ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไม่ทั่วถึง การประสานงานของผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงควรเสริมสร้างความรู้และความตระหนักรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง ควรเพิ่มงบประมาณและทรัพยากร บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยอาจจัดการศึกษาดูงานนอกพื้นที่

สรายุทธ รัตณี (2568) ศึกษาแนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ตามกรอบเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนอุทยานธรณีขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลก เพื่อวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่สำหรับอุทยานธรณีขอนแก่น ตามกรอบเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นแนวทางในการขับเคลื่อนสู่อุทยานธรณีโลก การพัฒนาเชิงพื้นที่ในบริบทนี้เป็นการบูรณาการระหว่างการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่น และการส่งเสริมวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์โดยเน้นการอธิบายบทบาทและความสำคัญของอุทยานธรณีในฐานะพื้นที่ที่มีคุณค่าด้านธรณีวิทยา ธรรมชาติ และวัฒนธรรม รวมถึงโอกาสและความท้าทายที่อุทยานธรณีขอนแก่นต้องเผชิญในกระบวนการพัฒนาสู่ระดับสากล ซึ่งครอบคลุมเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีข้อเสนอสำคัญบางส่วนว่า (1) การส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาอุทยานธรณีขอนแก่นมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความยั่งยืนให้กับพื้นที่และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยจะช่วยรักษาคุณค่าทางวัฒนธรรมและส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน (2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอุทยานธรณีขอนแก่นเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยจะสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นและช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและส่งเสริมการตระหนักรู้ในเรื่องการอนุรักษ์ ซึ่งต้องมีการจัดการที่ดีเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าสำหรับนักท่องเที่ยว (3) การพัฒนาศักยภาพด้านการศึกษาและการวิจัยในอุทยานธรณีขอนแก่นมีความสำคัญต่อการสร้างความรู้และการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ โดยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ทั้งชุมชนและนักวิจัยสามารถเข้าใจและดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ (4) แนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ตามกรอบเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนอุทยานธรณีขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลกว่าการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นหัวใจสำคัญในการสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้ การพัฒนาเส้นทางคมนาคม ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ต้องมีการออกแบบที่คำนึงถึงความเหมาะสมกับบริบททางธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่

สายทอง สมแก้ว, ปิยะพิศ ขอนแก่น, รัชนิวรรณ คำตัน, และปัญญาพร คำโย (2568) ศึกษาการประเมินขีดความสามารถในการรองรับด้านนันทนาการ เพื่อการจัดการพื้นที่ลานกางเต็นท์เอื้องเงิน ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดังจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อ

ประเมินขีดความสามารถในการรองรับด้านนันทนาการในพื้นที่ลานทางเดินเท้าเอื้องเงิน อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง เพื่อการวางแผนการจัดการในพื้นที่ลานทางเดินเท้าเอื้องเงิน อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดังพบว่า (1) ขีดความสามารถในการรองรับด้านนันทนาการของ ลานทางเดินเท้าเอื้องเงิน ด้านกายภาพพื้นที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้สูงสุดประมาณ 2,466 คนต่อวัน หรือ 175,086 คนต่อปี จัดอยู่ในระดับผลกระทบต่ำ ด้านสิ่งแวดล้อม สะดวกสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีอัตราการใช้น้ำไม่เกิน ร้อยละ 3 จัดอยู่ในระดับผลกระทบต่ำ แต่ยังมีพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลให้ระบบนิเวศในพื้นที่เสื่อมโทรมทั้งด้านโครงสร้างและหน้าที่ ด้านชีวภาพมีเพียง พันธุ์ไม้โคลงเคลงที่ได้รับผลกระทบปานกลาง ส่วนชนิดอื่นไม่มีผลกระทบ ด้าน ประสพการณ์นักท่องเที่ยวพบว่าทุกคนพึงพอใจและไม่รู้สึกแออัด โดยการวางแผนการ จัดการในพื้นที่ลานทางเดินเท้าเอื้องเงิน ประกอบด้วย การจัดพื้นที่ (zoning) การบริหาร จัดการนักท่องเที่ยว การจัดการสิ่งแวดล้อม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การมีส่วนร่วม ของชุมชน การประชาสัมพันธ์และสร้างความตระหนักรู้ และ การติดตามและประเมินผล

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Baskent et al. (2020) ได้ศึกษาเรื่องการออกแบบเพื่อแก้ไขปัญหาบริการ ระบบนิเวศหลายด้านในการวางแผนการจัดการป่าไม้ โดยทำการวิเคราะห์สถานะปัจจุบัน ของงานวิจัยด้านการวางแผนการจัดการป่าไม้และการพัฒนาโครงสร้างแนวคิดเพื่อรองรับ องค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการจัดการป่าไม้ พบว่า ผู้กำหนดนโยบายและผู้มีอำนาจ ตัดสินใจด้านป่าไม้กำลังเผชิญกับความท้าทายในการสร้างสมดุลระหว่างความต้องการที่ เพิ่มขึ้นสำหรับบริการทางนิเวศวิทยาหลายด้าน ในขณะเดียวกันก็ต้องจัดการกับผลกระทบ จากภัยธรรมชาติ เช่น ไฟป่า ภัยแล้ง ลมพายุ การโจมตีของแมลง เป็นต้น และสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงระดับโลก เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นต้น ที่ส่งผลต่อ ศักยภาพในการจัดหาทรัพยากร ความท้าทายนี้กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างเพื่อ บูรณาการข้อกังวลเกี่ยวกับบริการทางนิเวศวิทยาที่หลากหลายเข้ากับบริบทการวางแผน การจัดการแบบหลายเกณฑ์ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นในการมองจากหลายระดับและ ความละเอียดเชิงพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อบูรณาการบริการระบบนิเวศหลายด้าน ซึ่งต้อง วิธีการและเครื่องมือที่อาจช่วยสนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและการมี ส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการวางแผนแบบลำดับขั้น ต้องมีวิธีการและเครื่องมือที่ สามารถรวบรวมความซับซ้อนทางนิเวศวิทยา เศรษฐกิจ และสังคมของการจัดการระบบ

นิเวศป่าไม้ เพื่อให้ได้แผนงานที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับความสมดุลระหว่างบริการระบบนิเวศ และความอ่อนไหวของแผนต่อตัวแปรที่ไม่แน่นอนได้ทันทั่วทั้ง

OleŚniewicz et al. (2020) ได้ศึกษาเรื่องแบบจำลองการจัดการสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติอย่างยั่งยืนในอุทยานแห่งชาติ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติในโปแลนด์ฟิเตอร์ โอเลสเนียวิช เพื่อนำเสนอแบบจำลองการจัดการสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติของโปแลนด์ในบริบทของการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว พื้นที่วิจัยประกอบด้วยอุทยานแห่งชาติของโปแลนด์ เนื่องจากมีลักษณะธรรมชาติที่แทบไม่เปลี่ยนแปลง ผลกระทบจากมนุษย์น้อย และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ไม่ถูกรบกวน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ (1) ควรมีการพัฒนาแผนการอนุรักษ์อย่างระมัดระวัง (2) ความถูกต้องที่อาศัยการตรวจสอบสภาพสิ่งแวดล้อม (3) ขนาดและแนวโน้มปริมาณนักท่องเที่ยว ส่วนผลกระทบของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีเงื่อนไขสำหรับการจัดการ ได้แก่ การเพิ่มความสามารถขององค์กรบริหารจัดการและความรู้เกี่ยวกับความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล คณะกรรมการควรจะสามารถประเมินและปรับเปลี่ยนแผนการอนุรักษ์ แผนการพัฒนาเชิงพื้นที่ ยุทธศาสตร์การพัฒนา และโครงการเพื่อการลงทุนภายในของอุทยาน

Järv et al. (2021) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมของการกำกับดูแลและการจัดการอุทยานแห่งชาติ: บทเรียนจากเอสโตเนียหลังยุคสังคมนิยม พบว่า แม้ว่า การกำหนดพื้นที่คุ้มครองเพียงอย่างเดียวไม่ได้รับประกันประสิทธิภาพหรือหยุดยั้งการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ นอกเหนือจากการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพแล้ว พื้นที่คุ้มครองยังคาดว่าจะทำหน้าที่อื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น การให้บริการทางระบบนิเวศและปรับปรุงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น เป็นต้น ดังนั้น จึงมีการเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการมุ่งเน้นไปสู่การจัดการอนุรักษ์แบบผสมผสานกระจายอำนาจ และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมากขึ้นเรื่อย ๆ สถานะการอนุรักษ์มีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับแนวทางการกำกับดูแลและการจัดการ ส่งผลให้เกิดทั้งผลดีและผลเสีย สรุปได้ว่า การรวมศูนย์การอนุรักษ์ธรรมชาติและการยกเลิกการบริหารพื้นที่คุ้มครอง ส่งผลให้การอนุรักษ์ธรรมชาติค่อย ๆ ห่างไกลจากสภาพท้องถิ่นและประชากร ก่อให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมทางชีวภาพ

Ferretti-Gallon et al. (2022) ได้ศึกษาการระบุความเสี่ยงโทรมของป่าและโอกาสในการฟื้นฟูในภูมิภาคล้านช้าง-แม่น้ำโขง พบว่า การจัดการอุทยานแห่งชาติที่มีประสิทธิผลและยั่งยืนจำเป็นต้องมีกรอบองค์การที่อิงจากรัฐบาล ได้แก่ การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการตัดสินใจด้านการจัดการอุทยาน การมีส่วนร่วมของสาธารณะที่ได้รับการสนับสนุนจากการแบ่งปันข้อมูลและการศึกษา ความชัดเจนในขอบเขตเพื่อปรับปรุงความสัมพันธ์กับเจ้าของที่ดินที่อยู่ติดกัน การจัดลำดับความสำคัญของความสัมพันธ์ของชนเผ่าพื้นเมืองกับการอนุรักษ์ระบบนิเวศ และการส่งเสริมการพักผ่อนหย่อนใจสาธารณะในอุทยานแห่งชาติ โดยอุทยานแห่งชาติที่มีคุณค่าระดับโลกต้องมีการจัดการที่ยั่งยืนและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในระดับสากล มีความชัดเจนในขอบเขตและการมีส่วนร่วม ซึ่งแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการพัฒนาคือการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและให้ความสำคัญกับชนเผ่าพื้นเมือง

Mwangi, F., Zhang, Q., & Wang, H. (2022) ศึกษาการวิเคราะห์ระบบอุทยานแห่งชาติในโรปี และเน้นยุทธศาสตร์การจัดการ ประกอบด้วย (1) บทบาทของอุทยานในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ (2) คุณค่าทางสังคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และ (3) ภัยคุกคามที่อุทยานเผชิญอยู่ในทางปฏิบัติ ซึ่งกลยุทธ์การจัดการที่กำหนดเพื่อจัดการกับความท้าทาย ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ บทบาท ภัยคุกคามและการจัดการระบบอุทยานแห่งชาติและความสัมพันธ์นี้มีอิทธิพลต่อสถานะของระบบอุทยานแห่งชาติ และพบว่า บทบาทได้รับการบรรลุผล มีการจัดการภัยคุกคาม และมีนโยบายที่กำกับดูแลมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติควรประกอบด้วยบทบาทของอุทยานในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณค่าทางสังคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และภัยคุกคามที่อุทยานเผชิญอยู่ ซึ่งมีกลยุทธ์การจัดการกับความท้าทายและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ บทบาท ภัยคุกคามและการจัดการระบบอุทยานแห่งชาติ และการมีสภาพด้านนโยบายที่กำกับดูแลอย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยให้บทบาทของอุทยานได้รับการบรรลุผลตามมาตรฐาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งแบ่งการวิจัยเป็น
3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระยะที่ 2 กำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระยะที่ 3 การนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล
มีวิธีดำเนินการวิจัยในแต่ละระยะ ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การวิจัยในระยะที่ 1 มีประเด็นสำคัญประกอบด้วย ขั้นตอนการวิจัย
กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการวิจัย

- 1.1 กำหนดกรอบการวิจัย
- 1.2 สร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
- 1.3 ประชุมชี้แจงกลุ่มเป้าหมาย
- 1.4 เก็บรวบรวมข้อมูล
- 1.5 วิเคราะห์ข้อมูล

1.6 นำผลการวิจัยระยะที่ 1 ไปประกอบในการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่ บุคลากรภาครัฐ ตัวแทนกลุ่มบ้าน และตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 35 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐจากเมืองนากาย เมืองคำเกิด เมืองบัวละพา เมืองยมลาด จำนวน 20 คน ตัวแทนกลุ่มบ้าน จำนวน 13 คน และ ตัวแทนจากภาคองค์กรจัดตั้งสากล จำนวน 2 คน เลือกแบบเจาะจงจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลโดยสมัครใจ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ที่มีแนวคำถามเป็นแบบปลายเปิด มีเนื้อหาในประเด็นที่เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีววนาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

4. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 การสร้างแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม มีดังนี้

4.1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ แล้วนำมาจัดทำร่างแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม

4.1.2 นำร่างแบบบันทึกการสนทนากลุ่มเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาฯ อนุมัติเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4.1.3 ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบบันทึกการสนทนากลุ่มตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาฯ อนุมัติ

4.2 การหาคุณภาพของแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม มีดังนี้

4.2.1 นำร่างแบบบันทึกการสนทนากลุ่มมาสร้างเป็นแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยมีค่าคะแนนและความหมาย ดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551)

คะแนน +1 แสดงว่า มีความสอดคล้อง

คะแนน 0 แสดงว่า ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง

คะแนน -1 แสดงว่า ไม่มีความสอดคล้อง

4.2.2 นำแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเสนอให้

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน แบ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนและวิจัยทางสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัย 5 ปีขึ้นไป จำนวน 3 คน และ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์บริหารจัดการงานในองค์กรภาครัฐของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 2 คน ประกอบด้วย

- 1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- 2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยจิณต์ ปัทมติลก อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุมจักร สิทธิ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- 4) ดร.สินนะสอน แสงจันทร์วง หัวหน้าแผนกแรงงานและสวัสดิการสังคม แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 5) ดร.สีสมพร สุตกิจจก รองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

4.2.3 นำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาหาค่าความสอดคล้องของเนื้อหาข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการจาก ค่า IOC (Index of Items Objectives Congruence) ตามสูตร

$$IOC = \sum R/N$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การแปลความ คือ ถ้า IOC มีค่า 0.5 ขึ้นไป แสดงว่ามีความสอดคล้องกัน ซึ่งค่า IOC ของข้อคำถามที่คำนวณได้อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้

4.2.4 ปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของเนื้อหาตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบบันทึกการสนทนากลุ่มเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้รับใบรับรองหมายเลข IEC NO. HE 68-071

5.2 ขอหนังสือราชการจากสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย

5.3 ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูลเพื่อนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ในการสนทนากลุ่ม

5.4 จัดการสนทนากลุ่ม โดยผู้วิจัยดำเนินการสนทนากลุ่มและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยที่ได้รับการอบรมเป็นอย่างดีแล้วช่วยในการจดบันทึก บันทึกเสียง และเก็บรวบรวมข้อมูลในประเด็นย่อยเพิ่มเติม

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลจากการสนทนากลุ่มนำมาจัดเรียงเป็นหมวดหมู่ตามประเด็นงาน 8 ด้าน แล้วทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ให้สอดคล้องตามกรอบแนวคิดของการวิจัย

ระยะที่ 2 การกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ

นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การวิจัยในระยะที่ 2 มีประเด็นสำคัญประกอบด้วย ขั้นตอนการวิจัย กลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการวิจัย

- 1.1 นำผลการวิจัยระยะที่ 1 มาสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 1.2 หาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 1.3 จัดประชุมเชิงปฏิบัติการผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
- 1.4 รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แล้วยกย่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 1.5 นำร่างยุทธศาสตร์เสนอผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตรวจสอบและยืนยัน

2. กลุ่มเป้าหมาย

2.1 กลุ่มเป้าหมายในการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่ บุคลากรภาครัฐ ตัวแทนกลุ่มบ้าน และตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 49 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจากเมืองยมลาค เมืองบัวละพา เมืองนากาย เมืองคำเกิด แขวงบอลิคำไซ และ แขวงคำม่วน จำนวน 34 คน ตัวแทนกลุ่มบ้าน จำนวน 13 คน และตัวแทนภาคองค์กรจัดตั้งสากล จำนวน 2 คน เลือกแบบเจาะจงจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการร่วมให้ข้อมูลโดยสมัครใจ

2.2 กลุ่มเป้าหมายในการยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน คือ ผู้มีบทบาทหน้าที่ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เลือกแบบเจาะจงตามตำแหน่ง ได้แก่ หัวหน้ากรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 1 คน ประธานบริหารคณะกรรมการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 1 คน และ คณะกรรมการคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 8 คน รวมทั้งสิ้น 10 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดตามประเด็นที่ใช้ระดมความคิดเห็น ประกอบด้วย

3.1.1 บันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กร โดยใช้เทคนิค SWOT Analysis แบ่งเป็น

1) การวิเคราะห์องค์ประกอบสภาพแวดล้อมภายใน โดยการวิเคราะห์จุดแข็ง และจุดอ่อนของการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ในปัจจุบัน ซึ่งพิจารณา

จากแนวคิด 7S's Model ประกอบด้วย โครงสร้าง (Structure) กลยุทธ์ (Strategy) ระบบ (Systems) ทักษะ (Skills) รูปแบบ (Styles) บุคลากร (Staffs) และ คุณค่าที่มีร่วมกัน (Shared Value)

2) การวิเคราะห์องค์การสภาพแวดล้อมภายนอก โดยการวิเคราะห์โอกาส และอุปสรรคในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ซึ่งพิจารณาจากแนวคิด PESTEL ประกอบด้วย การเมือง (Politic) เศรษฐกิจ (Economic) สังคม (Social) เทคโนโลยี (Technology) สภาพแวดล้อม (Environment) และ กฎหมาย (Legal)

3.1.2 บันทึกการกำหนดกลยุทธ์ด้วยวิธีการ TOWS Matrix โดยการจับคู่

- 1) จุดแข็ง (S) กับ โอกาส (O) กำหนดเป็นกลยุทธ์เชิงรุก
- 2) จุดแข็ง (S) กับ อุปสรรค (T) กำหนดเป็นกลยุทธ์เชิงป้องกัน
- 3) จุดอ่อน (W) กับโอกาส (O) กำหนดเป็นกลยุทธ์เชิงแก้ไข
- 4) จุดอ่อน (W) กับอุปสรรค (T) กำหนดเป็นกลยุทธ์เชิงรับ

3.1.3 บันทึกการกำหนดร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินที่ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงาน/โครงการ ตัวชี้วัดความสำเร็จ ลำดับความสำคัญ ปีการดำเนินการ งบประมาณ ดำเนินการและผู้รับผิดชอบ

3.2 แบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

3.2.1 ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาการปฏิบัติงาน

3.2.2 ตอนที่ 2 การประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย ด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธี Likert Scale แบ่งเป็นระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2555; สุนันท์ สีพาย, สุภีร์ สีพาย, และจารุวรรณ สกุลคู, 2565)

คะแนน 5 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้
มีความเป็นประโยชน์ และ มีความถูกต้อง อยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้
มีความเป็นประโยชน์ และ มีความถูกต้อง อยู่ในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้
มีความเป็นประโยชน์ และ มีความถูกต้อง อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้
มีความเป็นประโยชน์ และ มีความถูกต้อง อยู่ในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้
มีความเป็นประโยชน์ และ มีความถูกต้อง อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.3 ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิด

4. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 การสร้างแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ ที่ประกอบด้วยแบบ
บันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร แบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม
ภายนอกองค์กร แบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กร แบบบันทึกการ
กำหนดกลยุทธ์ และร่างยุทธศาสตร์ ดังนี้

4.1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับ 7S's Model
ประกอบด้วย โครงสร้าง (Structure) กลยุทธ์ (Strategy) ระบบ (Systems) ทักษะ (Skills)
รูปแบบ (Styles) บุคลากร (Staffs) และ คุณค่าที่มีร่วมกัน (Shared Value) แล้วนำมาจัดทำ
ร่างแบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร

4.1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับ PESTEL
ประกอบด้วย การเมือง (Politic) เศรษฐกิจ (Economic สังคม (Social) เทคโนโลยี
(Technology) สภาพแวดล้อม (Environment) และ กฎหมาย (Legal) แล้วนำมาจัดทำร่าง
แบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร

4.1.3 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับ SWOT Analysis
แล้วนำมาจัดทำร่างแบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กร

4.1.4 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับ TOWS Matrix
แล้วนำมาจัดทำร่างแบบบันทึกการกำหนดกลยุทธ์

4.1.5 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำแผน ยุทธศาสตร์ แล้วนำมาจัดทำร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเงิน ที่ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงาน/ โครงการ ตัวชี้วัดความสำเร็จ ลำดับความสำคัญ ปีการดำเนินการ งบประมาณดำเนินการและ ผู้รับผิดชอบ

4.1.6 นำร่างแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการเสนอต่อ คณะกรรมการที่ปรึกษาคุณวุฒิพิเศษเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา

4.1.7 ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการตาม ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.2 การหาคุณภาพของแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการมีดังนี้

4.2.1 นำร่างแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการที่ประกอบด้วยแบบ บันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร แบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ภายนอกองค์กร แบบบันทึกการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กร แบบบันทึกการ กำหนดกลยุทธ์ และร่างยุทธศาสตร์ มาสร้างเป็นแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยมีค่าคะแนนและความหมาย ดังนี้ (วโร เฟิงส์วีสต์, 2551)

คะแนน +1 แสดงว่า มีความสอดคล้อง

คะแนน 0 แสดงว่า ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง

คะแนน -1 แสดงว่า ไม่มีความสอดคล้อง

4.2.2 นำแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเสนอให้

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาของข้อคำถามกับนิยามเชิง ปฏิบัติการ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน แบ่งเป็นผู้มี ประสบการณ์ในการสอนและวิจัยทางสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัย 5 ปีขึ้นไป จำนวน 3 คน และเป็นผู้มีประสบการณ์บริหารจัดการงานในองค์กรภาครัฐของ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 2 คน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง อาจารย์ประจำคณะ

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยจิณต์ ปัทมดิกล อาจารย์ประจำ

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุ่มจักร สิริทิ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- 4) ดร.สินณะสอน แสงจันทร์วง หัวหน้าแผนกแรงงานและสวัสดิการสังคม แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- 5) ดร.สีสมพร สุดทิจัก รองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน
- 4.2.3 นำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาหาค่าความสอดคล้องของเนื้อหาข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการจาก ค่า IOC (Index of Items Objectives Congruence) ตามสูตร

$$IOC = \Sigma R/N$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การแปลความ คือ ถ้า IOC มีค่า 0.5 ขึ้นไป แสดงว่ามีความสอดคล้องกัน ซึ่งค่า IOC ของข้อคำถามที่คำนวณได้อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้

4.2.4 ปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของเนื้อหาตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4.3 การสร้างแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังนี้

4.3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง เพื่อร่างเป็นแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์ในลักษณะของแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

4.3.2 นำเนื้อหาของยุทธศาสตร์ที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 2 มาบรรจุในร่างแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์

4.3.3 นำร่างแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยาน
แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเสนอต่อคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา

4.3.4 ปรับปรุง แก้ไขร่างแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการ
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวตามข้อเสนอแนะ
ของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.4 การหาคุณภาพของแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการ
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังนี้

4.4.1 นำร่างแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์ มาสร้างเป็นแบบ
ตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วน
ประมาณค่า 3 ระดับ โดยมีค่าคะแนนและความหมาย ดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2551)

คะแนน +1 แสดงว่า มีความสอดคล้อง

คะแนน 0 แสดงว่า ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง

คะแนน -1 แสดงว่า ไม่มีความสอดคล้อง

4.4.2 นำแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเสนอให้
ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาของข้อคำถามกับนิยาม
เชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน แบ่งเป็นผู้มี
ประสบการณ์ในการสอนและวิจัยทางสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัย 5 ปีขึ้นไป จำนวน 3 คน
และเป็นผู้มีประสบการณ์บริหารจัดการงานในองค์กรภาครัฐของ สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 2 คน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง อาจารย์ประจำคณะ
วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยจิณต์ ปัทมดิลก อาจารย์ประจำ
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุดจักษ์ ลิทธิ คณบดีคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4) ดร.สินนะสอน แสงจันทร์วง หัวหน้าแผนกแรงงานและ
สวัสดิการสังคม แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5) ดร.สีสมพร สุธาทิจัก รองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.4.3 นำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาหาค่าความสอดคล้อง
ของเนื้อหาข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการจาก ค่า IOC (Index of Items Objectives
Congruence) ตามสูตร

$$IOC = \Sigma R/N$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การแปลความ คือ ถ้า IOC มีค่า 0.5 ขึ้นไป แสดงว่ามีความ
สอดคล้องกัน ซึ่งค่า IOC ของข้อคำถามที่คำนวณได้อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 จึงจะถือว่าข้อ
คำถามนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้

4.4.4 ปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของเนื้อหาตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้รับใบรับรองหมายเลข IEC NO.
HE 68-071

5.2 ขอหนังสือราชการจากสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร เพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย

5.3 ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ในการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการการจัดทำยุทธศาสตร์การ
จัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5.4 ผู้วิจัยดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย
ตนเอง โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยที่ได้รับการอบรมเป็นอย่างดีแล้วช่วยในการเป็นวิทยากรกลุ่มย่อย
จัดบันทึก บันทึกเสียง และเก็บรวบรวมข้อมูลในประเด็นย่อยเพิ่มเติม

5.5 ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มเป้าหมายในการประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทำการอธิบายวัตถุประสงค์ ความเป็นมา และวิธีการตอบแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์ พร้อมทั้งรับแบบประเมินจากกลุ่มเป้าหมายทั้ง 10 คน ด้วยตนเอง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 นำข้อมูลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการนำมาจัดเรียงเป็นหมวดหมู่ตามความสอดคล้องกันของประเด็นยุทธศาสตร์ แล้วทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และจัดทำเป็นแผนยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และ การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

6.2 นำข้อมูลจากแบบประเมินยืนยันยุทธศาสตร์ที่กลุ่มเป้าหมายตอบ แล้วมาวิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความเหมาะสม ด้านความเป็นไปได้ ด้านความเป็นประโยชน์ และ ด้านความถูกต้อง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป แล้วทำการแบ่งชั้นเพื่อจัดระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (เพ็ญแข ศิริวรรณ และคณะ, 2551)

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ยุทธศาสตร์มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และ ความถูกต้อง อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ระยะที่ 3 การนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล

การวิจัยในระยะที่ 3 มีประเด็นสำคัญประกอบด้วย ขั้นตอนการวิจัย ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการวิจัย

- 1.1 จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเลือกยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ
- 1.2 สร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 1.3 นำโครงการในยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติในพื้นที่ตัวอย่าง
- 1.4 รวบรวมข้อมูล
- 1.5 วิเคราะห์ข้อมูล
- 1.6 สรุปผลการประเมินโครงการ

2. ประชากร

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการเร่งด่วนที่นำไปทดลองปฏิบัติ จำนวน 90 คน ประกอบด้วย บุคลากรภาครัฐผู้ปฏิบัติงานโครงการเร่งด่วนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 5 คน และ ประชาชนตัวแทนครัวเรือนที่ได้รับกิจกรรมตามโครงการเร่งด่วน จำนวน 85 คน โดย เลือกแบบเจาะจงจากประชากรทั้งหมด และเป็นผู้ที่สมัครใจร่วมเป็นอาสาสมัครของการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน

3.1 ตอนที่ 1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ได้แก่ เพศ อายุ และ ระดับการศึกษา

3.2 ตอนที่ 2 แบบประเมินผลโครงการ เป็นการสอบถามความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลการปฏิบัติของโครงการในมิติด้านการงบประมาณ ด้านผู้รับบริการ ด้านกระบวนการภายใน และ ด้านการเรียนรู้และพัฒนา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธี Likert Scale แบ่งเป็นระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2555; สุนันท์ สีพาย, สุภีร์ สีพาย, และจรรุวรรณ สกุลคู, 2565)

คะแนน 5 หมายถึง เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3 ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิด

4. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

4.1 การสร้างแบบสอบถาม มีดังนี้

4.1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการวัดผลองค์กรแบบสมดุล (Balanced Scorecard : BSC) เพื่อนำมาจัดทำร่างแบบสอบถามที่มีการประเมินผลโครงการในมิติด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการเรียนรู้และพัฒนา

4.1.2 นำร่างแบบสอบถามเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4.1.3 ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.2 การหาคุณภาพของแบบสอบถาม มีดังนี้

4.2.1 นำร่างแบบสอบถามมาสร้างเป็นแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ โดยมีค่าคะแนนและความหมาย ดังนี้ (วาโร พึงสวัสดิ์, 2551)

คะแนน +1 แสดงว่า มีความสอดคล้อง

คะแนน 0 แสดงว่า ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง

คะแนน -1 แสดงว่า ไม่มีความสอดคล้อง

4.2.2 นำแบบตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาของข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอก จำนวน 5 คน แบ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนและวิจัยทางสังคมศาสตร์ในมหาวิทยาลัย 5 ปีขึ้นไป จำนวน 3 คน และ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์บริหารจัดการงานในองค์กรภาครัฐของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 2 คน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยจิณต์ ปัทมดิลก อาจารย์ประจำ
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุ่มจักร สิริทิ ศณบดีคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

4) ดร.สินะสอน แสงจันทร์วง หัวหน้าแผนกแรงงานและ
สวัสดิการสังคม แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

5) ดร.สีสมพร สุดทิจัก รองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-
น้ำเทิน เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

4.2.3 นำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาหาค่าความสอดคล้อง
ของเนื้อหาข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการจาก ค่า IOC (Index of Items Objectives
Congruence) ตามสูตร

$$IOC = \sum R/N$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$$\frac{\sum R}{N}$$

แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

การแปลความ คือ ถ้า IOC มีค่า 0.5 ขึ้นไป แสดงว่ามีความ
สอดคล้องกัน ซึ่งค่า IOC ของข้อคำถามที่คำนวณได้อยู่ระหว่าง 0.80-1.00 จึงจะถือว่า
ข้อคำถามนั้นมีความเหมาะสมที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้

4.2.4 ปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดของเนื้อหาตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ของผู้เชี่ยวชาญ แล้วจัดทำเป็นแบบสอบถามเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4.2.5 ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ
โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในหมู่บ้านนาวาง ที่มี
ลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง แล้วนำค่าที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์
แอลฟาของครอนบาค (Coefficient Alpha'sCronbach) ซึ่งแอลฟาตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไปแสดงว่า
แบบสอบถามนั้นค่าความเชื่อมั่นสูง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555) โดยผลการวิเคราะห์
ค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.98 จึงถือว่ามีความเหมาะสม
ต่อการนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้รับใบรับรองหมายเลข IEC NO. HE 68-071

5.2 ขอหนังสือราชการจากสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรการวิจัย

5.3 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยที่ได้รับการอบรมเป็นอย่างดีแล้วช่วยในการแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 นำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบแล้วมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน แล้วลงรหัส บันทึกในโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับการวิเคราะห์สถิติสำเร็จรูป

6.2 ใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าเฉลี่ย วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินผลโครงการที่ประกอบด้วย การประเมินมิติด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการเรียนรู้และพัฒนา แล้วทำการแบ่งชั้นเพื่อจัดระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (เพ็ญแข ศิริวรรณ และคณะ, 2551)

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ผลการดำเนินงานของโครงการจัดอยู่ในระดับมากที่สุด

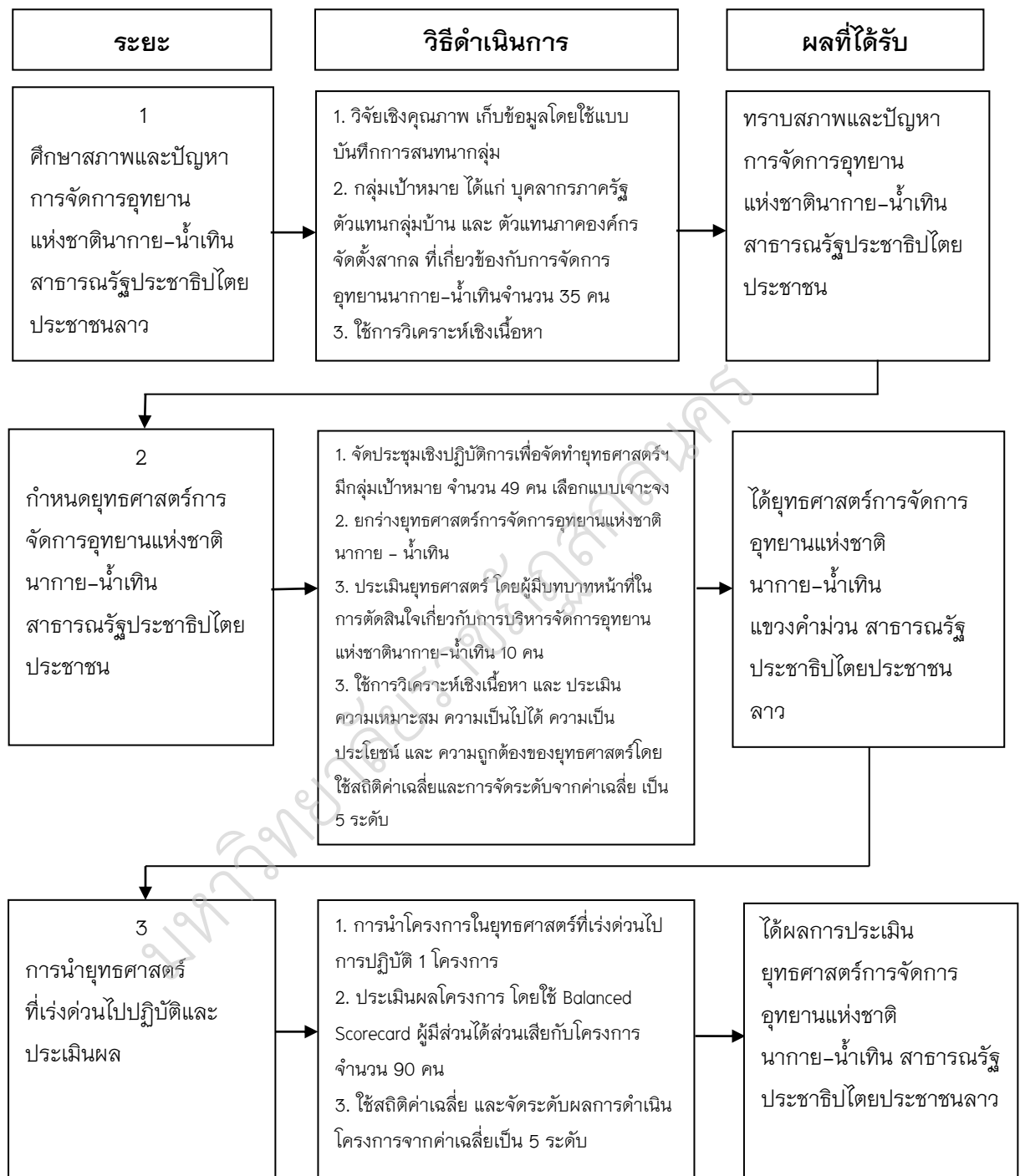
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ผลการดำเนินงานของโครงการจัดอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ผลการดำเนินงานของโครงการจัดอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ผลการดำเนินงานของโครงการจัดอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ผลการดำเนินงานของโครงการจัดอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สรุปวิธีดำเนินการวิจัยทั้ง 3 ระยะ แสดงดังภาพประกอบ 3 และตาราง 2 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ตาราง 2 แผนการดำเนินการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระยะ/ วิธีดำเนินการ	กลุ่มเป้าหมาย/ ประชากร	เครื่องมือวิจัย	การหาคุณภาพ เครื่องมือ	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ ข้อมูล	สถิติที่ใช้	ผลที่ได้รับ	ระยะ เวลา
1. การศึกษาสภาพ และปัญหาการ จัดการอุทยาน แห่งชาติ โดยการ สนทนากลุ่ม โดยใช้ วิธีการวิจัยเชิง คุณภาพ (Qualitative Method Research)	บุคลากรภาครัฐ เมื่อนากาย เมืองคำเกิด เมือง บัวละพา เมืองยม ลาด จำนวน 20 คน ตัวแทนกลุ่ม บ้าน จำนวน 13 คน และ ตัวแทนจากภาค องค์กรจัดตั้ง สากล จำนวน 2 คน รวม 35 คน	แบบบันทึกการ สนทนากลุ่ม	ดัชนีความ สอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน	นักวิจัยเก็บจากการ สนทนากลุ่มด้วย ตนเองโดยมีผู้ช่วย นักวิจัย	วิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)	-	ได้สภาพและปัญหา การจัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย- น้ำเทิน สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชน	ระหว่างเดือน กันยายน- ตุลาคม 2568

ตาราง 2 (ต่อ)

ระยะ/ วิธีดำเนินการ	กลุ่มเป้าหมาย/ ประชากร	เครื่องมือวิจัย	การหาคุณภาพ เครื่องมือ	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ ข้อมูล	สถิติที่ใช้	ผลที่ได้รับ	ระยะ เวลา
2. การกำหนด ยุทธศาสตร์การ จัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย- น้ำเทิน 2.1 ประชุมเชิง ปฏิบัติการ วิเคราะห์ สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) กำหนดกลยุทธ์ (TOWS Matrix) และยกร่าง ยุทธศาสตร์ฯ	1. บุคลากร ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง กับการจัดการ อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน จำนวน 34 คน ตัวแทนกลุ่มบ้าน จำนวน 13 คน และตัวแทนภาค องค์กรจัดตั้งสากล จำนวน 2 คน รวม 49 คน เลือก แบบเจาะจงจาก ผู้ที่ตอบรับร่วมให้ ข้อมูลโดยสมัครใจ	1. แบบบันทึก การประชุม เชิงปฏิบัติการ 2. แบบประเมิน ยืนยัน ยุทธศาสตร์	- ดัชนีความ สอดคล้อง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน	- นักวิจัยดำเนินการ ประชุมฯ และเก็บ ข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีผู้ช่วยนักวิจัย	1. วิเคราะห์เชิง เนื้อหา 2. วิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและจัด ระดับจากค่าเฉลี่ย เป็น 5 ระดับ	1. - 2. ค่าเฉลี่ย	1. ได้ยุทธศาสตร์ การจัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย- น้ำเทิน 2. ผลการยืนยัน ยุทธศาสตร์	ระหว่างเดือน กันยายน- ตุลาคม 2568

ระยะ/ วิธีดำเนินการ	กลุ่มเป้าหมาย/ ประชากร	เครื่องมือวิจัย	การหาคุณภาพ เครื่องมือ	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ ข้อมูล	สถิติที่ใช้	ผลที่ได้รับ	ระยะ เวลา
2.2 ยืนยัน ยุทธศาสตร์ฯ ด้านเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้อง	2. ผู้ยืนยัน ยุทธศาสตร์ฯ เป็นผู้ มีบทบาทหน้าที่ใน การตัดสินใจ เกี่ยวกับการ บริหารจัดการ อุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน จำนวน 10 คน							
3. การนำ ยุทธศาสตร์ ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติ และการประเมินผล	บุคลากรภาครัฐ ผู้ปฏิบัติงาน โครงการเร่งด่วน ของอุทยานแห่ง ชาตินากาย- น้ำเทิน จำนวน 5 คน	แบบสอบถาม	1. ดัชนีความ สอดคล้อง (IOC) โดย ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน	นักวิจัยดำเนินการ ประชุมฯ และ เก็บข้อมูลด้วย ตนเอง โดยมีผู้ช่วยนักวิจัย	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และจัดระดับจาก ค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ผลการประเมิน โครงการ	เดือนตุลาคม 2568

ตาราง 2 (ต่อ)

ระยะ/ วิธีดำเนินการ	กลุ่มเป้าหมาย/ ประชากร	เครื่องมือวิจัย	การหาคุณภาพ เครื่องมือ	การเก็บรวบรวม ข้อมูล	การวิเคราะห์ ข้อมูล	สถิติที่ใช้	ผลที่ได้รับ	ระยะ เวลา
3.1 คัดเลือก 1 โครงการ ในยุทธศาสตร์ ที่เร่งด่วนไปทดลอง ปฏิบัติ 3.2 ประเมินผล การดำเนิน โครงการ โดยใช้ Balanced Scorecard	และประชาชน ตัวแทนครัวเรือน ที่ได้รับกิจกรรม ตามโครงการ เร่งด่วน จำนวน 85 คน เลือก แบบเจาะจงจาก ประชากรทั้งหมด และเป็นผู้ที่สมัคร ใจร่วมเป็นอาสา สมัครของการ วิจัย		2. ค่าความ เชื่อมั่นทั้งฉบับ (Coefficient Alpha's Cronbach)					

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระยะที่ 2 ผลการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ระยะที่ 3 ผลการนำยุทธศาสตร์ที่เร่่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผลซึ่งมีรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย (1) ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ (2) ด้านการอนุรักษ์ (3) ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน (4) ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (5) ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ (6) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ (7) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ (8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา มีรายละเอียดดังนี้

1. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ

1.1 สภาพการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ

1.1.1 สภาพของบุคลากรด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ
 ในอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน มีหน่วยงานบริหาร-แผนงาน เป็นหน่วยงานหลักที่เป็น
 ศูนย์กลางในการประสานงาน อำนวยความสะดวก และขับเคลื่อนงานให้แก่ทุกหน่วยงาน
 และส่วนที่เกี่ยวข้องกับกองอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน โดยภารกิจหลักของหน่วยงาน
 บริหาร ประกอบด้วย การวางแผน การติดตามประเมินผล การเงิน-บัญชี การบริหาร
 องค์การ-บุคลากร การจัดซื้อ-จัดจ้าง และงานบริหารจัดการทรัพยากร มีจำนวนบุคลากร
 ทั้งหมด จำนวน 21 คน ประกอบด้วย หัวหน้าฝ่ายบริหาร 1 คน มีหน้าที่รับผิดชอบการ
 บริหารโดยรวมทั้งหมดของอุทยาน โดยรายงานขึ้นตรงต่อหัวหน้ากอง มีผู้รับผิดชอบ
 บริหารจัดการทรัพยากรและจัดซื้อจัดจ้าง 1 คน ผู้รับผิดชอบการเงินและบัญชี 5 คน และ
 พนักงาน รวมทั้งหมด 14 คน มีหน้าที่รับผิดชอบซ่อมแซมรถ เรือ อาคารสถานที่ พนักงาน
 ยาม แม่บ้าน และพนักงานที่ประจำอยู่เขตบ้านนาวาง ท่าไผ่บ้าน เขตเติน ยมลาด และเขต
 คำเกิด

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและ
 การ งบประมาณของอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้ารับผิดชอบการบริหารโดยรวมทั้งหมดของอุทยาน โดยตรง
 หน่วยงานเราเป็นศูนย์กลางในการขับเคลื่อนงาน และประสานงานกับทุกกลุ่มงาน
 สำนักงานเขต โดยข้าพเจ้าจะรายงานผลการบริหารทั้งหมด ขึ้นตรงต่อหัวหน้ากอง เพื่อให้
 การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและราบรื่น”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“หน่วยงานบริหาร-แผนงานของเรามีภารกิจหลัก คือ การวางแผน
 งาน และงบประมาณ เราทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางเพื่ออำนวยความสะดวก และประสานงาน
 ให้แก่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกองอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน เพื่อให้มั่นใจว่าทุก
 ส่วนงานดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“พวกเรามีกัน 5 คน รับผิดชอบงานด้าน การเงิน-บัญชี โดยเฉพาะ
 รวมถึงการติดตามและประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณทั้งหมดของกองอุทยานฯ เรา
 มุ่งเน้นการบริหารจัดการงบประมาณอย่างโปร่งใสและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ เพื่อ
 สนับสนุนการปฏิบัติงานทุกส่วน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ข้าพเจ้าดูแลงานจัดซื้อ-จัดจ้าง และ บริหารจัดการทรัพย์สินเพียงคนเดียว นี่เป็นส่วนสำคัญในการจัดหาและดูแลรักษายานพาหนะ อุปกรณ์ และเครื่องมือต่าง ๆ ของอุทยานฯ เพื่อให้หน่วยงานต่าง ๆ สามารถใช้งานทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่าที่สุด”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“พวกเราอีก 14 คน มีทีมซ่อมรถ เรือ อาคาร พนักงานยาม แม่บ้าน และยังมีพนักงานที่ประจำอยู่เขตบ้านนาวาง ท่าไผ่บ้าน เขตเติน ยมลาด และคำเกิด”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

1.1.2 สภาพของการจัดการด้านการงบประมาณด้านการบริหารแผนงานและการงบประมาณ ในอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินพบว่า

- 1) มีการจัดทำแผนงบประมาณประจำปี
- 2) มีระบบการเบิกจ่ายงบประมาณตามขั้นตอน
- 3) มีการบันทึกรายรับ-รายจ่าย
- 4) มีระบบการเก็บงบประมาณ/เรียกเก็บงบประมาณ และ
- 5) มีการรายงานทางการเงินงบประมาณเป็นระยะ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพการจัดการด้านการงบประมาณของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณประจำปีทำตามแผนงานที่กำหนดชัดเจน และมีการปรับให้เหมาะกับสถานการณ์จริง”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ระบบเบิกจ่ายทำตามคู่มือการงบประมาณของหน่วยงาน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีการตรวจสอบข้อมูลรายรับ-รายจ่ายทุกสิ้นเดือน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีการออกใบเสร็จทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีการประชุมชี้แจงผลการงบประมาณเป็นระยะ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

1.1.3 สภาพวัสดุอุปกรณ์ด้านการบริหาร แผนงานและ

การงบประมาณ ในอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่า ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้การบริหารจัดการของกองอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน มีดังนี้

1) ทรัพย์สินถาวร ประกอบด้วยที่ดิน 4 แปลง พื้นที่ 6,095

เฮกตาร์ สิ่งปลูกสร้าง 66 รายการ แบ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างถาวร 54 รายการ และสิ่งปลูกสร้างถาวร 12 รายการ ประกอบด้วย สำนักงานใหญ่ 1 หลัง สำนักงานเขตย่อย 4 หลัง ท่าเรือ 1 ท่า โรงเก็บของ/ คลังเก็บ 1 หลัง และ หอพักพนักงาน 6 หลัง

2) ประเภททรัพย์สินไม่ถาวร ประกอบด้วย ยานพาหนะ ได้แก่

รถยนต์ใหญ่ 7 คัน รถกระบะ 5 คัน รถจักรยานยนต์ 24 คัน รถอเนกประสงค์ 3 คัน รถไถนา 1 คัน เรือหางเหล็กพร้อมเครื่องยนต์ 24 ลำ เรือเร็วพร้อมเครื่องยนต์ 6 ลำ เรือยาว 2 ลำ ประเภทเครื่องมือ/อุปกรณ์ไอที 129 รายการ ประเภทเครื่องใช้/เฟอร์นิเจอร์ 488 รายการ และสิ่งปลูกสร้างชั่วคราว 50 รายการ

ซึ่งการจัดการเป็นไปตามระเบียบของอุทยาน ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพการจัดการด้านวัสดุอุปกรณ์ ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“จัดทำทะเบียนวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งปลูกสร้างไว้ชัดเจน”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

“ทำตามระเบียบทุกขั้นตอน มีการอนุมัติและตรวจสอบชัดเจน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

“มีการเทียบราคาจากร้านต่าง ๆ และเลือกที่คุ้มค่าที่สุด”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

“เก็บวัสดุในคลังหลัก และมีบันทึกเข้า-ออกของทุกชิ้น”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

“ส่วนใหญ่จะดูแลเองในเบื้องต้น ถ้าซ่อมใหญ่จะส่งให้ช่าง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

1.1.4 วิธีการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ

พบว่า ฝ่ายบริหารและการเงินรายงานตรงต่อหัวหน้าบริหารและหัวหน้ากองอุทยานตามลำดับ และมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการด้านการเงินและการบัญชี การควบคุมงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การวางแผนและพัฒนา รายงาน การติดตามและ

ประเมินผล และการบริหารจัดการด้านการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งมีระบบการจัดการงาน ดังนี้

- 1) มีการจัดทำแผนงาน/โครงการประจำปี
- 2) มีระบบการติดตามความก้าวหน้าของงาน/โครงการ
- 3) มีการกำหนดตัวชี้วัด
- 4) มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศพื้นฐาน และ
- 5) มีการสื่อสารนโยบายและเป้าหมายองค์กร

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการจัดการด้านการบริหารแผนงานและการงบประมาณของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“การวางแผนทำกันเป็นระบบ โดยทุกโครงการจะมีตารางเวลา และตัวชี้วัดชัดเจน แต่ปัญหาคือการติดตามงานบางครั้งล่าช้าเพราะข้อมูลจากพื้นที่ห่างไกล เทคโนโลยีที่ใช้ส่วนใหญ่ก็เป็นคอมพิวเตอร์และสมาร์ทโฟน ส่วนการสื่อสารเป้าหมายก็ทำผ่านประชุมเจ้าหน้าที่และประกาศในบอร์ดข่าว”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีการวางแผนประจำปีและส่งให้ทุกฝ่ายรับทราบ มีระบบติดตามงานโดยใช้แบบฟอร์มรายงานทุกเดือน ตัวชี้วัดจะเป็นเชิงปริมาณกับคุณภาพ เช่น จำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรม คุณภาพของงานที่ตรวจสอบได้ ใช้ Excel และใช้ไลน์ในการติดต่อประสานงาน การสื่อสารนโยบายก็จะทำทั้งแบบเอกสารและการชี้แจงด้วยวาจา”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ในแต่ละปีเรามีแผนงานที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์หลักของอุทยาน มีการติดตามโครงการ ตรวจเยี่ยมพื้นที่และรายงานผล ตัวชี้วัดก็ชัดเจน เช่น ร้อยละของงานที่เสร็จตรงเวลา เป็นต้น ส่วนเทคโนโลยีเราใช้โปรแกรมพิมพ์งานทั่วไปและเครื่องมือออนไลน์ การสื่อสารนโยบายก็เน้นประชุมใหญ่ให้เจ้าหน้าที่เข้าใจตรงกัน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“จะทำการวางแผนโครงการก่อนเริ่มปีงบประมาณ โดยประชุมร่วมกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การติดตามก็จะใช้การประชุมย่อยและรายงานเป็นลายลักษณ์อักษร เราจะกำหนดตัวชี้วัดร่วมกัน ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และไลน์กลุ่มสำหรับส่งข้อมูล การสื่อสารนโยบายมีทั้งเอกสารและการพูดคุยซ้ำในหลายเวที”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2558)

“ทุกปีเราจะมีการจัดทำแผนงานประจำปีชัดเจน โดยอ้างอิงจากเป้าหมายของอุทยานและนโยบายจากส่วนกลาง แล้วก็จะติดตามความก้าวหน้าผ่านการประชุมรายไตรมาส ตัวชี้วัดก็จะกำหนดไว้ตั้งแต่แรก เช่น จำนวนกิจกรรมที่ดำเนินการเสร็จ หรือ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เป็นต้น ส่วนเทคโนโลยีที่ใช้ก็จะเป็นโปรแกรมสำนักงานทั่วไป และมีการส่งนโยบายผ่านไลน์กลุ่มและเอกสารทางการ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

1.2 ปัญหาการจัดการด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ

1.2.1 ปัญหาบุคลากรด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ
ในอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน พบว่า มีบุคลากรปฏิบัติงาน 21 คน มีบางตำแหน่งงานมากเกินความจำเป็น ได้แก่ งานการเงินและบัญชีที่มีถึง 5 คน แต่ยังคงขาดแคลนคนที่มีทักษะเฉพาะด้านและงานฝีมือที่รับผิดชอบซ่อมแซมเรือและอาคารสถานที่ รวมถึงพนักงานยามแม่บ้าน และพนักงานที่ประจำอยู่เขตนอกสำนักงานอุทยาน จึงทำให้งานไม่สมดุลกับจำนวนบุคลากร การพัฒนาบุคลากรไม่ต่อเนื่องหรือไม่ตรงกับความต้องการจริง ยังขาดตำแหน่งงานด้านทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ และ ขาดการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน ในด้านต่าง ๆ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“เรายังขาดคนที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ทำให้บางงานค้างหรือทำได้ไม่เต็มที่”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“งานบางส่วนมีปริมาณมากเกินไปสำหรับคนที่มีอยู่ ทำให้เครียดและประสิทธิภาพลดลง”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การอบรมหรือพัฒนาทักษะไม่ต่อเนื่อง และบางครั้งก็ไม่ได้ตรงกับความต้องการจริงของงาน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การประเมินผลงานไม่ได้สะท้อนกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง ทำให้ยากต่อการปรับปรุง”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางตำแหน่งต้องทำงานหลายหน้าที่พร้อมกัน ทำให้ไม่สามารถใช้ความสามารถเต็มที่ได้อีก”

(คนที่ 5 สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2567)

1.2.2 ปัญหางบประมาณในการปฏิบัติงานด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ พบว่า งบประมาณไม่เพียงพอกับความต้องการ มีการจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ และ ขาดการวิเคราะห์ต้นทุนอย่างละเอียดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการบริหาร แผนงาน และ การงบประมาณของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณที่ได้รับมักไม่เพียงพอกับงานที่ต้องทำจริง ๆ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งงบประมาณจัดสรรไปในงานที่ไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์องค์กร ทำให้ประสิทธิภาพลดลง”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราแทบไม่มีการวิเคราะห์ต้นทุนเชิงลึก ทำให้ไม่รู้ว่าควรปรับปรุงตรงไหนเพื่อประหยัดหรือใช้ให้คุ้มค่า”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การขอเพิ่มงบประมาณมักล่าช้า ทำให้แผนงานบางโครงการล่าช้าไปด้วย”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การจัดสรรงบประมาณขาดความชัดเจน บางส่วนก็เกินความจำเป็น บางส่วนก็ขาดแคลน”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

1.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณในอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน พบว่า วัสดุอุปกรณ์บางส่วนไม่เพียงพอเสื่อมสภาพ หรือล้าสมัย ไม่ทันต่อเทคโนโลยี การบำรุงรักษาเครื่องมือเครื่องจักรขาดความต่อเนื่องหรือไม่ทันท่วงที และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ ดังนี้

1) ที่ดิน: 4 แปลง พื้นที่ 6,095 เฮกตาร์ มีสิ่งปลูกสร้างทั้งหมด 66 รายการ ส่วนใหญ่ปลูกสร้างมาหลายปีและเสื่อมสภาพ

2) สิ่งปลูกสร้างถาวรที่ตั้งอยู่นอกเขตอุทยาน 12 รายการ ที่ยังใช้งานอยู่ ประกอบด้วย สำนักงานใหญ่ 1 หลังแต่ สำนักงานเขตย่อย 4 หลัง โรงเก็บของคลังเก็บ 1 หลัง หอพักพนักงาน 6 หลัง

3) ท่าเรือ 1 ท่า เสื่อมสภาพ

4) สิ่งปลูกสร้างกึ่งถาวร 54 รายการ

5) สิ่งปลูกสร้างชั่วคราว 50 รายการ

6) ยานพาหนะ ประกอบด้วย รถยนต์ใหญ่ 7 คัน (เสื่อมสภาพ 2 คัน) รถกระบะ 5 คัน รถจักรยานยนต์ 24 คัน (ใช้งานได้ 15 คัน) รถเคลื่อนที่เร็ว 3 คัน รถไถนา 1 คัน เรือหางเหล็กพร้อมเครื่องยนต์ 24 ลำ (ส่วนใหญ่จะเสื่อมสภาพ) เรือเร็วพร้อมเครื่องยนต์ 6 ลำ (เสื่อมสภาพ) และ เรือยาว 2 ลำ

7) อุปกรณ์ไอที 129 รายการ แต่ขาดการบำรุงรักษาที่ต่อเนื่องหรือไม่ทันทั่วถึง และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ

8) ของกลางที่ยึดมาได้ เครื่องใช้ เฟอร์นิเจอร์ 488 รายการ ขาดการบำรุงรักษาที่ต่อเนื่องหรือไม่ทันทั่วถึง และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ

ยังมีทမ်းภาพยืนยันปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ ในด้านการบริหาร แผนงาน และ การงบประมาณของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“อุปกรณ์บางชิ้นเก่ามากแล้ว ทำงานได้ช้า หรือเสียบ่อย”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“วัสดุจัดเก็บไม่เป็นระเบียบ บางครั้งหาของที่จะใช้ไม่เจอ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การบำรุงรักษาไม่ต่อเนื่อง บางครั้งชำรุดแล้วซ่อมมาน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เทคโนโลยีที่ใช้อยู่ล้าสมัย ทำให้กระบวนการทำงานช้าลง

และซ้ำซ้อน

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เครื่องมือบางอย่างไม่เพียงพอต่อจำนวนงาน ทำให้ต้องรอหรือใช้ร่วมกัน”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

1.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการบริหาร แผนงาน และ

การงบประมาณในอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่า

- 1) ขาดคู่มือปฏิบัติงานทำให้ไม่มีประสิทธิภาพและใช้เวลานาน
การวางแผนงานขาดความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์องค์กรหรือขาดการมีส่วนร่วม
- 2) การติดตามประเมินผลแผนงาน/โครงการไม่ต่อเนื่อง และ
- 3) เทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ไม่เพียงพอ ล้าสมัย หรือระบบต่าง ๆ
ไม่เชื่อมโยงกันทำงานซ้ำซ้อนและเสี่ยงต่อความผิดพลาดในการตัดสินใจ
- 4) การจัดการเขตท่าเรือยังมีบางส่วนที่ยังไม่มีประสิทธิภาพ เช่น
ซากเรือเก่าที่ยึดมา ขาดคู่มือปฏิบัติงานของกลางทำให้ไม่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการบริหาร แผนงาน
และการงบประมาณของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“เราไม่มีคู่มือปฏิบัติงานที่ชัดเจน ทำให้บางขั้นตอนต้องใช้เวลา
ค้นหาหรือเดาเอง”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“แผนงานบางอย่างไม่เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์หรือไม่ได้มีส่วนร่วม
จากทุกฝ่าย ทำให้ผลลัพธ์ไม่เต็มที่”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การติดตาม ประเมินผลโครงการไม่ต่อเนื่อง ทำให้ไม่รู้ว่ามีปัญหา
ที่ใด”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ระบบสารสนเทศที่ใช้ไม่เพียงพอ และข้อมูลแต่ละระบบไม่เชื่อม
กัน ทำให้ทำงานซ้ำซ้อน”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งข้อมูลไม่ตรงหรือผิดพลาด เพราะระบบล้าสมัยและไม่มี
การปรับปรุง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการอนุรักษ์

2.1 สภาพการจัดการด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

2.1.1 สภาพบุคลากรด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่า บุคลากรแบ่งออกเป็น พนักงานเจ้าหน้าที่ของอุทยาน 32 คน ผู้ร่วมงานที่เป็นทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่เกษตรเมือง และการมีส่วนร่วมจากชาวบ้าน มี 232 คน ซึ่งบุคลากรรักธรรมชาติและทุ่มเทเต็มที่ในการทำงาน มีความรู้พื้นฐานเรื่องระบบนิเวศและสัตว์ป่า และต้องการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง แต่มีข้อจำกัดเรื่องจำนวนคน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของบุคลากรด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“พวกเราส่วนใหญ่รักธรรมชาติและทุ่มเทเต็มที่ในการทำงาน แต่บางครั้งก็เหนื่อยเพราะพื้นที่รับผิดชอบกว้างมาก”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีความรู้พื้นฐานเรื่องระบบนิเวศและสัตว์ป่า แต่ยังต้องฝึกอบรมทักษะเพิ่มเติมเป็นระยะ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การฝึกอบรมช่วยให้ทำงานได้มีประสิทธิภาพขึ้น แต่ยังมีข้อจำกัดเรื่องจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอ”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ในบางพื้นที่บุคลากรไม่พอทำให้การลาดตระเวนไม่ทั่วถึง”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ถึงเราจะมีความมุ่งมั่นสูง แต่การทำงานต่อเนื่องในพื้นที่เสี่ยงและกว้างใหญ่ก็เป็นเรื่องท้าทาย”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.1.2 สภาพงบประมาณด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่า งบประมาณหลักมาจากการจัดสรร งบประมาณถูกแบ่งส่วนสำหรับกิจกรรมหลัก เช่น การลาดตระเวนปกป้องพื้นที่ป่าไม้ การให้ความรู้ด้านวิชาการ เป็นต้น และการจัดซื้ออุปกรณ์แต่ละปีมีงบประมาณเพียงร้อยละ 33 ของงบประมาณทั้งปี

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของงบประมาณด้านการอนุรักษ์
ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณหลักมาจากการจัดสรร แต่ก็ต้องแบ่งส่วนไป
หลายกิจกรรม”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งงบประมาณไม่พอสำหรับงานอนุรักษ์ที่ต้องทำ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีงบประมาณสำหรับลาดตระเวน ปั่นพู่ และให้ความรู้
ประชาชน แต่ยังไม่ครอบคลุมทุกความจำเป็น”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การจัดสรรงบประมาณยังไม่สอดคล้องกับความต้องการที่
เกิดขึ้นจริง จัดซื้ออุปกรณ์แต่ละปีมีงบประมาณเพียงร้อยละ 33”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ต้องมีการวางแผนงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
เพื่อให้ตอบโจทย์ทุกพื้นที่”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.1.3 สภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน พบว่า มีอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการปฏิบัติงาน ได้แก่ GPS 46 เครื่อง
SMART Phone 24 เครื่อง วิทยุสื่อสาร 7 เครื่อง อุปกรณ์ปฐมพยาบาล 30ชุด เครื่องมือ
ช่างพื้นฐาน คอมพิวเตอร์ 11 เครื่อง เพื่อใช้ระบบ SMART Patrol สำหรับการเก็บข้อมูลการ
ลาดตระเวนและการจัดทำรายงาน เป็นต้น แต่ยังไม่เพียงพอ เข้าถึงได้ไม่ครอบคลุมพื้นที่

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการอนุรักษ์ของ
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“มีอุปกรณ์พื้นฐาน รถ วิทยุ และอุปกรณ์ปฐมพยาบาล”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เริ่มใช้เทคโนโลยีใหม่ เช่น GPS, กล้องดักถ่ายสัตว์ เพื่อช่วยงาน
ลาดตระเวน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“อุปกรณ์บางอย่างยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การบำรุงรักษาอุปกรณ์สำคัญ แต่บางครั้งก็ทำไม่ทัน”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีเทคโนโลยีช่วยให้ติดตามสัตว์ป่าและสถานะพื้นที่ได้สะดวกขึ้น แต่ยังเข้าถึงทุกพื้นที่ไม่ได้”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.1.4 สภาพของวิธีการด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-

น้ำเทิน พบว่า อุทยานจะแบ่งทีมตามหน้าที่รับผิดชอบตามภารกิจประกอบด้วย ทีมเคลื่อนที่ฉุกฉินและแก้ไขคดีที่เกิดขึ้นในอุทยาน 1 ทีม 6 คน ทีมลาดตระเวนทางบก 27 ทีม ๆ ละ 6 คน รวม 162 คน ทีมลาดตระเวนทางน้ำ 2 ทีม ๆ ละ 6 คน รวม 12 คน นอกจากนั้น ยังมีกำลังพลจากทหารกองร้อยชายแดนแขวงคำม่วน ค. 311 จำนวน 2 ทีม รวม 12 คน ค. 312 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน ทหารกองพัน 8 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน ทหาร ค. 25 จำนวน 2 ทีม รวม 12 คน ทหารกองร้อยชายแดน ค. 253 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน รวมทั้งด้านตรวจสอบอีก 7 ด้าน ประกอบด้วย ด้านทางน้ำ 3 ด้าน ด้านทางบก 4 ด้าน แต่ละด้านมีพนักงาน 6 คน รวมเป็น 42 คน มีการลาดตระเวนเชิงคุณภาพและมีส่วนร่วมของชุมชน แผนจัดการอุทยานด้านอนุรักษ์ที่ชัดเจนและมีการติดตามเฝ้าระวังระบบนิเวศเป็นประจำ มีการนำผลการวิจัยด้านการอนุรักษ์มาใช้ประโยชน์ ให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน และ มีการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ยังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“เราแบ่งทีมตามหน้าที่รับผิดชอบตามภารกิจ โดยเน้นลาดตระเวนเชิงคุณภาพและมีส่วนร่วมของชุมชนบางพื้นที่”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“จัดทำแผนจัดการอุทยานและติดตามเฝ้าระวังระบบนิเวศเป็นประจำ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การวิจัยช่วยให้รู้สภาพทรัพยากรและปรับแนวทางการจัดการ”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นหัวใจสำคัญของงานอนุรักษ์”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ช่วยลดผลกระทบต่อ

สิ่งแวดล้อม”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.2 ปัญหาการจัดการด้านการอนุรักษ์

2.2.1 ปัญหาของบุคลากรด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินา
กาย-น้ำเหิน พบว่า อัตรากำลังขาดแคลนไม่สามารถดูแลพื้นที่ได้อย่างทั่วถึงและมี
ประสิทธิภาพ การฝึกอบรมไม่ต่อเนื่อง ไม่ครอบคลุมทักษะที่จำเป็น ขาดทักษะด้าน
ภาษาต่างประเทศ ทักษะการตลาดตะวันตกยังมีข้อจำกัด ขาดแรงจูงใจ และ เสี่ยงภัย

ยังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการอนุรักษ์ของ
อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“อัตรากำลังไม่เพียงพอ ทำให้ดูแลพื้นที่ทั้งหมดได้ไม่ทั่วถึง”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การฝึกอบรมไม่ต่อเนื่องและไม่ครอบคลุมทักษะที่จำเป็น”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรายังมีข้อจำกัดด้านภาษาต่างประเทศและการสื่อสารการ
อนุรักษ์กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ทำงานหนักและเสี่ยงภัย ทำให้เหนื่อยล้าและขาดแรงจูงใจ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ค่าตอบแทนและสวัสดิการยังไม่เหมาะสม ทำให้บางครั้งแรงจูงใจ
ลดลง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.2.2 ปัญหาของงบประมาณด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเหิน พบว่า งบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานอนุรักษ์ที่จำเป็นและมี
ประสิทธิภาพ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการและขนาดปัญหาของ

แต่ละพื้นที่ กระบวนการเบิกจ่ายล่าช้าและซับซ้อน ขาดความยืดหยุ่นในการใช้งบประมาณ เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการอนุรักษ์ของ อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณไม่เพียงพอต่อการทำงานอนุรักษ์อย่างมีประสิทธิภาพ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การจัดสรรงบประมาณบางพื้นที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของปัญหา”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“กระบวนการเบิกจ่ายล่าช้าและซับซ้อน ทำให้งานสะดุด”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การใช้งบประมาณแก้ปัญหาเฉพาะหน้าขาดความยืดหยุ่น”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ถ้ามีงบประมาณเพียงพอ จะช่วยให้ทำงานได้ครบทุกกิจกรรมที่วางแผนไว้”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่า อุปกรณ์ขาดแคลน ชำรุดง่าย และการซ่อมบำรุงไม่ทันการณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ห่างไกล ยานพาหนะไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ ทำให้การเดินทางลาดตระเวนหรือเข้าถึงเหตุฉุกเฉินล่าช้า อุปกรณ์สื่อสาร (วิทยุ) ไม่ครอบคลุมพื้นที่หรือมีสัญญาณไม่ดี ขาดการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวัสดุ อุปกรณ์ด้านการอนุรักษ์ของ อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุปกรณ์บางอย่างขาดแคลนและชำรุดง่าย”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ยานพาหนะไม่เพียงพอ ไม่เหมาะสมกับภูมิประเทศ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“วิทยุสื่อสารไม่ครอบคลุมพื้นที่ ทำให้สื่อสารล่าช้า”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การเข้าถึงเทคโนโลยีใหม่ยังจำกัดในบางพื้นที่”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การซ่อมบำรุงบางครั้งไม่ทันเวลา กระทบการปฏิบัติงาน”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

2.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-
น้ำเทิน พบว่า การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มแข็งและทั่วถึง เนื่องจากข้อจำกัดด้าน
บุคลากร งบประมาณ และอุปกรณ์ ขาดการทบทวนปรับปรุงตามสถานการณ์จริง การมี
ส่วนร่วมของชุมชนบางครั้งยังเป็นรูปแบบมากกว่าการให้อำนาจตัดสินใจอย่างแท้จริง
การบูรณาการข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ (ลาดตระเวน, วิจัย, ภาพถ่าย) เพื่อการตัดสินใจ
ยังไม่ดีพอ และการสื่อสารและสร้างจิตสำนึกยังไม่ถึงกลุ่มเป้าหมายสำคัญบางกลุ่ม
ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการอนุรักษ์ของอุทยาน
แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มงวด เนื่องจากข้อจำกัดด้าน
บุคลากรและงบประมาณ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งแผนงานไม่ได้ปรับตามสถานการณ์จริง”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การมีส่วนร่วมของชุมชนยังเป็นแค่รูปแบบ ไม่ได้ให้อำนาจ
ตัดสินใจจริง”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การบูรณาการข้อมูลจากลาดตระเวน วิจัย และภาพถ่าย
ดาวเทียมยังไม่ดีพอ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การสื่อสารข้อมูลและกับประชาชนยังมีช่องว่าง ทำให้
ประสิทธิภาพลดลง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิต ของประชาชน

3.1 สภาพการจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของ ประชาชน

3.1.1 สภาพของบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิต
ของประชาชน พบว่า มีบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน
จำนวน 4 คน รับผิดชอบคนละ 1 เขต และมีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัครของชาวบ้าน
มีการฝึกอบรมพื้นฐานด้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพทางเลือกให้ชุมชนมีส่วนร่วม

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากร
และคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"บุคลากรอุทยานเข้าใจงานอนุรักษ์และชุมชน แต่จำนวนยังไม่
เพียงพอ ทำให้บางกิจกรรมต้องพึ่งพาอาสาสมัครเยอะ"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เรามีอาสาสมัครดับไฟป่าและลาดตระเวน ซึ่งเริ่มช่วยแบ่งเบา
ภาระของเจ้าหน้าที่ประจำ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีการฝึกอบรมชุมชนพื้นฐานด้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพ
ทางเลือก ช่วยให้ชุมชนมีส่วนร่วมมากขึ้น"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ชุมชนบางส่วนเริ่มใช้ความรู้ด้านทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่มา
เป็นประโยชน์ต่อการจัดการ"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การสร้างเครือข่ายอาสาสมัครและคณะกรรมการชุมชนช่วยให้
เกิดความร่วมมือระหว่างอุทยานกับชุมชน"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.1.2 สภาพของงบประมาณด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพ
ชีวิตของประชาชน พบว่า งบประมาณด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของ
ประชาชนไม่ชัดเจนและจำกัด เนื่องจากงบประมาณส่วนใหญ่จะเน้นในด้านการอนุรักษ์และ

บริหารจัดการพื้นฐาน มีการระดมทุนจากภายนอกบางส่วน และมีรายได้จากกิจกรรมท่องเที่ยวบางส่วนที่คืนสู่ชุมชน

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของงบประมาณด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"งบประมาณหลักยังมาจากรัฐ เน้นการอนุรักษ์และบริหารจัดการพื้นฐาน"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีการระดมทุนจากภายนอกบางส่วน แต่ยังไม่ครอบคลุมทุกโครงการ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"กิจกรรมท่องเที่ยวสร้างรายได้บางส่วนที่คืนสู่ชุมชน ทำให้ชุมชนได้รับประโยชน์โดยตรง"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"งบประมาณเพื่อการพัฒนาชุมชนยังไม่ชัดเจนและจำกัด"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เราพยายามบริหารจัดการงบประมาณให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.1.3 สภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน พบว่า มีวัสดุอุปกรณ์สนับสนุนด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนเฉพาะที่จัดทำเป็นโครงการ ใช้อุปกรณ์สนับสนุนชุมชนร่วมกับงานด้านอื่น ๆ เช่น อุปกรณ์ดับไฟป่า ยานพาหนะ อุปกรณ์ทำความสะอาดเป็นต้น ซึ่งมีจำนวนจำกัดและชำรุด มีโครงการน้ำริน (ประปาภูเขา) ในบางหมู่บ้าน และมีการเร่งรัดทำวิดิถ่าย (สัวม) แต่ยังไม่ครบทุกหลังคาเรือน

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวัสดุ อุปกรณ์ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"มีวัสดุอุปกรณ์เฉพาะที่จัดทำเป็นโครงการ "

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุปกรณ์ดับไฟฟ้าและยานพาหนะมีใช้แต่เก่าแล้ว ต้องซ่อมแปลงให้ใช้งานได้"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"จะมีอุปกรณ์ทำความสะอาดมาให้เวลาระดมทำความสะอาดชุมชน"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีโครงการน้ำริน (ประปาภูเขา) ในบางหมู่บ้าน"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีการเร่งรัดให้ครัวเรือนทำวิดีโอ แต่ยังไม่ครบ"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.1.4 สภาพของวิธีการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน พบว่า มีการจัดทำแผนแม่บทแผนจัดการอุทยานฯ ที่ได้รับการพัฒนาชุมชนโดยรอบ มีการจัดเวทีประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นและแก้ไขปัญหาเบื้องต้น มีการใช้มาตรการเชิงสังคม ข้อตกลงชุมชน กฎระเบียบร่วม ควบคู่กับกฎหมายอุทยานแห่งชาติ มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพทางเลือกที่ใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และมีการสร้างกลไกให้ชุมชนเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการพัฒนาอนุรักษ์กับชีวิตประจำวัน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"เรามีแผนแม่บทอุทยานฯ ที่ได้รับการพัฒนาชุมชนโดยรอบ แต่ยังคงต้องปรับให้ชัดเจนขึ้นในระดับพื้นที่"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"จัดเวทีประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นชุมชนและแก้ไขปัญหาเบื้องต้น"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ใช้มาตรการเชิงสังคม เช่น ข้อตกลงชุมชน กฎระเบียบร่วม ควบคู่กับกฎหมายอุทยาน"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพทางเลือก เช่น ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การเป็นมัคคุเทศก์"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"พยายามสร้างกลไกให้ชุมชนเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการพัฒนา
อนุรักษ์กับชีวิตประจำวันของพวกเขา"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.2 ปัญหาด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของ

ประชาชน

3.2.1 ปัญหาของบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิต
ของประชาชน พบว่า ขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาชุมชน เศรษฐกิจสีเขียว
การตลาดท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ทั่วถึงจริงจังกในทุกพื้นที่ บางชุมชนยังขาด
ทักษะและความรู้ที่จำเป็น มีความขัดแย้งในการใช้ที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร
การพึ่งพาบุคคลอื่น และขาดการสร้างการมีส่วนร่วมที่ยั่งยืน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากร
และคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"บุคลากรประจำยังขาดโดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญด้านพัฒนาชุมชน
เศรษฐกิจสีเขียว และการตลาดท่องเที่ยว"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ทั่วถึง และบางพื้นที่ชุมชนยังขาด
ทักษะจำเป็น"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เกิดความขัดแย้งในบางพื้นที่เรื่องการใช้ที่ดินและเข้าถึง
ทรัพยากร"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เรายังพึ่งพาบุคลากรเดิมเกินกำลัง ทำให้การจัดกิจกรรมบางครั้ง
ไม่ต่อเนื่อง"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เรายังขาดการสร้างการมีส่วนร่วมที่แท้จริงและไม่ยั่งยืน"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.2.2 ปัญหาของงบประมาณด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพ
ชีวิตของประชาชน พบว่า มีข้อจำกัดด้านงบประมาณและความรู้ด้านการพัฒนาทรัพยากร

และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยงบประมาณจากรัฐสำหรับการพัฒนาชุมชนโดยตรง ไม่เพียงพอ งบประมาณถูกนำมาใช้ทำโครงการระยะสั้น ไม่ยั่งยืน และกระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก ชุมชนขาดความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการการงบประมาณ ขาดโมเดลการกระจายรายได้ที่ยั่งยืนและเป็นธรรม

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการพัฒนา ททรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"งบประมาณจากรัฐไม่เพียงพอ โดยเฉพาะสำหรับการพัฒนา ชุมชนโดยตรง"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"โครงการหลายอย่างเป็นระยะสั้นและไม่ยั่งยืน กระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ชุมชนยังขาดความรู้ในการบริหารจัดการการงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ไม่มีโมเดลการกระจายรายได้ที่ยั่งยืนและเป็นธรรมสำหรับทุก ชุมชน"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เราพยายามหาแนวทางเพิ่มรายได้ แต่ยังมีข้อจำกัดด้าน งบประมาณและความรู้"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพ ชีวิตของประชาชน พบว่า โครงสร้างพื้นฐานด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของ ประชาชนไม่เพียงพอ อุปกรณ์เสื่อมสภาพ การบำรุงรักษาไม่ทันการณ์ ขาดการเข้าถึง เทคโนโลยีสารสนเทศในพื้นที่ห่างไกล ทำให้การสนับสนุนชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืนไม่ เต็มประสิทธิภาพ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการพัฒนา ททรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"โครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ห่างไกลยังไม่เพียงพอ"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุปกรณ์ลาดตระเวนและดับไฟป่าขาดมาตรฐานและบางส่วน

เสื่อมสภาพ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การบำรุงรักษาอุปกรณ์ไม่ทันต่อความต้องการ"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เทคโนโลยีสารสนเทศและอินเทอร์เน็ตยังเข้าถึงยากในพื้นที่

ห่างไกล"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การที่เราขาดวัสดุอุปกรณ์ทำให้การสนับสนุนชุมชนและการ

พัฒนาที่ยั่งยืนไม่เต็มประสิทธิภาพ"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

3.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน พบว่า แผนพัฒนาชุมชนในแผนจัดการอุทยานกว้างเกินไป ไม่มีกลไกปฏิบัติและติดตามผลที่ชัดเจน คณะกรรมการเป็นเพียงในนามไม่มีอำนาจตัดสินใจ การสื่อสารกลับสู่ชุมชนยังไม่ทั่วถึง ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างแผนกับปฏิบัติ ขาดการบูรณาการข้อมูลและถ่ายทอดนวัตกรรมพัฒนาที่ยั่งยืน และมีการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนในชุมชนไม่สม่ำเสมอ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"แผนพัฒนาชุมชนมักกว้างและขาดกลไกติดตามผลที่ชัดเจน"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"คณะกรรมการชุมชนบางครั้งเป็นเพียงทำตามพิธีการแต่ในนามไม่มีอำนาจตัดสินใจจริง"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การสื่อสารกลับสู่ชุมชนยังไม่ทั่วถึง ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างแผนกับปฏิบัติ"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ขาดการบูรณาการข้อมูลและถ่ายทอดนวัตกรรมการพัฒนาที่ยั่งยืน"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"กิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนในชุมชนทำไม่สม่ำเสมอ จึงนำไปปฏิบัติไม่ได้มีประสิทธิภาพ"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

4.1 สภาพการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

4.1.1 สภาพของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่ามีเจ้าหน้าที่ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ จำนวน 3 คน รับผิดชอบงานมัคคุเทศก์ท่องเที่ยวธรรมชาติ บริการนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ การจัดการที่พัก และการให้ข้อมูลเบื้องต้น ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในงาน มีอาสาสมัครช่วยงานดับไฟป่าและลาดตระเวน และมีเครือข่ายอาสาสมัครและคณะกรรมการชุมชนที่มีส่วนร่วมปฏิบัติด้านการท่องเที่ยว

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"เรามีเจ้าหน้าที่ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 3 คน รับผิดชอบงานมัคคุเทศก์ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ บริการนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ การจัดการที่พัก และการให้ข้อมูลเบื้องต้น "

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"บุคลากรเข้าใจงานอนุรักษ์และชุมชน แต่ยังมีจำนวนน้อย"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เรามีอาสาสมัครช่วยงานดับไฟป่าและลาดตระเวน ให้เกิดความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ชุมชนในเขตอุทยานมีเครือข่ายอาสาสมัครด้านการท่องเที่ยวทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ของอุทยาน"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"คณะกรรมการชุมชนสามารถประสานความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.1.2 สภาพของงบประมาณด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า งบประมาณของอุทยานที่ได้รับการจัดสรรจากรัฐเน้นอนุรักษ์และบริหารจัดการพื้นฐาน โดยไม่ได้แยกไว้สำหรับงานด้านการท่องเที่ยวโดยตรง ดังนั้นอุทยานจึงได้ระดมทุนภายนอกมาขับเคลื่อนงาน มีการทำข้อตกลงร่วมกันกับชุมชนในการกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าบริการที่พัก ค่าบริการนำเที่ยว และในบางพื้นที่ได้อนุญาตให้เอกชนลงทุนในรูปแบบสัมปทานร้านค้า ที่พัก และเรือนำเที่ยว

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของงบประมาณด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"งบหลักจากรัฐ เน้นอนุรักษ์และบริหารจัดการพื้นฐาน ไม่ได้แยกไว้สำหรับงานด้านการท่องเที่ยวโดยตรง"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุทยานได้ระดมทุนภายนอกบางส่วนมาช่วยการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุทยานทำข้อตกลงร่วมกันกับชุมชนในการกำหนดค่าธรรมเนียมค่าบริการที่พัก ค่าบริการนำเที่ยว"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"งบประมาณส่วนหนึ่งมาจากอุทยานอนุญาตให้เอกชนลงทุนสัมปทานร้านค้าและที่พักในพื้นที่ชุมชนรอบอุทยานบางจุดที่ไม่รบกวนสิ่งแวดล้อม"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"งบประมาณส่วนหนึ่งได้จากการอนุญาตให้เอกชนจัดบริการเรือนำเที่ยว โดยมีเจ้าหน้าที่อุทยานกำกับดูแล"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.1.3 สภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่ามีโครงสร้างพื้นฐานรองรับกิจกรรมท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีอุปกรณ์ให้บริการนักท่องเที่ยวเป็นแบบพื้นฐานและมีจำนวนไม่มาก ได้แก่ จักรยาน 12 คัน เรือคายัก 12 ลำ รถยนต์ 1 คัน

เรือ 3 ลำ นอกจากนั้นยังมีอุปกรณ์สนับสนุนการจัดการท่องเที่ยว เช่น อุปกรณ์สื่อสาร วิทยุสื่อสาร อุปกรณ์ปฐมพยาบาล อุปกรณ์ดับเพลิง เต็นท์ที่พักชั่วคราว เป็นต้น รวมถึงประยุกต์ใช้วัสดุธรรมชาติในชุมชน และปรับปรุงอุปกรณ์เก่าใช้ในกิจกรรมท่องเที่ยว

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"โครงสร้างพื้นฐานรองรับการท่องเที่ยวธรรมชาติเพียงพอในพื้นที่หลัก"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุทยานได้จัดยานพาหนะสำหรับบริการนักท่องเที่ยวมีจักรยาน 12 คัน เรือคายัก 12 ลำ รถยนต์ 1 คัน เรือ 3 ลำ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีอุปกรณ์สนับสนุนการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของชุมชนสำหรับทำความสะอาดพื้นที่และกางเต็นท์ให้เช่า"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เราเตรียมพร้อมอุปกรณ์สื่อสาร วิทยุสื่อสาร อุปกรณ์ปฐมพยาบาล อุปกรณ์ดับเพลิงไว้สนับสนุนการท่องเที่ยวธรรมชาติ"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีการประยุกต์ใช้วัสดุในธรรมชาติ ในชุมชน และปรับปรุงอุปกรณ์เก่าบางอย่างมาใช้ในการท่องเที่ยว"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, สิงหาคม 2568)

4.1.4 สภาพของวิธีการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า มีการวางแผนจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในเขตอุทยาน มีการแบ่งโซนนิ่ง เช่น โซนท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โซนสงวน เป็นต้น มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อ่อนไหว ใช้มาตรการเชิงสังคมควบคู่กับการใช้กฎหมายเพื่อรักษาธรรมชาติ ได้แก่ ห้ามเก็บของป่า ห้ามก่อไฟนอกเขตกำหนด ห้ามก่อไฟนอกเขตกำหนด ห้ามรบกวนสัตว์ป่า มีการกำหนดเส้นทางเดินเท้า และจัดเส้นทางกิจกรรม โดยมีวัตถุประสงค์นำเที่ยวให้ความรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์แก่นักท่องเที่ยว และมีการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เป็นอาชีพทางเลือก

ยังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการด้านการท่องเที่ยวทาง
ธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"แผนแม่บทอุทยานฯ ระบุการมีการแบ่งโซนนิ่ง เช่น โซนท่องเที่ยว
เชิงอนุรักษ์ โซนสงวน"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เราจะจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะมาเที่ยวในเขตอุทยาน และ
ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎที่ตั้งไว้อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่อ่อนไหวทางชี
วนานาพันธุ์"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีมาตรการเชิงสังคม และกฎหมายควบคุมบังคับใช้ในพื้นที่
อ่อนไหวหรือจุดเด่น โดยห้ามเก็บของป่า ห้ามก่อไฟนอกเขตกำหนด ห้ามรบกวนสัตว์ป่า"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีการกำหนดเส้นทางเดินเท้าและจัดเส้นทางกิจกรรม โดยมี
มัคคุเทศก์นำเที่ยวให้ความรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์แก่นักท่องเที่ยว"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"มีกิจกรรมให้ความรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์โดยมัคคุเทศก์นำ
เที่ยว และอุทยานพยายามดึงชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เป็นอาชีพทางเลือกของคนในชุมชน"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.2 ปัญหาการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

4.2.1 ปัญหาของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า
ขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ขาดแคลนบุคลากรประจำ จำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอทำงาน
ในพื้นที่และจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ขาดทักษะเฉพาะทาง เช่น นิเวศวิทยาเฉพาะพื้นที่
ภาษาต่างประเทศ ทักษะการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการ
จัดการความขัดแย้ง เป็นต้น การฝึกอบรมไม่ต่อเนื่อง โอกาสในการพัฒนาศักยภาพและ
เรียนรู้เทคนิคใหม่ ๆ เช่น การใช้เทคโนโลยี การจัดการวิกฤต การตีความธรรมชาติขั้นสูง
มีจำกัด เป็นต้น

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทาง
 ธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"ขาดบุคลากรประจำ โดยเฉพาะผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"จำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอกับพื้นที่กว้างขวางและจำนวน
 นักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ส่งผลต่อการควบคุม ตรวจจับ และให้บริการ"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"พนักงานและประชาชนได้รับการฝึกอบรมไม่ต่อเนื่อง ทำให้
 พนักงานขาดโอกาสในการพัฒนาศักยภาพและเรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ เช่น การใช้เทคโนโลยี
 การจัดการวิกฤต การตีความธรรมชาติขั้นสูงมีจำกัด"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เจ้าหน้าที่บางส่วนอาจขาดความรู้ด้านนิเวศวิทยาเฉพาะพื้นที่
 หรือทักษะการจัดการความขัดแย้ง"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"เจ้าหน้าที่ไม่รู้ภาษาต่างประเทศและขาดทักษะความเชี่ยวชาญใน
 การสื่อสารกับนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.2.2 ปัญหาของงบประมาณด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า
 งบประมาณรัฐไม่เพียงพอสำหรับการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ งบประมาณโครงการ
 ส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นระยะสั้นและกระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก ชุมชนขาดความรู้
 บริหารจัดการงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ค่าธรรมเนียมการท่องเที่ยวที่เก็บอาจไม่
 สะท้อนต้นทุนการจัดการจริง ไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาระบบและบำรุงรักษา
 ทรัพยากรการท่องเที่ยว การพึ่งพางบประมาณภาครัฐสูงทำให้ขาดความยืดหยุ่นทาง
 การงบประมาณ และ ขาดการดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนหรือแหล่งนอกภาครัฐ

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการท่องเที่ยว
 ทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"งบประมาณรัฐไม่เพียงพอสำหรับการท่องเที่ยวทาง

ธรรมชาติ"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"งบประมาณโครงการท่องเที่ยวเป็นโครงการระยะสั้น ไม่ยั่งยืน และกระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ชุมชนขาดความรู้บริหารจัดการการงบประมาณด้านการท่องเที่ยว"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ค่าธรรมเนียมการท่องเที่ยวที่เก็บอาจไม่สะท้อนต้นทุนการจัดการจริง หรือไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาระบบและบำรุงรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การพึ่งพางบประมาณภาครัฐสูงทำให้ขาดความยืดหยุ่น และขาดการดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนหรือแหล่งนอกภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพและโปร่งใส"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรมล้าสมัย ถนนภายใน เส้นทางเดิน ทางเดินไม้ สะพาน ห้องน้ำ ที่พัก ศูนย์บริการ ขาดการบำรุงรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่ปลอดภัยและไม่น่าใช้บริการ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ เก่า ไม่ทันสมัย เช่น ยานพาหนะ รถ เรือ อุปกรณ์สื่อสาร อุปกรณ์ดับเพลิง อุปกรณ์กู้ภัย เป็นต้น ทำให้ไม่สามารถรองรับเหตุฉุกเฉินหรือการทำงานในพื้นที่ยากลำบากได้ดี ขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐาน น้ำดื่มสะอาด ไฟฟ้า สัญญาณโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ตในพื้นที่ห่างไกล ส่งผลต่อความปลอดภัยและความสะดวกสบาย

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรมล้าสมัย ถนนภายใน เส้นทางเดิน ทางเดินไม้ สะพาน ห้องน้ำ ที่พัก ศูนย์บริการ ขาดการบำรุงรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่ปลอดภัยและไม่น่าใช้บริการ"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุปกรณ์ ยานพาหนะ รถ เรือไม่เพียงพอ เก่า ไม่ทันสมัย"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐาน น้ำดื่มสะอาดไม่เพียงพอ"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"พื้นที่ห่างไกลไม่มีสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"อุปกรณ์สื่อสาร อุปกรณ์ดับเพลิง อุปกรณ์กู้ภัย มีไม่ครบ เก่า ไม่สามารถรองรับเหตุฉุกเฉินหรือการทำงานในพื้นที่ยากลำบากได้"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

4.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า ขาดการวางแผนที่ดีในการบริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทำให้การจัดการสถานที่ กิจกรรมท่องเที่ยว การบริหารทรัพยากรมนุษย์ และการพัฒนาพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยว ไม่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารสู่ชุมชนไม่ทั่วถึง และ การแบ่งรายได้ไม่ชัดเจน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

"ขาดการวางแผนที่ดีในการบริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ"

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การจัดการคนบริการและสถานที่ท่องเที่ยวยังไม่ดี"

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"ไม่มีการพัฒนาพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยว"

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวไม่สม่ำเสมอ"

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

"การสื่อสารสู่ชุมชนไม่ทั่วถึง การแบ่งรายได้ไม่ชัดเจน"

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์

5.1 สภาพการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

5.1.1 สภาพของบุคลากรด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ พบว่า มีบุคลากรรับผิดชอบงานโฆษณาและประชาสัมพันธ์แต่มีจำนวน 2 คน มีหน้าที่สื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ และยังต้องมีหน้าที่อื่น ๆ หลายอย่าง โดยบุคลากรเข้าใจ

นโยบายการอนุรักษ์เป็นอย่างดี มีทักษะการโฆษณาประชาสัมพันธ์พื้นฐาน ยังไม่สามารถการผลิตสื่อวิดีโอคุณภาพสูงได้บางครั้งต้องทำงานหลายบทบาท ทั้งออกแบบกราฟิก ทำคอนเทนต์ และวิเคราะห์ข้อมูล จึงทำให้ไม่สามารถโฟกัสงานประชาสัมพันธ์อย่างมืออาชีพ รวมถึงได้รับการฝึกอบรมเป็นบางครั้ง และ ต้องใช้การปรับตัวตามสถานการณ์

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของบุคลากรด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“เรามีทีมงานอยู่เพียง 2 คน ต้องทำหลายหน้าที่ ทำให้บางครั้งงานประชาสัมพันธ์ไม่ต่อเนื่องและไม่ลึกซึ้งเท่าที่ควร”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บุคลากรเข้าใจนโยบายการอนุรักษ์เป็นอย่างดี และมีทักษะการโฆษณาประชาสัมพันธ์พื้นฐาน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บุคลากรยังไม่สามารถการผลิตสื่อวิดีโอคุณภาพสูงได้”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งต้องทำงานหลายบทบาท ทั้งออกแบบกราฟิก ทำคอนเทนต์ และวิเคราะห์ข้อมูล ไม่สามารถโฟกัสงานประชาสัมพันธ์อย่างมืออาชีพ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การฝึกอบรมมีบ้าง แต่ไม่ต่อเนื่องและไม่ทันสมัย ทำให้เราต้องปรับตัวเองไปตามสถานการณ์มากกว่า”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.1.2 สภาพของงบประมาณด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์พบว่า งบประมาณสำหรับงานโฆษณาและประชาสัมพันธ์มีจำกัด โดยกิจกรรมโฆษณาประชาสัมพันธ์จะถูกจัดสรรให้โดยอ้อมอยู่ในส่วนหนึ่งของโครงการอื่น ๆ มีความต้องการใช้งบประมาณสำหรับการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ที่คุณภาพสูงและทันสมัย รวมทั้งการลงทุนระยะยาว และทำกิจกรรมหลายอย่างแต่มีงบประมาณเพียงพอเฉพาะขั้นพื้นฐาน จึงต้องมีการตัดกิจกรรมบางอย่างออกไป

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของงบประมาณด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณที่ได้รับค่อนข้างจำกัด จึงต้องเลือกใช้เฉพาะ
ค่าใช้จ่ายพื้นฐานเท่านั้น งบประมาณจัดสรรให้โดยอ้อมไปอยู่ในส่วนหนึ่งของโครงการอื่น ๆ”
(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งค่าโฆษณาออนไลน์หรือการผลิตคอนเทนต์คุณภาพสูง
ยังไม่สามารถจัดสรรได้ตามต้องการ”
(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ต้องการงบประมาณสำหรับลงทุนระยะยาว เช่น การซื้อ
เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลหรือระบบ CRM”
(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“แม้ว่าจะมีงบประมาณสนับสนุนจากอุทยาน แต่ก็ไม่สอดคล้อง
กับความต้องการจริงของงานประชาสัมพันธ์ยุคดิจิทัล”
(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราจำเป็นต้องทำงานประชาสัมพันธ์หลายอย่างในงบจำกัด จึง
ต้องตัดบางกิจกรรมออกไป”
(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.1.3 สภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์
พบว่า มีอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการทำงาน เช่น คอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์ กล้องถ่ายรูป
ระดับพื้นฐาน สำหรับถ่ายวิดีโออย่างง่าย เป็นต้น มีซอฟต์แวร์พื้นฐานสำหรับตัดต่อภาพ/
วิดีโอ มีป้ายประชาสัมพันธ์ภายในพื้นที่ และมีเว็บไซต์และเพจโซเชียลมีเดียพื้นฐาน
ยังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการโฆษณาและ
ประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุปกรณ์พื้นฐาน เช่น คอมพิวเตอร์และกล้องถ่ายรูปยังใช้งานได้
แต่คุณภาพไม่เพียงพอสำหรับคอนเทนต์ระดับมืออาชีพ”
(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ซอฟต์แวร์ตัดต่อภาพหรือวิดีโอบางตัวก็ล้าสมัย ทำให้การผลิต
สื่อคุณภาพสูงเป็นเรื่องยาก”
(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรายังขาดอุปกรณ์ถ่ายทำวิดีโอระดับมืออาชีพ ทำให้ต้องปรับลด
ความซับซ้อนของงานบางอย่าง”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราเว็บไซต์และเฟซบุ๊กเพจพื้นฐานของอุทยาน”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ป้ายประชาสัมพันธ์และสื่อสิ่งพิมพ์ยังทำได้ แต่ไม่ทันสมัยและไม่ดึงดูดกลุ่มเป้าหมายใหม่”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.1.4 สภาพของวิธีการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ พบว่า การทำงานประชาสัมพันธ์มักเป็นไปตามกิจกรรมหรือเหตุการณ์เฉพาะ โดยมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์เป็นครั้งคราว มีการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์และแจกจ่ายโบรชัวร์ แผ่นพับ แผนที่ท่องเที่ยวตามจุดบริการนักท่องเที่ยวหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีป้ายข้อมูล ทั้งป้ายแนะนำเส้นทาง ป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ และป้ายประชาสัมพันธ์กิจกรรมภายในอุทยาน มีเว็บไซต์ของอุทยานและหน่วยงานส่วนกลางเป็นช่องทางหลักในการเผยแพร่ข้อมูลทั่วไปและนโยบาย มีการนำเสนอข่าวสารผ่านโซเชียลมีเดีย ได้แก่ Facebook รวมทั้งมีการทำงานร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่น กลุ่มท่องเที่ยวชุมชน และสื่อมวลชนท้องถิ่น

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“การประชาสัมพันธ์มักเป็นไปตามกิจกรรมหรือเหตุการณ์เฉพาะ ไม่ได้มีแผนระยะยาว เราจะมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์เป็นครั้งคราว”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราผลิตและแจกจ่ายโบรชัวร์ แผ่นพับ แผนที่ท่องเที่ยวตามจุดบริการนักท่องเที่ยวหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีป้ายข้อมูล ป้ายแนะนำเส้นทาง ป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ และป้ายประชาสัมพันธ์กิจกรรมภายในอุทยาน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ผู้คนสามารถดูข้อมูลทั่วไปและนโยบายในเว็บไซต์ของอุทยาน และของหน่วยงานส่วนกลาง และเรามี Facebook ของอุทยานด้วย”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งเราก็ทำงานประชาสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่น รวมถึงกลุ่มท่องเที่ยวชุมชน และ สื่อมวลชนท้องถิ่น”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.2 ปัญหาการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

5.2.1 ปัญหาของบุคลากรด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ พบว่า ขาดแคลนบุคลากรเฉพาะทาง ไม่มีทีมงานโฆษณาประชาสัมพันธ์มืออาชีพโดยตรง เช่น นักการตลาดดิจิทัล นักออกแบบกราฟิก ผู้ผลิตคอนเทนต์มืออาชีพ นักวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น เจ้าหน้าที่ที่มีต้องทำงานหลายหน้าที่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องและความลุ่มลึกในการทำงานประชาสัมพันธ์ ขาดความรู้และทักษะเชิงลึกและทันสมัยในการใช้เครื่องมือโซเชียลมีเดีย ขาดทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลและการผลิตคอนเทนต์วิดีโอคุณภาพสูง และการพัฒนาบุคลากรไม่ต่อเนื่อง

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่านกาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“เราไม่มีทีมงานโฆษณาประชาสัมพันธ์มืออาชีพโดยตรง เช่น นักการตลาดดิจิทัล นักออกแบบกราฟิก ผู้ผลิตคอนเทนต์ นักวิเคราะห์ข้อมูล”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เจ้าหน้าที่ที่มีต้องทำงานหลายหน้าที่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องและความลุ่มลึกในการทำงานประชาสัมพันธ์”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรายังขาดความรู้ในการใช้เครื่องมือโซเชียลมีเดีย เช่น การใช้โฆษณา Facebook Ads, Instagram, TikTok, SEO เป็นต้น”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ทักษะประชาสัมพันธ์ของเรายังไม่ทันสมัย พวกเครื่องมือโซเชียลมีเดียอย่าง Facebook Ads หรือ TikTok เราใช้ไม่เต็มที่”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ทีมประชาสัมพันธ์ขาดทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลและการผลิตคอนเทนต์วิดีโอคุณภาพสูง แม้จะมีการอบรมบ้าง แต่ก็ไม่ต่อเนื่อง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.2.2 ปัญหาของงบประมาณด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์พบว่า งบประมาณไม่เพียงพอ มีข้อจำกัดเรื่องการลงทุนระยะยาว ไม่มีงบประมาณสำหรับจ้างผู้เชี่ยวชาญภายนอก และงบที่ได้รับไม่สอดคล้องกับความต้องการและแผนงาน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณที่ได้รับไม่เพียงพอสำหรับการโฆษณาออนไลน์และผลิตคอนเทนต์คุณภาพสูง”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีข้อจำกัดเรื่องการลงทุนระยะยาว เช่น การซื้อเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลหรือระบบ CRM”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ค่าใช้จ่ายสำหรับจ้างผู้เชี่ยวชาญภายนอกสูง แต่เราแทบไม่มีงบ”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ความต้องการกับงบประมาณที่มีไม่สอดคล้องกัน แม้บางครั้งอยากทำแคมเปญออนไลน์ใหญ่ ๆ ก็ทำไม่ได้เพราะงบประมาณไม่พอ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“งบประมาณไม่สอดคล้องกับแผน ทำให้การประชาสัมพันธ์ไม่เต็มประสิทธิภาพ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์พบว่า ขาดแคลนอุปกรณ์ อุปกรณ์ล้าสมัย และคุณภาพต่ำ รวมถึงขาดการบำรุงรักษาและอัปเดตที่ทันสมัย ทำให้ไม่สามารถผลิตคอนเทนต์ที่มีคุณภาพและน่าสนใจ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ที่เรามีล้าสมัย ทำให้ผลิตคอนเทนต์ไม่ทันคู่แข่ง”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“กล้องถ่ายรูปและวิดีโอที่ใช้ยังไม่ใช่มืออาชีพ ต้องอาศัยเทคนิคอื่นมาช่วย”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ซอฟต์แวร์ตัดต่อหรือกราฟิกหลายตัวเก่าและไม่ครบถ้วน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การบำรุงรักษาและการอัปเดตอุปกรณ์มีจำกัด เราเลยต้องใช้เครื่องมือเดิมนานมาก”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ขาดอุปกรณ์เฉพาะทางสำหรับทำวิดีโอคุณภาพสูง ทำให้คอนเทนต์ไม่โดดเด่น”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

5.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ พบว่าขาดแผนการทำงานประชาสัมพันธ์ระยะยาว ขาดกลยุทธ์ที่ชัดเจนและต่อเนื่อง การทำงานประชาสัมพันธ์มีน้อยโดยมักเป็นไปตามสถานการณ์หรือกิจกรรมประจำปี ไม่สามารถสื่อสารที่ชัดเจนเพื่อสร้างแบรนด์และดึงดูดกลุ่มเป้าหมาย มีข้อจำกัดระหว่างการส่งเสริมการท่องเที่ยวกับการอนุรักษ์ รวมถึงกฎระเบียบและการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคในการประชาสัมพันธ์สู่นักท่องเที่ยวบางกลุ่ม

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“การทำประชาสัมพันธ์มักเป็นไปตามกิจกรรมหรือสถานการณ์ประจำปี ขาดแผนระยะยาว”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรายังไม่มีกลยุทธ์ชัดเจนในการสร้างแบรนด์และดึงดูดกลุ่มเป้าหมาย”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การสื่อสารเรื่องการท่องเที่ยวต้องบาลานซ์กับกฎระเบียบและการอนุรักษ์ ทำได้ยาก”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“บางครั้งเน้นประชาสัมพันธ์เพื่อโปรโมตการท่องเที่ยว แต่ไม่ครอบคลุมเรื่องความรู้และการอนุรักษ์”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“กฎระเบียบและการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคในการประชาสัมพันธ์สู่นักท่องเที่ยวบางกลุ่ม”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ

6.1 สภาพการจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ

6.1.1 สภาพของบุคลากรด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุพบว่า มีบุคลากร 2 คน ที่รับผิดชอบงานวิจัยและติดตามการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ (ความหลากหลายทางชีวภาพ) คือ เจ้าหน้าที่วิจัย และ นักนิเวศวิทยา โดยมีเจ้าหน้าที่อุทยานบางส่วนที่มีประสบการณ์และความรู้พื้นฐานด้านทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ช่วยเหลือการปฏิบัติงาน โดยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบเบื้องต้นให้ และในบางพื้นที่อาจมีอาสาสมัครหรือเครือข่ายชุมชนช่วยงานด้วย

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของบุคลากรด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุทยานมีบุคลากร 2 คน รับผิดชอบงานวิจัยและติดตามการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีเจ้าหน้าที่วิจัยและนักนิเวศวิทยา แต่ไม่เพียงพอ จึงยังต้องพึ่งพาอาสาสมัครหรือเครือข่ายชุมชนช่วยงาน”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ต้องดึงบุคลากรของอุทยานบางคนที่มีประสบการณ์และความรู้
พื้นฐานด้านทรัพยากรธรรมชาติมาช่วยงาน”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบเบื้องต้นให้ให้พนักงานอื่น ๆ
มาช่วยงานวิจัย”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ในบางพื้นที่มีอาสาสมัคร บางครั้งจะเครือข่ายชุมชนมาทำงาน
ช่วยค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ด้วย”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.1.2 สภาพของงบประมาณด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์

พบว่า มีการจัดสรรงบประมาณประจำปีสำหรับกิจกรรมวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนานา
พันธุ์จากภาครัฐ และบางโครงการได้รับงบประมาณสนับสนุนเพิ่มเติมจากภายนอกแต่ยังมี
จำกัด และ มีการจัดค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญและค่าอุปกรณ์ในอัตราที่สูง

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของงบประมาณด้านการค้นคว้าและ
ติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน ดังต่อไปนี้

“มีงบประมาณประจำปีสำหรับงานวิจัย แต่บางโครงการต้อง
พึ่งพิงงบประมาณสนับสนุนจากภายนอก”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“รัฐจัดงบสำหรับงานวิจัยและติดตาม แต่ยังไม่เพียงพอสำหรับ
การค้นคว้าติดตามที่มีคุณภาพ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีงบประมาณเพิ่มเติมจากหน่วยงานภายนอก”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีงบสนับสนุนภายนอกเป็นรายโครงการ”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญและค่าอุปกรณ์มีราคาสูง”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.1.3 สภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานา

พันธุ์พบว่า มีเครื่องมือพื้นฐานสำหรับงานวิจัยสนาม มีอุปกรณ์ลุ่มตัวอย่างแบบง่าย

มีแบบฟอร์มบันทึกข้อมูล มีซอฟต์แวร์พื้นฐานสำหรับจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงมี ยานพาหนะสำหรับการลาดตระเวนและการปฏิบัติงานในพื้นที่ และมีความสามารถในการ บำรุงรักษาอุปกรณ์ของงานค้นคว้าติดตามในระดับพื้นฐาน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวัสดุอุปกรณ์ด้านการค้นคว้าและ ติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“มีอุปกรณ์พื้นฐาน เช่น กล้องถ่ายรูป GPS เครื่องวัดสภาพอากาศ พื้นฐาน ในการวิจัยค้นคว้า”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เรามีอุปกรณ์ส่วนตัวอย่างแบบง่าย และแบบฟอร์มบันทึกข้อมูล การวิจัย”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีซอฟต์แวร์พื้นฐานสำหรับจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“อุทยานมียานพาหนะในการลาดตระเวนและการปฏิบัติ งานค้นคว้าติดตามชีวนานาพันธุ์”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราสามารถทำการบำรุงรักษาอุปกรณ์ของงานค้นคว้าติดตามได้ ในระดับพื้นฐานเท่านั้น ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.1.4 สภาพของวิธีการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ พบว่า มีแนวทางการติดตามสัตว์ป่า การสำรวจพันธุ์ไม้ มีการใช้วิธีการศึกษาวิจัยพื้นฐาน เช่น การสำรวจเส้นทาง การตั้งกล้องดักถ่าย การนับประชากรสัตว์ เป็นต้น มีระบบการ เก็บรวบรวมข้อมูลการเก็บตัวอย่างพืชโดยใช้ใช้สมุดบันทึกและแบบฟอร์ม มีการร่วมมือกับ มหาวิทยาลัยและนานาชาติ รวมถึงมีการจัดทำรายงานผลการดำเนินงานประจำปีและ รายงานผลการดำเนินงานประจำโครงการ

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันสภาพของวิธีการด้านการค้นคว้าและติดตาม ชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุทยานมีแนวทางการติดตามสัตว์ป่าและสำรวจพันธุ์ไม้ แต่ยังเป็นวิธีพื้นฐาน”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“เราใช้วิธีการวิจัยพื้นฐาน เช่น การสำรวจเส้นทาง การตั้งกล้องดักถ่าย การนับประชากรสัตว์ ในการค้นคว้าติดตามชีวนานาพันธุ์”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การเก็บข้อมูลตัวอย่างพืชใช้สมุดบันทึกและแบบฟอร์ม”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวมาค้นคว้าวิจัยร่วมกับเรา และเรามีความร่วมมือกับเวียดนามและไทยด้วย”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“มีการจัดทำรายงานผลการดำเนินงานประจำปีและรายงานผลการดำเนินงานประจำโครงการ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.2 ปัญหาการจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์

6.2.1 ปัญหาของบุคลากรด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์

พบว่า ขาดแคลนบุคลากร ทักษะเฉพาะทางด้านการออกแบบวิจัยและสถิติ และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ของบุคลากรยังไม่เพียงพอ ไม่มีความเชี่ยวชาญการวิจัยด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ โอกาสในการฝึกอบรมยกระดับทักษะมีน้อยและไม่ต่อเนื่อง รวมถึงการลาออกและย้ายงานของบุคลากรที่มีความรู้และประสบการณ์

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของบุคลากรด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“ขาดแคลนบุคลากรบุคลากรเฉพาะทางอย่างมาก ทั้งนักวิจัย นักนิเวศวิทยา นักสถิติ คนมีน้อยมากไม่สอดคล้องกับพื้นที่และงานที่ต้องทำ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ทักษะเฉพาะทางด้านการออกแบบวิจัยและสถิติ และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ของบุคลากรยังไม่เพียงพอ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“พนักงานไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญการวิจัยด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาฬิกาพันธุ”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“คนของเรามีโอกาสไปฝึกอบรมยกระดับความรู้และทักษะการวิจัยน้อยและไม่ต่อเนื่อง”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การลาออกและย้ายงานของพนักงานทำให้สูญเสียผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.2.2 ปัญหาของงบประมาณด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาฬิกาพันธุ พบว่า งบประมาณไม่เพียงพอ การเบิกจ่ายขาดความคล่องตัวและล่าช้า งบประมาณสนับสนุนจากภายนอกมักเป็นรายโครงการ ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญและค่าซ่อมบำรุงอุปกรณ์ราคาแพง และขาดงบประมาณสำหรับเหตุฉุกเฉินหรือการวิจัยในเหตุการณ์เร่งด่วน

ดังมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของงบประมาณด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาฬิกาพันธุของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“งบประมาณไม่เพียงพอสำหรับงานวิจัยที่มีคุณภาพ”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การเบิกจ่ายขาดความคล่องตัวและล่าช้าทำให้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการฉุกเฉินหรือโอกาสวิจัยได้ทันท่วงที่ไม่ต่อเนื่อง”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“งบสนับสนุนภายนอกเป็นรายโครงการ ทำให้ติดตามงานระยะยาวไม่ต่อเนื่อง”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญ ค่าซ่อมบำรุงอุปกรณ์ราคาแพง”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ขาดงบประมาณสำหรับเหตุฉุกเฉินหรือโอกาสวิจัยในเหตุการณ์เร่งด่วนที่เกิดขึ้นทันที”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.2.3 ปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการคันคว่ำและติดตามชีวนานาพันธุ์พบว่า อุปกรณ์มีไม่เพียงพอต่อการทำงาน อุปกรณ์จำนวนมากเก่าล้าสมัย ความแม่นยำต่ำ คุณภาพต่ำ ขาดอุปกรณ์สำหรับงานวิจัยเชิงลึก ซอฟต์แวร์และระบบฐานข้อมูลกลางไม่ทันสมัยทำให้การจัดเก็บและจัดการข้อมูลไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงขาดงบประมาณและความชำนาญในการซ่อมบำรุงอุปกรณ์เฉพาะทาง

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวัสดุอุปกรณ์ด้านการคันคว่ำและติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“อุปกรณ์ไม่เพียงพอสำหรับพื้นที่กว้างและหลายทีม”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“อุปกรณ์หลายชิ้นเก่าและล้าสมัย เช่น GPS แม่นยำน้อย กล้อง Trap คุณภาพต่ำ”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ขาดอุปกรณ์สำหรับงานวิจัยเชิงลึก เช่น เครื่องติดตามสัตว์หรือเครื่องวิเคราะห์ DNA อุปกรณ์สำรวจใต้น้ำ เรือ ซอฟต์แวร์ GIS”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ซอฟต์แวร์และระบบฐานข้อมูลกลางไม่ทันสมัย ข้อมูลกระจายกระจ่าย การบันทึกซ้ำซ้อน ข้อมูลสูญหาย”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การบำรุงรักษาอุปกรณ์เฉพาะทางทำได้ยากเพราะขาดงบประมาณและความชำนาญ”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

6.2.4 ปัญหาของวิธีการด้านการคันคว่ำและติดตามชีวนานาพันธุ์พบว่า ขาดมาตรฐานในการวิจัย วิธีการคันคว่ำไม่ทันสมัย การวิเคราะห์ข้อมูลไม่ลึกซึ้ง ขาดการใช้เครื่องมือทางสถิติขั้นสูงหรือการสร้างแบบจำลองเพื่อทำความเข้าใจแนวโน้มและความสัมพันธ์เชิงลึก และ การนำผลการวิจัยไปใช้ไม่ชัดเจน

ดั่งมีบทสัมภาษณ์ยืนยันปัญหาของวิธีการด้านการคันคว่ำและติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังต่อไปนี้

“ยังขาดมาตรฐานในการศึกษาวิจัย ข้อมูลไม่สามารถเปรียบเทียบได้”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ฟังพาวีวิธีการดั้งเดิมมาก ยังไม่ได้ใช้เทคโนโลยีใหม่ เช่น eDNA AI Sensor Network”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การวิเคราะห์ข้อมูลไม่ลึกซึ้ง ขาดการสร้างแบบจำลองเพื่อเข้าใจแนวโน้มเชิงลึก”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“ขาดการใช้เครื่องมือทางสถิติขั้นสูงหรือการสร้างแบบจำลองเพื่อทำความเข้าใจแนวโน้มและความสัมพันธ์เชิงลึก”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“การนำผลการวิจัยไปใช้ไม่ชัดเจน”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

7. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

7.1 สภาพด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

สำนักงานอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมืองนากาย แขวงคำม่วน ซึ่งอยู่นอกพื้นที่อุทยาน ห่างจากเขตอุทยานประมาณ 25 กิโลเมตร มีอาคาร 2 หลัง คือ สำนักงานใหญ่ และ หอพักพนักงานสร้างแยกกัน และห่างกันประมาณ 3 กิโลเมตร สร้างขึ้นในปี 2554 (ค.ศ. 2011) บนพื้นที่ 2.33 เฮกตาร์ สร้างขึ้นตามนโยบายของกรมคุ้มครองป่าสงวนและกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งรัฐบาลลาวมีวิสัยทัศน์มุ่งเน้นให้เป็นต้นแบบในการบริหารจัดการ คุ้มครอง และอนุรักษ์ป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนของประเทศ ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานถูกวางระบบเพื่อรองรับงานอนุรักษ์

7.2 ปัญหาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

จากการที่สำนักงานใหญ่ของอุทยานตั้งอยู่นอกเขตอุทยาน และถูกล้อมรอบด้วยที่ดินส่วนบุคคล โดยพื้นที่ป่ารอบสำนักงานอุทยานได้ถูกเจ้าของที่ดินค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นพื้นที่เกษตรกรรมและที่อยู่อาศัย การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินรอบสำนักงานแห่งชาติทำให้ภูมิทัศน์ของสำนักงานอุทยานได้รับความเสียหาย ด้วยข้อจำกัดของที่ดินและ

ที่ดินส่วนบุคคลที่ล้อมรอบ ทำให้ไม่มีโอกาสที่อุทยานแห่งชาติจะขยายพื้นที่สำนักงานเพื่อการพัฒนาในอนาคต ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานบางส่วนอาจยังไม่สมบูรณ์ต้องใช้งบประมาณสูงในการซ่อมบำรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ระบบสนับสนุนไม่ครบถ้วน รวมทั้งยังขาดความเหมาะสมของทำเลที่ตั้งของสำนักงาน ได้แก่

7.2.1 ที่ตั้งของสำนักงานไม่ติดกับทางหลวงหมายเลข 8B ซึ่งเป็นเส้นทางที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเป็นจำนวนมาก จึงไม่เป็นจุดสนใจและที่พักรักแรมของนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากในปัจจุบัน

7.2.2 ที่ตั้งของสำนักงานอุทยานยังไม่เหมาะสมในการสร้างและส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ไม่เหมาะสมเป็นจุดตั้งแคมป์ของนักท่องเที่ยวห่างไกลจากเส้นทางเดินป่าดูสัตว์ป่า การพายเรือดูสัตว์ป่า และกิจกรรมท่องเที่ยวอื่น ๆ

7.2.3 ที่ตั้งของสำนักงานอุทยานจำเป็นต้องมีศูนย์ข้อมูลข่าวสารบริการนักท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้องไปมาได้รับรู้ถึงแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจอื่น ๆ ที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน และสามารถเข้าเยี่ยมชมได้อย่างไม่จำกัด แต่ที่ตั้งปัจจุบันไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สนใจเข้าถึงได้

7.2.4 การจัดตั้งศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศทางธรรมชาติมีความสำคัญและจำเป็นที่ต้องสร้างขึ้นภายในบริเวณเดียวกันกับสำนักงานอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เพื่อให้จุดศูนย์กลางสำหรับการฝึกอบรมแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ด้านการบริหารจัดการป่าสงวน หรือผลงานวิจัยต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีการจัดสร้าง และพื้นที่ตั้งปัจจุบันยังไม่มีความเหมาะสม

7.2.5 ในพื้นที่บริเวณเดียวกับที่ตั้งสำนักงานยังไม่มีศูนย์ฝึกอบรมทักษะแรงงานให้กับประชาชน นักเรียน อาสาสมัคร หรือผู้ที่สนใจจากหมู่บ้านที่อยู่ในและรอบ ๆ อุทยาน ซึ่งจะรวมถึงพื้นที่ในการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมและการเกษตร ที่ผลิตจากหมู่บ้านที่อยู่ในและรอบ ๆ อุทยาน เพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับประชาชนและอุทยาน

ดังนั้นจึงมีความต้องการที่จะจัดการกับปัญหาที่มีอยู่ดังกล่าว เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของสำนักงานอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ให้มีองค์ประกอบครบถ้วนทั้งที่ทำการอุทยาน ศูนย์ข้อมูลข่าวสารบริการนักท่องเที่ยว ศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศ ศูนย์ฝึกอบรมทักษะแรงงาน และพื้นที่จำหน่ายสินค้าหัตถกรรมและการเกษตร

8. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลก ทางธรรมชาติ

8.1 สภาพการจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลก ทางธรรมชาติ

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เป็นส่วนสำคัญของระบบนิเวศที่ออกเขาอันนัม ซึ่งมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง มีระดับการเป็นพืชหรือสัตว์เฉพาะถิ่นที่โดดเด่น และมีความหลากหลายของชนิดป่า ตั้งแต่ป่าดิบชื้นและป่ากึ่งดิบชื้นในที่ราบต่ำไปจนถึงป่าเมฆในพื้นที่สูงและพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งรองรับการรวมตัวของสัตว์หายากและพืชหายากที่สุดในโลกหลายชนิด (Mittermeier et al. 2004; Conservation International, 2011) เป็นหนึ่งในพื้นที่สำคัญของความหลากหลายทางชีวภาพอินโด-พม่า (Tordoff et al., 2012) และได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในระดับชาติและระดับโลก ซึ่งในการสำรวจในช่วงแรกได้ระบุสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมว่ามีอย่างน้อย 92 ชนิด นก 403 ชนิด สัตว์เลื้อยคลาน 29 ชนิด ปลา 69 ชนิด สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ 25 ชนิด และผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้ 917 ชนิด (Timmins and Evans, 1996; Dersu & Associates., 2008; Robichaud and Stuart, 1999)

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินเป็นตัวแทนของพื้นที่ธรรมชาติที่มีความสำคัญระดับโลกในการเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดใหญ่ที่ถูกคุกคามที่สุดในโลกบางชนิด รวมถึงชนิดพันธุ์ EDGE ที่ไม่มีประชากรที่ปลอดภัยในที่อื่น ๆ มีระบบนิเวศขนาดใหญ่ที่ยังคงสมบูรณ์ โดยมีการแตกเป็นส่วน ๆ น้อยที่สุดและความสมบูรณ์ทางนิเวศวิทยาสูง เป็นตัวแทนของกระบวนการทางนิเวศวิทยาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในภูมิภาคภูเขาของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงการแพร่กระจายของชนิดพันธุ์และแหล่งลี้ภัยทางสภาพอากาศ การขึ้นทะเบียนของอุทยานจะช่วยเพิ่มความเป็นตัวแทนและความน่าเชื่อถือของรายชื่อมรดกโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของระบบภูเขาเขตร้อนที่มีตัวแทนน้อยและลำดับความสำคัญของการอนุรักษ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีความเหมาะสมในการเสนอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งเจ้าหน้าที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจในการดำเนินงานเรื่องนี้ และ มีการเริ่มดำเนินงานรวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้นแล้ว

8.2 ปัญหาการจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทาง

ธรรมชาติ ได้แก่ ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำเอกสารเสนอเป็นมรดกโลก บุคลากรขาดทักษะภาษาอังกฤษ และ อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ

สรุปสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ทั้ง 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ แสดงดังตาราง 3 ต่อไปนี้

ตาราง 3 สรุปสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ด้าน	สภาพ	ปัญหา
1. การบริหาร แผนงาน และงบประมาณ	- มีโครงสร้างการบริหารที่ชัดเจน - มีการจัดทำแผนอัตรากำลังคน - มีการอบรมและพัฒนาบุคลากร และ - มีระบบติดตามงานตามตัวชี้วัด	- บุคลากรขาดทักษะเฉพาะทาง - งบประมาณไม่เพียงพอ - อุปกรณ์ล้าสมัย - ระบบบริหารยังมีช่องว่างด้านประสิทธิภาพ - การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องยุทธศาสตร์ - เทคโนโลยีพื้นฐานล้าหลัง
2. การอนุรักษ์	- มีบุคลากรมีใจรักการอนุรักษ์ - ใช้เทคโนโลยี SMART Patrol, GPS - มีกล้องดักถ่ายสัตว์ป่าและ - มีการจัดทำแผนอนุรักษ์ - มีการวิจัยติดตามทรัพยากร	- ขาดงบประมาณและอุปกรณ์ - การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มแข็ง - ประสิทธิภาพถูกจำกัดโดยบุคลากรที่มีไม่เพียงพอ - การมีส่วนร่วมของชุมชนยังจำกัด - ระบบข้อมูลยังไม่บูรณาการ
3. การพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตประชาชน	- มีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัครและชุมชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนา - มีการฝึกอบรมอาชีพทางเลือก	- ขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงาน - งบประมาณรัฐจำกัด - การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ครอบคลุม

ตาราง 3 (ต่อ)

ด้าน	สภาพ	ปัญหา
		- ไม่มีโมเดลกระจายรายได้ที่ชัดเจน - ขาดแผนติดตามและประเมินผลที่เป็นระบบ
4. การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	- มีแผนแม่บทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ - มีการจัดโซนนิ่ง - มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว - มีกิจกรรมให้ความรู้ด้านอนุรักษ์	- บุคลากรไม่เพียงพอ - โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรม - อุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน - กิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนไม่สม่ำเสมอ - การปฏิบัติไม่ต่อเนื่องแม้มีแผนที่ดี - ไม่มีระบบติดตามความยั่งยืนที่ชัดเจน
5. ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์	- มีทีมประชาสัมพันธ์ปฏิบัติในกิจกรรมโครงการต่าง ๆ - มีการใช้สื่อออนไลน์บางส่วน	- ทีมประชาสัมพันธ์ขาดความรู้ด้านการตลาดและดิจิทัล - งบประมาณจำกัด - อุปกรณ์ผลิตสื่อไม่ทันสมัย - การสื่อสารออนไลน์ไม่สม่ำเสมอ - กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ไม่ทันยุคดิจิทัล

ตาราง 3 (ต่อ)

ด้าน	สภาพ	ปัญหา
6. การค้นคว้าและติดตาม ชีวนาพันธุ	- บุคลากรมีพื้นฐานด้านงานวิจัย - มีการใช้เครื่องมือ เช่น กล้อง Trap และ GPS	- ขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง - งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า - อุปกรณ์วิจัยล้าสมัย - ไม่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัย - การเก็บข้อมูลยังไม่เป็นมาตรฐาน - ผลวิจัยนำไปใช้จริงได้จำกัด
7. ด้านการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน	- สำนักงานใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมป่าไม้และหน่วยงานรัฐ - โครงสร้างพื้นฐานถูกวางระบบเพื่อรองรับงานอนุรักษ์ - มีวิสัยทัศน์ให้อุทยานเป็นต้นแบบด้านการบริหารจัดการ	- ทำเลที่ตั้งของสำนักงานอุทยานไม่เหมาะสมในการปฏิบัติงานอนุรักษ์และพัฒนาอย่างครบวงจร - โครงสร้างพื้นฐานบางส่วนไม่สมบูรณ์ต้องใช้งบประมาณสูงในการซ่อมบำรุงและพัฒนาต่อเนื่อง - ระบบสนับสนุนบางส่วนยังไม่ครบถ้วน
8. การเตรียมความพร้อมสู่ มรดกโลกทางธรรมชาติ	- เจ้าหน้าที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจ - มีการเริ่มดำเนินงานรวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้น	- ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านเอกสารมรดกโลก - บุคลากรขาดทักษะภาษาอังกฤษ - อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ

ระยะที่ 2 ผลการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน ประกอบด้วย (1) ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน (2) ผลการ ยกร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน และ (3) ผลการประเมิน ยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมนอก การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมนอกการ จัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า มีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค แสดงดังตาราง 4

ตาราง 4 สรุปจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)
(S1) มีโครงสร้างองค์กรที่แบ่งบทบาทหน้าที่ การงานชัดเจน	(W1) บุคลากรมีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอต่อ การปฏิบัติงาน
(S2) ได้รับงบประมาณสนับสนุนรัฐบาลและ จากโครงการน้ำเทิน 2 และมีแผนงานด้าน การบริหารการเงินที่ชัดเจน	(W2) บุคลากรขาดทักษะที่จำเป็นในการ ปฏิบัติงาน รวมทั้งขาดการพัฒนาความรู้ และทักษะที่ต่อเนื่อง
(S3) บุคลากรมีทักษะเบื้องต้นในการ ปฏิบัติงานและมีส่วนร่วมในการวางแผน	(W3) บุคลากรต้องทำงานหลายหน้าที่ ทำ ให้ขาดความต่อเนื่องและความลุ่มลึกในการ ทำงาน มีความเสี่ยงภัย ขาดแรงจูงใจ

ตาราง 4 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)
(S4) มีหน่วยรับผิดชอบแผนงานด้านการอนุรักษ์ที่ชัดเจนและมีแผนการลาดตระเวนที่เป็นระบบและชุมชนมีส่วนร่วม	(W4) งบประมาณมีจำกัด การจัดสรรไม่สอดคล้องกับความต้องการ ความเร่งด่วน และขนาดปัญหา การเบิกจ่ายขาดความคล่องตัว ลำช้า ช้าช้อนและไม่ยืดหยุ่น
(S5) มีหน่วยงานและกิจกรรมส่งเสริมอาชีพโดยชุมชนมีส่วนร่วม	(W5) โครงสร้างพื้นฐานมีไม่เพียงพอ ขาดวัสดุ ล้าสมัย และขาดการบำรุงรักษาต่อเนื่อง
(S6) มีหน่วยงานรับผิดชอบแผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวและมีส่วนร่วมของภาคเอกชน	(W6) ขาดแคลนยานพาหนะที่เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ
(S7) มีแผนโฆษณาประชาสัมพันธ์เบื้องต้นโดยมีเจ้าหน้าที่พื้นฐานด้านการประชาสัมพันธ์และใช้สื่อออนไลน์	(W7) วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ คุณภาพต่ำ ขาดการบำรุงรักษา และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ
(S8) มีระบบสารสนเทศติดตามพื้นฐานและเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	(W8) เทคโนโลยีสารสนเทศ ซอฟต์แวร์ ระบบฐานข้อมูลกลาง และอุปกรณ์สื่อสารไม่เพียงพอและล้าสมัย สัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตไม่ครอบคลุมพื้นที่
(S9) มีการแลกเปลี่ยนทักษะ ความร่วมมือทางเทคนิคกับหน่วยงานภาคี	(W9) แผนงานขาดความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ ขาดคู่มือการปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผลไม่ต่อเนื่องทำให้การทำงานซ้ำซ้อน เสี่ยงต่อความผิดพลาด
(S10) มีการสำรวจข้อมูลเพื่อขอลงทะเบียนบัญชีสำรวจการเตรียมประเมินเป็นมรดกโลก	(W10) การบังคับใช้กฎหมายด้านการอนุรักษ์ในเขตอุทยานไม่เข้มแข็ง ไม่ทั่วถึง และขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง
	(W11) ขาดการบูรณาการข้อมูลและการสื่อสารสร้างจิตสำนึกยังไม่ถึงกลุ่มเป้าหมาย

ตาราง 4 (ต่อ)

จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)
	(W12) แผนงานด้านการพัฒนาทรัพยากร และคุณภาพชีวิตของประชาชนไม่มีกลไก ปฏิบัติและติดตามผลที่ชัดเจน และการจัด กิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตไม่สม่ำเสมอ (W13) ขาดการวางแผนที่รัดกุมในการ บริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและ การสื่อสารสู่ชุมชนไม่ทั่วถึง ทำให้การ จัดการสถานที่และกิจกรรมท่องเที่ยว การแบ่งรายได้ และการพัฒนาพื้นที่ ท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิผล (W14) สาธารณูปโภคพื้นฐานและอุปกรณ์ รองรับกิจกรรมท่องเที่ยวธรรมชาติไม่ เพียงพอและล้าสมัยทำให้ไม่สามารถรองรับ เหตุฉุกเฉินหรือการทำงานในพื้นที่ห่างไกล (W15) ขาดแผนกลยุทธ์ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ระยะยาว (W16) ขาดทักษะความเชี่ยวชาญมาตรฐาน ในการวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ (W17) ที่ตั้งสำนักงานอุทยานอยู่ห่างไกล จากเขตอุทยาน ไม่เหมาะสมในการทำ กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ งาน อนุรักษ์และพัฒนา ไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สนใจ เข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อุทยานจัดไว้ได้ (18) ขาดบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านการ เตรียมความพร้อมสู่การขอขึ้นทะเบียน เป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ

ตาราง 4 (ต่อ)

โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
(O1) มีนโยบายจากภาครัฐในการส่งเสริมให้เป็นต้นแบบการจัดการอุทยานของประเทศ	(T1) การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลอาจส่งผลต่อนโยบายการสนับสนุนการจัดการอุทยาน
(O2) มีนโยบายสนับสนุนการวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์	(T2) การสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลกลางล่าช้า รวมทั้งระบบเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างมีความซับซ้อน
(O3) มีนโยบายการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ	(T3) สภาพการตกต่ำทางเศรษฐกิจของประเทศ
(O4) รัฐบาลและเอกชนสนับสนุนการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน	(T4) ขาดความร่วมมือในการปฏิบัติอย่างเข้มข้นจากภาคีเครือข่ายและชุมชน
(O5) มีภาคเอกชนสนใจลงทุนและทำธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกับอุทยาน	(T5) มีความขัดแย้งในการใช้ที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร
(O6) มีความร่วมมือระหว่างประเทศกับประเทศเวียดนามและประเทศไทย	(T6) ความไม่ครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตในพื้นที่ห่างไกลของเขตอุทยาน
(O7) มีโครงการสนับสนุนจากองค์การนานาชาติ	(T7) รัฐบาลไม่สามารถสนับสนุนเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพสูงในการปฏิบัติงาน
(O8) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมาช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ	(T8) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก
(O9) การขยายความครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร ประชาสัมพันธ์ และการจัดการข้อมูล	(T9) นักท่องเที่ยวไม่รักษาหรืออาจทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
(O10) ระบบนิเวศมีความอุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง	(T10) รัฐบาลสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในด้านการอนุรักษ์และการพัฒนาอื่น ๆ ของอุทยานได้ไม่ครบถ้วน
(O11) มีโครงการสนับสนุนการศึกษาความหลากหลายทางชีวภาพ	(T11) การบังคับใช้กฎหมายของประเทศไม่ทั่วถึงและขาดประสิทธิภาพ
(O12) มีกระแสความนิยมด้านการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ	

ตาราง 4 (ต่อ)

โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
(O13) มีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเชื่อมระหว่างประเทศ	(T12) ระเบียบข้อกำหนด กระบวนการประเมิน และประกันคุณภาพในการเป็นมรดกโลกมีความซับซ้อน
(O14) กฎหมายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศมีความชัดเจน	(T13) กฎหมายและระเบียบด้านการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคต่อการจัดการท่องเที่ยวธรรมชาติบางกิจกรรม
(O15) มีแนวทางการเตรียมความพร้อมสู่การขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ	

2. ผลการยกร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการยกร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย (1) ผลการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (2) ผลการวิเคราะห์ประเด็นยุทธศาสตร์โดยใช้ TOWS Matrix (3) ผลการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ และ (4) รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์ ดังต่อไปนี้

2.1 ผลการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.1.1 วิสัยทัศน์ (Vision) ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีดังนี้

"อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีบุคลากรและเทคโนโลยีที่พร้อม สนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมคุณภาพชีวิตชุมชน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และสร้างความรับรู้สาธารณะพร้อมความร่วมมือทั้งในและต่างประเทศ เพื่อความพร้อมในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอย่างยั่งยืนและเพื่อเป็นต้นแบบในการคุ้มครองปกป้องรักษาให้แก่อุทยานแห่งชาติอื่น ๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปี 2035"

- 2) พื้นที่อนุรักษ์และระบบนิเวศได้รับการรักษาฟื้นฟูและคงความหลากหลายทางชีวภาพเพิ่มขึ้น
- 3) ชุมชนในและล้อมรอบอุทยานมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และรายได้จากกิจกรรมที่ยั่งยืนเพิ่มขึ้น
- 4) มีการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และกิจกรรมสาธารณะที่สร้างความตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน
- 5) อุทยานมีบุคลากร ข้อมูล และเครือข่ายความร่วมมือพร้อมทำงานรองรับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก

2.2 ผลการวิเคราะห์ประเด็นยุทธศาสตร์โดยใช้ TOWS Matrix

ผลการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังนี้วิเคราะห์ TOWS Matrix ได้ 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ 112 กลยุทธ์ ในการจัดการงาน 8 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.2.1 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ

- 1) ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 1.1) พัฒนาระบบการบริหารการเงินแบบบูรณาการโดยใช้โครงสร้างการบริหารที่มีอยู่เชื่อมโยงกับนโยบายและระบบการเงินจากภาครัฐ (S1+O1)
 - 1.2) จัดทำแผนงบประมาณที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์องค์กร และใช้ช่องทางงบประมาณภายนอกเสริม (S2+O1) (S2+O7)
 - 1.3) ฝึกอบรมบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีและระบบสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหาร (W2+O8)
- 2) ด้านการอนุรักษ์ ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 2.1) พัฒนาระบบสารสนเทศติดตามพื้นฐานเชื่อมโยงกับนโยบายสนับสนุนการวิจัย (S8 +O10)
 - 2.2) เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อลดปัญหาการล่าสัตว์และไฟป่า (S4+T4)
- 3) ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

- 3.1) ใช้กิจกรรมส่งเสริมอาชีพที่มีอยู่เชื่อมโยงกับนโยบายสนับสนุนผลิตภัณฑ์ชุมชนและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต (S5+O4) (S5+O9)
- 3.2) สร้างระบบติดตามและพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่ยั่งยืนโดยใช้นโยบายสนับสนุนจากภาครัฐ (W12+O4)
- 3.3) สร้างกลไกการมีส่วนร่วมที่แท้จริงเพื่อลดข้อพิพาทที่ดินและปัญหาเกษตร (S3+T5)
- 4) ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 4.1) ใช้แผนส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีอยู่เชื่อมโยงกับสภาพนิเวศที่สมบูรณ์เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว (S6+O10) (S6+O12) (W13+O1)
 - 4.2) สร้างกฎระเบียบการท่องเที่ยวที่ชัดเจนและจัดการพฤติกรรมนักท่องเที่ยว (W14+T9)
 - 4.3) พัฒนาระบบบำรุงรักษาที่ต่อเนื่องเพื่อลดต้นทุนการพัฒนาในระยะยาว (W14+T10)
- 5) ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 5.1) ใช้สื่อออนไลน์พื้นฐานที่มีอยู่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีสมาร์ทโฟนและนโยบายโปรโมชัน (S7+O9)
 - 5.2) พัฒนากลยุทธ์การตลาดดิจิทัลและใช้ประโยชน์จากนโยบายสนับสนุน (S7+O8)
 - 5.3) สร้างแผนประชาสัมพันธ์ระยะยาวที่มีความต่อเนื่อง (W15+O9)
- 6) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 6.1) ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ในการรวบรวมข้อมูลชีวนานาพันธุ์ (S8+O11) (S8+O8)
 - 6.2) พัฒนามาตรฐานงานวิจัยโดยใช้การสนับสนุนจากนโยบายภาครัฐสู่มาตรฐานสากล (S9+O11) (W16+O2) (W16+O6) (W16+O11)
- 7) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้

7.1) ใช้โครงสร้างการบริหารที่ชัดเจนร่วมกับงบประมาณ
ภาครัฐเพื่อพัฒนา

7.2) โครงสร้างพื้นฐาน (S2+O1) (S2+O13) (W5+O1)

7.3) จัดหางบประมาณเพิ่มเติมจากช่องทางภายนอกเพื่อ
พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (W5+O1) (W5+T10)

8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ
ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้

8.1) ติดตามผลกระทบของการพัฒนาต่อทรัพยากรธรรมชาติ
(S10+O3)

8.2) จัดทำเอกสารและข้อมูลให้ครบถ้วนสมบูรณ์ (W18+O3)
(W18+O6) (W18+O7)

2.2.2 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและ
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

1) ด้านการบริหารแผนงานและการเงิน ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์
ดังนี้

1.1) ใช้หน่วยงานส่งเสริมอาชีพที่มีอยู่จัดการงบประมาณเพื่อ
พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน (S5+O4)

1.2) สร้างระบบติดตามงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนา
ชุมชนที่ชัดเจน (W4+O4)

1.3) บริหารจัดการงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับ
ความผันผวนของราคาสินค้า (S2+T2)

1.4) สร้างแผนงบประมาณที่ยืดหยุ่นและมีระบบสำรอง
(W4+T3)

2) ด้านการอนุรักษ์ ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์ ดังนี้

2.1) เชื่อมโยงการอนุรักษ์กับการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้
ยั่งยืน (S4+O1)

2.2) ฝึกอบรมชุมชนให้เป็นมัคคุเทศก์ธรรมชาติเพื่อเสริมการ
อนุรักษ์ (W1+O12)

2.3) ใช้แผนอนุรักษ์เป็นเครื่องมือแก้ไขข้อพิพาทการใช้ที่ดิน

(S4+T5) (W10+O14)

2.4) เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อลดการล่าสัตว์

(W11+O1) (W11+O14)

3) ด้านการพัฒนาปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ดังนี้

3.1) พัฒนาทักษะอาชีพชุมชนและเชื่อมโยงกับตลาดออนไลน์

(S5+O8)

3.2) สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเชิงชุมชน (S6+O12)

3.3) สร้างโมเดลกระจายรายได้ที่ยั่งยืนจากผลิตภัณฑ์ชุมชน

(W12+O4)

3.4) พัฒนาอาชีพทางเลือกเพื่อลดการพึ่งพาเกษตรกรรม

แบบเดิม (S5+O4)

3.5) สร้างกองทุนชุมชนเพื่อรองรับความผันผวนของรายได้

(W4+T3)

4) ด้านการท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 กลยุทธ์ ดังนี้

4.1) พัฒนาแพคเกจท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เชื่อมโยงชุมชน

(S6+O12)

4.2) ใช้สื่อดิจิทัลโปรโมตการท่องเที่ยวชุมชน (S7+O4)

4.3) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวชุมชน

(W14+O4)

4.4) สร้างระเบียบกติกาการท่องเที่ยวธรรมชาติ ดังนี้มีส่วน

ร่วมของชุมชน (S6+T9) (S6+T9) (W13+O12)

4.5) พัฒนาทักษะบริการและระบบบำรุงรักษาทรัพยากร

ท่องเที่ยวธรรมชาติ (W2+O12)

5) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์ ดังนี้

5.1) สร้างโครงสร้างพื้นฐานสนับสนุนการผลิตและจำหน่าย

ผลิตภัณฑ์ชุมชน(S2+O4) (W5+O5)

- 5.2) พัฒนาระบบน้ำและไฟฟ้าเพื่อรองรับการพัฒนาชุมชน
(W5+O1) (W5+O7)
- 5.3) วางแผนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ลดต้นทุนในระยะยาว (S2+T10)
- 5.4) พัฒนาระบบบำรุงรักษาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน
(W14+T10)
- 6) ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์ ดังนี้
- 6.1) สร้างเนื้อหาประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ชุมชนผ่านสื่อดิจิทัล
(S6+O8)
- 6.2) ฝึกอบรมชุมชนด้านการตลาดออนไลน์ (W2+O4)
(S7+O9)
- 6.3) สร้างเนื้อหาที่หลากหลายเพื่อตอบสนองพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง (S6+T12) (S6+T9)
- 6.4) พัฒนากลยุทธ์การตลาดดิจิทัลที่ยืดหยุ่น (W15+T12)
- 7) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้
- 7.1) พัฒนางานวิจัยด้านเศรษฐกิจชุมชนและการท่องเที่ยวบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพ (S6+O10) (S6+O11)
- 7.2) วิจัยและพัฒนาแนวทางการท่องเที่ยวเชิงเกษตรธรรมชาติที่เหมาะสมและเป็นมิตรกับความหลากหลายทางชีวภาพ (W12+O10) (W13+O10)
- 8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้
- 8.1) วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรท้องถิ่นอย่างยั่งยืน (BCG) (S9+O3)
- 8.2) ติดตามเฝ้าระวังผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติ (S6+O3)
- 2.2.3 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล

1) ด้านการบริหารแผนงานและการเงิน ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์

ดังนี้

1.1) สร้างระบบข้อมูลเพื่อการตัดสินใจด้านการเงินที่มี

ประสิทธิภาพ (W4+O8)

1.2) ใช้เทคโนโลยีใหม่ในการบริหารจัดการข้อมูลการเงิน

(S2+O8)

1.3) สร้างระบบรายงานแบบเรียลไทม์เพื่อลดความล่าช้า

(W1+T2) (W4+O8)

2) ด้านการอนุรักษ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

2.1) วิจัยและพัฒนาแนวทางการอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพ

(S4+O1)

2.2) ใช้เทคโนโลยีใหม่ในการติดตามและรายงานผลการ

อนุรักษ์ (W3+O8)

2.3) สร้างฐานข้อมูลเพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย

(W10+O14)

3) ด้านการพัฒนาปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน

ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

3.1) วิจัยและพัฒนาโมเดลการพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน (S5+O4)

(W12+O4)

3.2) สร้างระบบติดตามและประเมินผลโครงการพัฒนาชุมชน

(W12+O8)

3.3) ใช้ข้อมูลในการวางแผนการพัฒนาที่ตอบโจทย์ชุมชน

(S8+O4) (S8+O8)

4) ด้านการท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

4.1) ใช้เทคโนโลยีในการจัดเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว (S6+O8)

(S8+O12)

4.2) สร้างระบบวิเคราะห์ข้อมูลการตลาดการท่องเที่ยว

(W13+O8)

4.3) ใช้ข้อมูลในการวางแผนและจัดการพฤติกรรม

นักท่องเที่ยว (S6+O5)

5) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์

ดังนี้

5.1) ใช้เทคโนโลยีในการจัดการและติดตามโครงการก่อสร้าง

(W5+O8)

5.2) สร้างระบบข้อมูลเพื่อการตัดสินใจด้านการลงทุน

(W5+T10)

6) ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

6.1) ใช้เทคโนโลยีในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลผู้รับสาร

(W15+O8)

6.2) พัฒนาทักษะการใช้สื่อดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ

(S7+O7) (W2+O8)

6.3) สร้างระบบติดตามและประเมินผลการประชาสัมพันธ์

(W15+O9)

7) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ประกอบด้วย 2

กลยุทธ์ ดังนี้

7.1) สร้างระบบบริหารจัดการข้อมูลงานวิจัยที่มีมาตรฐาน

(S9+O6) (S9+O7) (W16+O2) (W16+O11)

7.2) นำเทคโนโลยีใหม่ เช่น eDNA, AI มาใช้ในงานวิจัย

(W16+O8)

8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

ประกอบด้วย 1 กลยุทธ์ ดังนี้

8.1) พัฒนารฐานข้อมูลตามมาตรฐาน IUCN/UNESCO (S10+O7)

(S10+O10) (W16+O3) (W16+T12)

2.2.4 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและ

ระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย

1) ด้านการบริหารแผนงานและการเงิน ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์

ดังนี้

- 1.1) ฝึกอบรมบุคลากรด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
(W2+O8)
- 1.2) พัฒนาทักษะการวางแผนและบริหารงบประมาณ
(W2+O8)
- 1.3) สร้างระบบบริหารงานที่มีความคล่องตัว (W2+O8)
- 1.4) พัฒนาทักษะภาษาเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศ
(W2+O8) (W2+O7)
- 2) ด้านการอนุรักษ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
- 2.1) ฝึกอบรมทักษะการลาดตระเวนและใช้เทคโนโลยี
(S4+O6) (S4+O8) (W2+O6)
- 2.2) แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเครือข่ายต่างประเทศ (W2+O8)
(W2+O7)
- 2.3) พัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อเสริมการบังคับใช้กฎหมาย
(W2+T11) (W10+T11)
- 3) ด้านการพัฒนาปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน
ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
- 3.1) ฝึกอบรมชุมชนด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตลาด
(S5+O4)
- 3.2) พัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (S5+O8)
- 3.3) สร้างศักยภาพชุมชนในการจัดการและแก้ไขปัญหา
(S5+T4)
- 4) ด้านการท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
- 4.1) ฝึกอบรมทักษะบริการและการใช้เทคโนโลยี (S6+O8)
- 4.2) แลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
(W13+O6) (W13+O8)
- 4.3) พัฒนาทักษะการจัดการและแก้ไขปัญหา (W13+O5)
- 5) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์
ดังนี้

5.1) ฝึกอบรมช่างเทคนิคและผู้ดูแลบำรุงรักษา (W7+O8)

(S3+ O8)

5.2) พัฒนาทักษะการบำรุงรักษาอย่างยั่งยืน (W7+T2)

6) ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

6.1) ฝึกอบรมทักษะการตลาดดิจิทัลและการผลิตสื่อ (S7+O8)

(W15+O8)

6.2) พัฒนาทักษะภาษาสำหรับการสื่อสารสากล (W2+O7)

(W2+O8) (W2+O9)

6.3) สร้างทีมงานที่มีความเชี่ยวชาญหลากหลาย (S7+O8)

(W15+O1) (W1+O8)

7) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาฬิกาพันธุ์ ประกอบด้วย 2

กลยุทธ์ ดังนี้

7.1) ฝึกอบรมทักษะการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล (W16+O8)

7.2) พัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีใหม่ในงานวิจัย (S8+O8)

8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้

8.1) สร้างเครือข่ายนักวิจัยระดับสากล (W18+O3) (W18+O6)

(W18+O7)

8.2) พัฒนาศักยภาพบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานเตรียม

ความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติได้ (W18+O3) (W18+T12)

2.2.5 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบ

และเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

1) ด้านการบริหารแผนงานและการเงิน ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์

ดังนี้

1.1) ใช้โครงสร้างบริหารเพื่อสร้างระบบที่รองรับกระบวนการ

มรดกโลก (S1+O3)

1.2) กำหนดกรอบการทำงานโดยศึกษาเทียบกับประเทศ

เพื่อนบ้าน (S1+O6)

- 1.3) สร้างระบบบริหารจัดการที่ตรงตามมาตรฐาน UNESCO
(W18+O7) (W18+O15)
- 2) ด้านการอนุรักษ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 2.1) เสริมสร้างระบบลาดตระเวนเพื่อรองรับมาตรฐานมรดกโลก (S4+O3) (W18+O15)
 - 2.2) แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเครือข่ายมรดกโลก (S4+O6)
 - 2.3) พัฒนาระบบการอนุรักษ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน IUCN (W18+T12) (W18+O15)
- 3) ด้านการพัฒนาปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 3.1) สร้างโมเดลการพัฒนาชุมชนที่สอดคล้องกับหลักการมรดกโลก (S5+O15) (W18+O15)
 - 3.2) เรียนรู้จากเครือข่ายมรดกโลกเรื่องการพัฒนาชุมชน (S5+O6)
 - 3.3) สร้างระบบติดตามผลกระทบต่อชุมชนตามมาตรฐาน (W18+O15)
- 4) ด้านการท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 4.1) พัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับหลักการมรดกโลก (S6+O3) (W18+O15)
 - 4.2) เรียนรู้จากแหล่งมรดกโลกอื่น ๆ (S6+O6)
 - 4.3) พัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานและอุปกรณ์รองรับกิจกรรมท่องเที่ยวธรรมชาติตามมาตรฐานมรดกโลก (W14+O15)
- 5) ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้
 - 5.1) วางแผนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับมาตรฐานมรดกโลก (W5+O15)
 - 5.2) จัดหางบประมาณเพื่อพัฒนาตามมาตรฐาน (W4+O15)
- 6) ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ ดังนี้

6.1) สร้างแคมเปญประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างการรับรู้มรดกโลก
(S7+O3)

6.2) ประชาสัมพันธ์ผ่านเครือข่ายระหว่างประเทศ (S9+O7)
(S9+O6)

6.3) พัฒนาสื่อประชาสัมพันธ์ให้มีมาตรฐานระดับสากล
(W18+O15) (W15+O8) (S9+O7)

7) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ประกอบด้วย 2
กลยุทธ์ ดังนี้

7.1) พัฒนาระบบข้อมูลตามมาตรฐาน IUCN (S9+O15)
(W18+O7) (S10+O8)

7.2) ร่วมมือวิจัยกับเครือข่ายสากล (S9+O7) (W18+O7)

8) ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ
ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ ดังนี้

8.1) เร่งรัดกระบวนการประเมินเป็นมรดกโลก (S10+O7)
(W18+O15)

8.2) พัฒนางานวิจัยให้ครบถ้วนตามที่ UNESCO กำหนด
(S9+O15) (W18+O7)

2.3 ผลการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์

ภายหลังการวิเคราะห์ TOWS Matrix แล้วได้นำมากำหนดประเด็น
ยุทธศาสตร์ที่นำไปใช้จริง จำนวน 5 ยุทธศาสตร์ 35 กลยุทธ์ ดังต่อไปนี้

2.3.1 ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อน
ตามนโยบายภาครัฐ มี 7 กลยุทธ์ ดังนี้

1) พัฒนาระบบบริหารการเงินแบบบูรณาการด้วยเทคโนโลยี
สมัยใหม่

2) เสริมสร้างประสิทธิภาพการลาดตระเวนด้วยเทคโนโลยีและ
การมีส่วนร่วม

3) สร้างโอกาสและรายได้ยั่งยืนให้ชุมชนผ่านการมีส่วนร่วม

4) พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีคุณภาพและยั่งยืน

5) สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

6) สร้างการรับรู้และภาพลักษณ์ระดับชาติและสากล

7) สร้างฐานข้อมูลและองค์ความรู้ตามมาตรฐานสากล

2.3.2 ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ มี 7 กลยุทธ์ ดังนี้

1) บริหารจัดการงบประมาณเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ

2) เชื่อมโยงการอนุรักษ์กับการสร้างรายได้ชุมชน

3) ยกกระดับคุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน

4) พัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนที่สร้างรายได้กระจายทั่วถึง

5) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับเศรษฐกิจชุมชน

6) สร้างการรับรู้และการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ชุมชนและการท่องเที่ยว

7) วิจัยและพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ (BCG Economy)

2.3.3 ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล มี 7 กลยุทธ์ ดังนี้

1) พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการตัดสินใจเชิงรุก

2) ใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการอนุรักษ์

3) ใช้ข้อมูลเพื่อการพัฒนาที่ตอบโจทย์ชุมชน

4) ใช้ข้อมูลในการจัดการและพัฒนากองทุน

5) ใช้ข้อมูลในการวางแผนและติดตามโครงการก่อสร้าง

6) ใช้ข้อมูลขับเคลื่อนการสื่อสารและการตลาด

7) สร้างระบบข้อมูลชีวภาพและใช้เทคโนโลยีทันสมัย

2.3.4 ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย มี 7 กลยุทธ์ ดังนี้

1) พัฒนาทักษะบุคลากรด้านการบริหารและเทคโนโลยี

2) ยกกระดับทักษะเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนและอาสาสมัคร

3) เสริมสร้างศักยภาพชุมชนและผู้นำชุมชน

4) พัฒนามาตรฐานการบริการและทักษะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

- 5) พัฒนาทักษะช่างและผู้ดูแลบำรุงรักษา
- 6) พัฒนาทีมงานสื่อสารและการตลาดมืออาชีพ
- 7) สร้างนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านชีวภาพ

2.3.5 ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและ
เครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก มี 7 กลยุทธ์ ดังนี้

- 1) พัฒนาระบบบริหารตามมาตรฐานมรดกโลก
- 2) ยกกระดับการอนุรักษ์สู่มาตรฐานมรดกโลก
- 3) พัฒนาชุมชนให้เป็นส่วนหนึ่งของมรดกโลก
- 4) พัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน
- 5) สร้างโครงสร้างพื้นฐานรองรับพื้นที่มรดกโลก
- 6) สื่อสารเพื่อสร้างการรับรู้มรดกโลก
- 7) จัดทำฐานข้อมูลและเอกสารตามมาตรฐาน UNESCO/IUCN

2.4 รายละเอียดแผนยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-
น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน
ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ แสดงดังตาราง 5-9 ดังต่อไปนี้

ตาราง 5 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
1. พัฒนาระบบบริหารการเงินแบบบูรณาการด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่	1.1 จัดตั้งคณะทำงานพัฒนาระบบการเงิน 1.2 กำหนดมาตรฐานรายงานการเงิน 1.3 ศึกษาและออกแบบระบบ Accounting 1.4 จัดซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์/ ซอฟต์แวร์ 1.5 ฝึกอบรมการใช้งานระบบรายงานการเงิน 1.6 ปรับปรุงและพัฒนาระบบต่อเนื่อง 1.7 เชื่อมโยงระบบกับหน่วยงานภาครัฐ 1.8 พัฒนา Mobile Application ของผู้บริหาร	1.1 มีคณะทำงานพัฒนาระบบการเงิน 1 คณะ 1.2 มีคู่มือมาตรฐานรายงานการเงิน 1 ฉบับ 1.3 มีระบบ Accounting 1 ระบบ 1.4 มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ 8 ชุด 1.5 ฝึกอบรมบุคลากร 21 คน ๆ ละ 3 รอบ 1.6 ระบบ Accounting ใช้งานได้ อย่างมีประสิทธิภาพ 1.7 สามารถเชื่อมโยงกับระบบ Accounting กับระบบของกระทรวงกลาโหมฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 1.8 มี Mobile Application สำหรับผู้บริหาร 1 ระบบ	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเงิน/กลุ่มบริหาร – หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อม
2. เสริมสร้างประสิทธิภาพการลาดตระเวนด้วยเทคโนโลยีและการมีส่วนร่วม	2.1 พัฒนาระบบ SMART Patrol แบบครบวงจร 2.2 สร้างเครือข่ายอาสาสมัครชุมชน 2.4 ฝึกอบรมทีมลาดตระเวน 2.5 จัดตั้งศูนย์ควบคุมการลาดตระเวน 2.6 จัดตั้งด่านตรวจเพิ่มเติม 2.7 จัดซื้ออุปกรณ์ GPS และกล้องดักถ่าย	2.1 มีระบบ SMART Patrol แบบครบวงจร 1 ระบบ 2.2 มีอาสาสมัครชุมชน ระยะที่ 1 100 คน ใน 10 หมู่บ้าน / ระยะที่ 2 232 คน ใน 48 หมู่บ้าน 2.4 ฝึกอบรม 27 ทีม 162 คน 2.5 มีศูนย์ควบคุมการลาดตระเวน 1 ศูนย์ 2.6 มีด่านตรวจ รวม 10 แห่ง 2.7 มี GPS 60 เครื่อง และกล้องดักถ่าย 100 ตัว	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานฯ/รองฯฝ่ายอนุรักษ์ฝ่ายระเบียบกฎหมาย ฝ่ายศึกษา ค้นคว้า และติดตาม – หน่วยงานสนับสนุน: กรมตรวจสอบป่าไม้, ทหาร, ตำรวจ, ชุมชน

ตาราง 5 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
2. เสริมสร้างประสิทธิภาพการลาดตระเวนด้วยเทคโนโลยีและการมีส่วนร่วม	2.8 ติดตั้งระบบกล้อง CCTV ตามจุดเสี่ยง ที่มีระบบแจ้งเตือนอัตโนมัติ 2.9 พัฒนา Mobile App รายงานเหตุฉุกเฉิน ที่มีระบบแจ้งเตือนอัตโนมัติ 2.10 นำระบบ Drone มาใช้ในการลาดตระเวน 2.11 พัฒนาระบบ AI วิเคราะห์ภาพจากกล้องดักถ่าย และมีระบบแจ้งเตือนอัตโนมัติ	2.8 ติดตั้งระบบกล้อง CCTV ตามจุดเสี่ยง 50 จุด 50 กล้อง 2.9 มี Mobile App สำหรับรายงานเหตุฉุกเฉิน 1 ระบบ 2.10 มี Drone ใช้ในการลาดตระเวน 5 ลำ 2.11 มีระบบ AI ในการวิเคราะห์ภาพจากกล้องดักถ่าย และแจ้งเตือนอัตโนมัติ 1 ระบบ	
3. สร้างโอกาสและรายได้ที่ยั่งยืนให้ชุมชนผ่านการมีส่วนร่วม	3.1 จัดตั้งกองทุนพัฒนาหมู่บ้านเพื่อการอนุรักษ์ (กพม.อ) 3.2 สร้างศูนย์เรียนรู้อาชีพชุมชนและศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ 3.3 พัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน 3.4 ฝึกอบรมอาชีพทางเลือกให้แก่ประชาชน 3.5 สร้างระบบน้ำสะอาดหมู่บ้าน 3.7 พัฒนาระบบชลประทานขนาดเล็ก 3.8 สร้างโรงเรือนเพาะปลูก	3.1 จัดตั้งกองทุน กพม.อ ระยะที่ 1 จำนวน 10 หมู่บ้าน ระยะที่ 2 จำนวน 38 หมู่บ้าน 3.2 มีศูนย์เรียนรู้อาชีพชุมชนและศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ 1 แห่ง 3.3 พัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ จำนวน 20 ผลิตภัณฑ์ 3.4 ฝึกอบรม 4 หลักสูตร ระยะที่ 1 จำนวน 200 คน ที่ 2 จำนวน 300 คน 3.5 สร้างระบบน้ำสะอาด จำนวน 3 หมู่บ้าน 90 ครัวเรือน 3.7 มีระบบชลประทานขนาดเล็ก 5 แห่ง 3.8 มีโรงเรือนเพาะปลูก 10 แห่ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/ฝ่ายพัฒนา - หน่วยงานสนับสนุน: ผู้นำชุมชน, เมือง, แขวง, NGOs

ตาราง 5 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
4. พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีคุณภาพและยั่งยืน	4.1 กำหนด Zoning และ Carrying Capacity 4.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการ 4.3 พัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวหลากหลาย 4.4 พัฒนาระบบจองออนไลน์ 4.5 สร้างเครือข่ายมัคคุเทศก์ท้องถิ่น 4.6 พัฒนาระบบติดตามผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม	4.1 จัดทำระบบควบคุมกำกับและแผนผังโซนนิ่ง เป็น Conservation, Buffer, Tourism Zones 1 ระบบ 4.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการ ดังนี้ - สร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยว 1 แห่ง - สร้างเส้นทางศึกษาธรรมชาติ 3 เส้นทาง ระยะทาง 10 ก.ม. - พัฒนาจุดกางเต็นท์ 3 จุด รองรับได้ 100 คน - ปรับปรุงห้องน้ำและจุดบริการ 5 จุด - ขยายเส้นทางท่องเที่ยวเป็น 10 เส้นทาง - สร้างหอชมวิว 1 แห่ง - สร้างสะพานเดินชมธรรมชาติ 1 แห่ง - สร้างที่พัก Eco-lodge 2 แห่ง รองรับได้ 50 คน 4.3 มีกิจกรรม Kayaking, Wildlife watching, & Trekking 4.4 มีระบบจองออนไลน์ 1 ระบบ 4.5 มีกอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่น 50 คน 4.6 มีระบบติดตามผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม 1 ระบบ	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/ ฝ่ายท่องเที่ยว - หน่วยงานสนับสนุน: ชุมชน, ผู้ประกอบการท่องเที่ยว, เมือง

ตาราง 5 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
5. สร้าง โครงสร้าง พื้นฐานที่ ทันสมัยและ เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม	5.1 วางแผนแม่บท โครงสร้างพื้นฐานตาม หลัก Green Building 5.2 สำรวจและจัดหาที่ดิน ในเขตอุทยาน 5.3 ออกแบบรายละเอียด อาคารหลัก เสนอเข้า บรรจุในแผนพัฒนาของ กระทรวงกลาโหมและ สิ่งแวดล้อม และบูรณา การกับแผนพัฒนาท้องถิ่น	5.1 มีแผนแม่บทโครงสร้างพื้นฐาน ของอุทยาน ที่ออกแบบตามหลัก Green Building 1 แผน 5.2 มีที่ดินในเขตอุทยาน 20 เฮกตาร์ ที่เหมาะสมในการก่อสร้าง 5.3 มีแบบแปลนสิ่งก่อสร้าง และมี การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ - อาคารสำนักงานใหม่ 1 หลัง พื้นที่ 2,000 ตร.ม.พร้อมติดตั้งระบบ พลังงานแสงอาทิตย์ - ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว 1 หลัง พื้นที่ 500 ตร.ม. - ศูนย์ข้อมูลข่าวสารและนิทรรศการ 1 หลัง พื้นที่ 300 ตร.ม. - ปรับปรุงท่าเรือและถนนภายใน ท่าเรือ 1 แห่ง - สร้างศูนย์วิจัยความหลากหลาย ทางชีวภาพ 1 หลัง พื้นที่ 400 ตร.ม. - พัฒนาระบบจัดการน้ำเสียและขยะ 1 ระบบ - สร้างหอพักนักวิจัย 10 ห้อง 1 หลัง	- ผู้รับผิดชอบ หลัก: กอง บริหารอุทยาน แห่งชาตินากาย- น้ำเทิน/ คณะกรรมการ บริหารอุทยาน - หน่วยงาน สนับสนุน: กระทรวง กลาโหมและ สิ่งแวดล้อม, กรมป่าไม้
6. สร้างการ รับรู้และ ภาพลักษณ์ ระดับชาติและ สากล	6.1 จัดตั้งและพัฒนา ทีมงานประชาสัมพันธ์ 6.2 จัดซื้ออุปกรณ์ถ่ายทำ และตัดต่อวิดีโอ 6.3 สร้างเว็บไซต์ Social Media และ Mobile Application	6.1 จัดตั้งและพัฒนาทีม 5 คน 6.2 จัดซื้ออุปกรณ์ถ่ายทำและตัดต่อ วิดีโอ 1 ชุด 6.3 สร้างเว็บไซต์และ Social Media Facebook, Instagram, YouTube และ Mobile Application อย่างละ 1 ช่องทาง	- ผู้รับผิดชอบ หลัก: กอง บริหารอุทยาน แห่งชาตินากาย- น้ำเทิน/ ฝ่าย โฆษณา - หน่วยงาน สนับสนุน: เมือง, แขวง, กระทรวง ท่องเที่ยว

ตาราง 5 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
6. สร้างการรับรู้และภาพลักษณ์ระดับชาติและสากล	6.4 ผลิตสื่อประชาสัมพันธ์เป็นภาษาลาว อังกฤษ จีน และ เวียดนาม 6.5 จัดกิจกรรม Open House 6.6 พัฒนา Virtual Tour 360 องศาพร้อมแคมเปญโฆษณาออนไลน์ 6.7 ร่วมแสดงนิทรรศการในงานท่องเที่ยวระดับชาติและสากล 6.8 จัดกิจกรรมระดับสากล (Biodiversity Festival) 6.9 สร้าง Media Partnership กับช่องโทรทัศน์และนิตยสาร	6.4 ผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ VDO 10 ชิ้น, โบรชัวร์ 5,000 ชุด และสารคดี Documentary 30 นาที 1 เรื่อง 6.5 จัดกิจกรรม Open House ปีละ 2 ครั้ง 6.6 พัฒนา Virtual Tour 360 องศา พร้อมแคมเปญโฆษณาออนไลน์ 1 โปรแกรม 6.7 ร่วมแสดงนิทรรศการในงานท่องเที่ยวระดับชาติและสากล 3 ครั้ง/ 10 ปี 6.8 จัดกิจกรรม Biodiversity Festival ระดับสากล ปีละ 1 ครั้ง 6.9 มี Media Partnership กับช่องโทรทัศน์และนิตยสาร อย่างละ 1 รายการเป็นอย่างน้อย	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายโฆษณา - หน่วยงานสนับสนุน: เมือง, แขวง, กระทรวงท่องเที่ยว
7. สร้างฐานข้อมูลและองค์ความรู้ตามมาตรฐานสากล	7.1 จัดตั้งศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพ 7.2 สร้างเครือข่ายนักวิจัยระหว่างประเทศ	7.1 จัดตั้งห้องปฏิบัติการวิจัยถาวร 1 แห่ง พร้อมจัดซื้อกล้อง Trap 50 กล้อง GPS 1 ระบบ และกล้องจุลทรรศน์ 5 เครื่อง 7.2 สร้างเครือข่ายนักวิจัย โดย - สร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ 3 แห่ง - ฝึกอบรมนักวิจัย 10 คน - ทำการวิจัยเชิงลึก 10 โครงการ - ตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารสากล 5 เรื่อง - จัดประชุมวิชาการระดับสากล 1 ครั้ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายศึกษา ค้นคว้า และติดตาม - หน่วยงานสนับสนุน: มหาวิทยาลัย, สถาบันวิจัยต่างประเทศ

ตาราง 5 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
7. สร้างฐานข้อมูลและองค์ความรู้ตามมาตรฐานสากล	7.3 พัฒนาระบบข้อมูลดิจิทัล	7.3 พัฒนาระบบข้อมูลดิจิทัล 1 ฐานข้อมูล โดยการ - นำเทคโนโลยี eDNA มาใช้ - พัฒนาระบบ Biodiversity Information System - นำเทคโนโลยี AI มาวิเคราะห์ข้อมูล - จัดทำรายงานสถานภาพ Baseline Study	

ตาราง 6 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
1. บริหารจัดการงบประมาณเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ	1.1 จัดตั้งกองทุนพัฒนาชุมชน 1.2 สร้างระบบติดตามและประเมินผลโครงการ 1.3 พัฒนาความสามารถชุมชนในการบริหารจัดการการเงิน 1.4 สร้างเครือข่ายกองทุนระดับอุทยาน	1.จัดตั้งกองทุนหมุนเวียนชุมชน กองทุนละ 5,000 USD ระยะที่ 1 จำนวน 10 กองทุน ระยะที่ 2 จำนวน 38 กองทุน รวม 48 กองทุน 1.2 มีระบบติดตามและประเมินผลโครงการชุมชน ปีละ 1 ครั้ง 1.3 มีการพัฒนาความสามารถชุมชนในการบริหารจัดการการเงิน ดังนี้ - ฝึกอบรมการบัญชีพื้นฐานให้คณะกรรมการกองทุน 50 คน - มีระบบรายงานทางการเงินแบบง่าย 1 ระบบ/กองทุน - มีคู่มือการบริหารกองทุนชุมชน กองทุนละ 1 ระบบ 1.4 ฝึกอบรมการตรวจสอบภายในแก่สมาชิกและคณะกรรมการกองทุนและให้มีการการภายนอกตรวจสอบระหว่างกองทุน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน/ ฝ่ายพัฒนา และคณะกรรมการพัฒนาชุมชน - หน่วยงานสนับสนุน: ผู้นำชุมชน, เมือง, แขวง

ตาราง 6 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
	1.5 พัฒนาระบบสหกรณ์ชุมชน 1.6 พัฒนาระบบบัญชีดิจิทัลสำหรับชุมชน 1.7 สร้างกลไกการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม	1.5 ศึกษาและพัฒนาระบบสหกรณ์ชุมชน 1 ระบบ 1.6 ศึกษาและบัญชีดิจิทัลสำหรับชุมชน (Mobile Banking) 1 ระบบ 1.7 จัดทำแผนธุรกิจชุมชน (Community Business Plan) กองทุนละ 1 แผน	
2. เชื่อมโยงการอนุรักษ์กับการสร้างรายได้ชุมชน	2.1 สร้างโครงการ Payment for Ecosystem Services (PES) 2.2 พัฒนาอาชีพเชื่อมโยงการอนุรักษ์ 2.3 สร้างแรงจูงใจในการอนุรักษ์	2.1 ออกแบบโครงการ PES ต้นแบบ 5 หมู่บ้าน และขยายให้ครอบคลุม 20 หมู่บ้าน 2.2 พัฒนาอาชีพเชื่อมโยงการอนุรักษ์ ดังนี้ - ฝึกอบรมผู้นำการท่องเที่ยวชุมชน 30 คน - สร้างกลุ่มผลิตภัณฑ์จากวัสดุธรรมชาติที่ไม่ทำลายป่า 10 กลุ่ม - ตั้งกลุ่มเกษตรอินทรีย์ 15 กลุ่ม - พัฒนาผลิตภัณฑ์จากผลผลิตป่า (Non-timber Forest Products) 50 รายการ - สร้างตลาดสีเขียว (Green Market) 1 แห่ง 2.3 สร้างแรงจูงใจในการอนุรักษ์ ดังนี้ - จ่ายค่าตอบแทนอาสาสมัครอนุรักษ์ 100 คน (50 USD/คน/เดือน) - สร้างระบบรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์เขียว 1 ระบบ - พัฒนา Carbon Credit 1 ระบบ - จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้การอนุรักษ์และพัฒนา 1 แห่ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายพัฒนา - หน่วยงานสนับสนุน : ชุมชน, เมือง, แขวง, NGOs

ตาราง 6 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
3. ยกระดับคุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน	3.1 สร้างความมั่นคงด้านอาหารและรายได้ 3.2 พัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน	3.1 ฝึกอบรมอาชีพและสนับสนุนอุปกรณ์แก่ประชาชน 500 คน ในงานหัตถกรรม เกษตรอินทรีย์ เลี้ยงผึ้ง การแปรรูปอาหาร และ มัคคุเทศก์ 3.2 สร้างและพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน ดังนี้ - โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) 5 หมู่บ้าน 150ครัวเรือน - สนับสนุนอุปกรณ์ทำงาน 100 ชุด - สร้างโรงเรือนเพาะเห็ด 20 หลัง - สร้างห้องน้ำ 100 หลังคาเรือน - สร้างชลประทานขนาดเล็ก 8 แห่ง พื้นที่ 400 เฮกตาร์ - พัฒนากนในหมู่บ้าน 15 กม. - ติดตั้งไฟฟ้าพลังแสงอาทิตย์ 200 หลังคาเรือน - สร้างศูนย์เรียนรู้ชุมชน 5 แห่ง - สร้างคลินิกสุขภาพชุมชน 3 แห่ง - พัฒนาโรงเรียนและห้องสมุดชุมชน 10 แห่ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/ ฝ่ายพัฒนา - หน่วยงานสนับสนุน : ชุมชน, เมือง, แขวง, NGOs
4. พัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนที่สร้างรายได้กระจายทั่วถึง	4.1 สร้าง Homestay และกิจกรรมท่องเที่ยวชุมชน 4.2 พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยว	4.1 พัฒนา Homestay มาตรฐาน และฝึกอบรมเจ้าของ Homestay 50 หลัง 4.2 พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยว ดังนี้ - สร้างเส้นทางท่องเที่ยวชุมชน 5 เส้นทาง - พัฒนากิจกรรมดูนก เดินป่า ล่องเรือ และทำอาหารท้องถิ่น - จัดทำ Package Tour 10 โปรแกรม	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/ ฝ่ายท่องเที่ยว - หน่วยงานสนับสนุน: ผู้ประกอบการ, ชุมชน, กระทรวงท่องเที่ยว

ตาราง 6 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
4. พัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนที่สร้างรายได้กระจายทั่วถึง	4.3 สร้างเครือข่ายการตลาดท่องเที่ยว	4.3 สร้างเครือข่ายการตลาดท่องเที่ยว ดังนี้ - สร้างศูนย์ผลิตภัณฑ์ชุมชน (Community Product Centers) 3 แห่ง - พัฒนาการตลาดนัดชุมชน (Weekend Market) 3 แห่ง - สร้างเว็บไซต์ของท่องเที่ยวชุมชน 1 เว็บไซต์ - สร้างแบรนด์ท่องเที่ยวชุมชน "Nam Theun Community Tourism" 1 แบรนด์ - ร่วมมือกับ Tour Operator ระดับสากลอย่างน้อย 1 องค์การ - จัดงานเทศกาลวัฒนธรรมชุมชนประจำปี ๆ ละ 1 ครั้ง	
5. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับเศรษฐกิจชุมชน	5.1 พัฒนาโครงสร้างคมนาคมขนส่งของชุมชน 5.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน	5.1 มีการพัฒนาโครงสร้างคมนาคมขนส่งของชุมชน ดังนี้ - ปรับปรุงถนนเข้าหมู่บ้าน 20 ก.ม. - พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะ 1 ระบบ - สร้างท่าเรือชุมชน 3 แห่ง 5.2 มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานชุมชน ดังนี้ - สร้างศูนย์กระจายสินค้า 1 แห่ง - สร้างลานจอดรถท่องเที่ยว 5 แห่ง - สร้างตลาดชุมชน 3 แห่ง - สร้างห้องเย็นเก็บผลผลิต 5 แห่ง - ปรับปรุงสนามกีฬาและสวนสาธารณะ 3 แห่ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติน่านกาย-น้ำเหิน/ กลุ่มบริหาร - หน่วยงานสนับสนุน: เมือง, แขวง, กระทรวงโยธา

ตาราง 6 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
5. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับเศรษฐกิจชุมชน	5.3 พัฒนาสาธารณูปโภคที่ทันสมัย	5.3 มีการพัฒนาสาธารณูปโภคที่ทันสมัย ดังนี้ - พัฒนาระบบไฟฟ้าและน้ำประปา 48 หมู่บ้าน - ติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตชุมชน (Free WiFi) 10 จุด - ติดตั้งระบบพลังงานทดแทน 48 หมู่บ้าน	
6. สร้างการรับรู้และการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ชุมชนและการท่องเที่ยว	6.1 พัฒนาแบรนด์ผลิตภัณฑ์ชุมชน 6.2 สร้างช่องทางการตลาดออนไลน์ 6.3 จัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย	6.1 มีการพัฒนาแบรนด์ผลิตภัณฑ์ชุมชน ดังนี้ - ออกแบบแบรนด์และบรรจุภัณฑ์ 30 ผลิตภัณฑ์ 6.2 มีช่องทางการตลาดออนไลน์ ดังนี้ - สร้าง E-commerce 1 เว็บไซต์ - จัดทำ Online Catalog 10 ชุด - สร้างแคมเปญตลาดดิจิทัล 10 เรื่อง - ฝึกอบรมการตลาดออนไลน์ 50 คน 6.3 จัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย ดังนี้ - จัดงานแสดงสินค้า 2 ครั้ง/ปี - จัดงานเทศกาลผลิตภัณฑ์ชุมชน ระดับสากล 3 ครั้ง/10 ปี - ร่วมงาน Trade Fair ระดับชาติและสากล 2 ครั้ง/ปี - สร้างระบบบริหารความสัมพันธ์ลูกค้า (CRM) 1 ระบบ - สร้าง Flagship Store จำหน่ายสินค้าชุมชนในเมืองใหญ่ 5 แห่ง - ผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ (VDO, โปสเตอร์) 100 รายการ	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายโฆษณา - หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงพาณิชย์, ผู้ประกอบการ, ชุมชน

ตาราง 6 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
7. วิจัยและพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ (BCG Economy)	7.1 วิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรชีวภาพ 7.2 สร้างมูลค่าเพิ่มจากความหลากหลายทางชีวภาพ	7.1 มีการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรชีวภาพ ดังนี้ - สำรวจพืชและผลผลิตป่าที่มีศักยภาพเชิงพาณิชย์ 50 ชนิด - วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ/ทดสอบตลาดและปรับปรุงผลิตภัณฑ์ 10 ผลิตภัณฑ์ - วิจัยการเพาะปลูกและขยายพันธุ์พืชเศรษฐกิจ 30 ชนิด 7.2 มีการสร้างมูลค่าเพิ่มจากหลากหลายทางชีวภาพ ดังนี้ - สร้างแปรรูปผลิตภัณฑ์พืชเศรษฐกิจ 5 แห่ง - สร้างห้องปฏิบัติการแปรรูปชุมชน 5 แห่ง - จัดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา 5 รายการ - พัฒนาผลิตภัณฑ์มูลค่าสูง 20 รายการ - พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพชุมชน 1 แห่ง - สร้างระบบรับรอง Organic และ Fair Trade 1 ระบบ	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติน่านกาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายศึกษา ค้นคว้า และติดตาม - หน่วยงานสนับสนุน: มหาวิทยาลัย, สถาบันวิจัย, ชุมชน

ตาราง 7 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
1. พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการตัดสินใจเชิงรุก	1.1 สร้างระบบ Business Intelligence (BI) 1.2 พัฒนา Dashboard สำหรับผู้บริหาร 1.3 ใช้ Big Data Analytics โดยบูรณาการข้อมูลจากทุกแหล่งและใช้ AI ในการวิเคราะห์และแนะนำการตัดสินใจ	1.1 มี Business Intelligence (BI) 1 ระบบ 1.2 มี Dashboard แสดงข้อมูลการเงินแบบ Real-time 1 Dashboard 1.3 ใช้ Big Data Analytics ดังนี้ – จัดทำ Enterprise Resource Planning (ERP) 1 ฐานข้อมูล – ผูกอบรวมการใช้งานระบบ ERP แก่เจ้าหน้าที่ 30 คน – จัดเก็บข้อมูลย้อนหลัง 5 ปี – พัฒนาระบบพยากรณ์และวางแผน (Forecasting) 1 ระบบ – สร้างระบบเตือนภัยทางการเงิน (Early Warning System) 1 ระบบ	– ผู้รับผิดชอบ หลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ กลุ่มบริหาร/ งานไอที – หน่วยงานสนับสนุน: ผู้เชี่ยวชาญภายนอก
2. ใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการอนุรักษ์ใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการอนุรักษ์	1.พัฒนา GIS และ Remote Sensing 2.สร้างแผนที่ดิจิทัลแบบ Dynamic 3.ใช้ AI ในการตรวจจับภัยคุกคาม	1.จัดหาระบบ GIS และฐานข้อมูลเชิงพื้นที่ 2.สร้างแผนที่ดิจิทัล High Resolution 3.ฝึกอบรมการใช้ GIS 20 คน 4.ติดตั้งระบบ Sensor ตรวจจับไฟฟ้า 30 จุด 1.วิเคราะห์ภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลง 2.สร้างระบบคาดการณ์พื้นที่เสี่ยง (Risk Mapping) 3.ใช้ Drone ในการสำรวจและติดตาม 1. ใช้ AI วิเคราะห์รูปแบบการเคลื่อนไหวของสัตว์ป่า 2. สร้างระบบแจ้งเตือนอัจฉริยะ (Smart Alert System)	– ผู้รับผิดชอบ หลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายศึกษา ค้นคว้าและติดตาม – หน่วยงานสนับสนุน: สถาบันวิจัย, มหาวิทยาลัย

ตาราง 7 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
3. ใช้ข้อมูลเพื่อการพัฒนาที่ตอบโจทย์ชุมชน	3.1 สร้างระบบข้อมูลชุมชน (Community Database) โดยใช้แบบฟอร์มเก็บข้อมูลดิจิทัล 3.2 พัฒนาระบบติดตามและประเมินผลโครงการ 3.3 ใช้ข้อมูลในการออกแบบโครงการ วิเคราะห์ข้อมูลความต้องการชุมชน วิเคราะห์ผลกระทบระยะยาว และพยากรณ์ความต้องการชุมชน	3.1 สร้างระบบข้อมูลชุมชน ดังนี้ – สำรวจและจัดทำฐานข้อมูลชุมชน 48 หมู่บ้าน – ผูกอบรมอาสาสมัครเก็บข้อมูล 96 คน (หมู่บ้านละ 2 คน) 3.2 สร้างระบบ Monitoring & Evaluation (M&E) ที่มี Feedback เร็ว 1 ระบบ 3.3 พัฒนา Community Dashboard ที่ใช้งานครอบคลุมทุกวัตถุประสงค์ 1 Dashboard	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติน่านกาย-น้ำเทิน/ฝ่ายพัฒนา – หน่วยงานสนับสนุน: ชุมชน, มหาวิทยาลัย
4. ใช้ข้อมูลในการจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยว	4.1 สร้างระบบจัดเก็บข้อมูลนักท่องเที่ยว 4.2 พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการการท่องเที่ยวธรรมชาติโดยใช้ AI 4.3 วิเคราะห์พฤติกรรมและความพึงพอใจ โดยใช้ Big Data เพื่อคาดการณ์แนวโน้ม	4.1 มีฐานข้อมูลนักท่องเที่ยว 1 ระบบ โดยติดตั้งเครื่องนับจำนวนนักท่องเที่ยว (Visitor Counter) 10 จุด 4.2 พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการฯ ดังนี้ – พัฒนาระบบจองออนไลน์ 1 ระบบ – พัฒนา Personalized Marketing โดยมีระบบ CRM สำหรับนักท่องเที่ยว 1 ระบบ – ติดตั้งระบบ Carrying Capacity Monitoring และ Dynamic Pricing 1 ระบบ 4.3 สำรวจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวด้วยช่องทางดิจิทัลรายไตรมาส	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติน่านกาย-น้ำเทิน/ฝ่ายท่องเที่ยว – หน่วยงานสนับสนุน: ผู้ประกอบการ, มหาวิทยาลัย

ตาราง 7 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
5. ใช้ข้อมูลในการวางแผนและติดตามโครงการก่อสร้าง	5.1 สร้างระบบ Project Management ในโครงการก่อสร้าง 5.2 ใช้เทคโนโลยี Building Information Modeling (BIM) ในการปฏิบัติงาน ติดตามความก้าวหน้า และสร้างระบบบำรุงรักษาเชิงป้องกันโครงการก่อสร้าง	5.1 ใช้ระบบ Project Management โดยการ – จัดหาซอฟต์แวร์บริหารโครงการที่มีระบบติดตามความก้าวหน้าแบบเรียลไทม์ 1 ระบบ – ฝึกอบรมทีมบริหารโครงการ 10 คน – ใช้ Drone สำรวจและติดตามโครงการ 5.2 ใช้เทคโนโลยี BIM ในโครงการก่อสร้าง ดังนี้ – มีระบบ Digital Twin สำหรับอาคารสำคัญทุกโครงการ – ใช้ Internet of Things (IoT) ในการจัดการอาคารที่สร้างใหม่ให้เป็น Smart Building ทุกโครงการ	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/คณะกรรมการบริหาร – หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงโยธา, บริษัทเอกชน ผู้รับเหมาโครงการ
6. ใช้ข้อมูลขับเคลื่อนการสื่อสารและการตลาด	6.1 สร้างระบบวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อ Digital Analytics	6.1 มีระบบ Digital Analytics โดย – ติดตั้งระบบ Google Analytics และ Social Media Analytics 1 ระบบ – มีระบบเก็บข้อมูล Feedback 1 ระบบ – วิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มเป้าหมาย (Audience Analysis) รายไตรมาส	– ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเทิน/ ฝ่ายโฆษณา – หน่วยงานสนับสนุน: ผู้เชี่ยวชาญ Digital Marketing

ตาราง 7 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
6. ใช้ข้อมูล ขับเคลื่อนการ สื่อสารและ การตลาด	6.2 พัฒนา Content ตาม Data- Driven Marketing โดยใช้ A/B Testing พัฒนาเนื้อหา 6.3 พัฒนากิจกรรมบุคลากรด้าน Digital Marketing	6.2 สร้างระบบ Marketing Automation 1 ระบบ ที่สามารถ วิเคราะห์ ROI ของแต่ละ ช่องทาง โดยใช้ AI สร้างเนื้อหา แบบ Personalized และพัฒนา Chatbot ตอบคำถามอัตโนมัติ 6.3 ฝึกอบรมทีม Digital Marketing 5 คน	
7. สร้างระบบ ข้อมูลชีวภาพ และใช้ เทคโนโลยี ทันสมัย	7.1 พัฒนา Biodiversity Information System โดยใช้ เทคโนโลยี eDNA ใช้ AI วิเคราะห์ภาพจากกล้องดักถ่าย และใช้ Machine Learning คาดการณ์แนวโน้มประชากร 7.2 สร้างเครือข่ายแลกเปลี่ยน ข้อมูลในระดับสากล	7.1 พัฒนา Biodiversity Information System ดังนี้ - สร้างฐานข้อมูลชีวภาพดิจิทัล 1 ฐานข้อมูล - จัดหาอุปกรณ์ eDNA Sampling Kit 100 Sets - ฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยี ใหม่ 15 คน 7.2 สร้างเครือข่ายแลกเปลี่ยน ข้อมูล ดังนี้ - เชื่อมโยงกับฐานข้อมูลสากล (GBIF, IUCN Red List) - พัฒนา Mobile App สำหรับ Citizen Science 1 ระบบ - สร้างระบบแจ้งเตือนชนิดพันธุ์ หายาก 1 ระบบ - สร้าง Virtual Museum ออนไลน์ 1 ระบบ	- ผู้รับผิดชอบ หลัก: กอง บริหารอุทยาน แห่งชาติน่าน- น้ำเทิน/ ฝ่าย ศึกษา ค้นคว้า และติดตาม - หน่วยงาน สนับสนุน: มหาวิทยาลัย, สถาบันวิจัย สากล

ตาราง 8 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนา ศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
1. พัฒนา ทักษะบุคลากร ด้านการ บริหารและ เทคโนโลยี	1.1 จัดทำแผนพัฒนา บุคลากรรายบุคคล (IDP) 1.2 สร้างหลักสูตร ฝึกอบรมเฉพาะทาง 1.3 สร้างระบบ Knowledge Management (KM)	1.1 ประเมินทักษะบุคลากร (Competency Assessment) และ จัดทำ IDP สำหรับบุคลากรทุกคน ปีละ 1 ครั้ง 1.2 บุคลากรของอุทยานได้รับการ ฝึกอบรมเฉพาะทาง ดังนี้ – ฝึกอบรมการใช้ Accounting Software 21 คน – ฝึกอบรม Financial Management 10 คน – ฝึกอบรม Data Analytics และ BI – ฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้นใน ต่างประเทศ 5 คน – ศึกษาต่อระดับปริญญาโท 3 คน – บุคลากรทุกคนได้ไปศึกษาดูงาน ปีละ 1 ครั้ง 1.3 มีระบบ KM โดยการ – มีแผนการพัฒนาผู้นำรุ่นใหม่ (Successor Planning) 1 แผนงาน – สร้างระบบ e-Learning ภายใน องค์กร 1 ระบบ – จัดตั้งชุมชนแห่งการเรียนรู้ (CoP) ของอุทยาน 1 ชุมชน	– ผู้รับผิดชอบ หลัก: กอง บริหารอุทยาน แห่งชาตินากายา- น้ำเทิน/ กลุ่ม บริหาร/งาน บุคลากร – หน่วยงาน สนับสนุน: กระทรวง กลาโหมและ สิ่งแวดล้อม, สถาบันฝึกอบรม

ตาราง 8 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
2. ยกระดับทักษะเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนและอาสาสมัคร	2.1 ฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่บุคลากรด้านอนุรักษ์อย่างต่อเนื่อง 2.2 ฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยปฏิบัติงานด้านการอนุรักษ์ 2.3 แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเครือข่ายสากล โดยมีระบบ Mentoring	2.1 บุคลากรด้านอนุรักษ์จำนวน 162 คน ใน 27 ทีม ได้รับการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง และ Refresh Training ทุก 2 ปี ในหลักสูตรต่อไปนี้ - Ranger Training - SMART Patrol - การปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเอาตัวรอด - การบังคับใช้กฎหมาย - การใช้ Drone และ GPS - Wildlife Crime Investigation 2.2 อบรมอาสาสมัคร 232 คน 2.3 แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเครือข่ายสากล ดังนี้ - ส่งเจ้าหน้าที่ศึกษาดูงานต่างประเทศ 10 คน - สร้างศูนย์ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่อุทยานระดับภูมิภาค 1 แห่ง - แลกเปลี่ยนเจ้าหน้าที่กับเครือข่ายมรดกโลก ปีละ 2 คน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน/รองฯฝ่ายอนุรักษ์ ฝ่ายระเบียบกฎหมาย ฝ่ายศึกษา ค้นคว้า และติดตาม - หน่วยงานสนับสนุน: กรมป่าไม้, เครือข่ายสากล
3. เสริมสร้างศักยภาพชุมชนและผู้นำชุมชน	3.1 จัดทำหลักสูตรพัฒนาศักยภาพชุมชน	3.1 ประชาชนได้รับการพัฒนาศักยภาพในหลักสูตรต่อไปนี้ - พัฒนาศักยภาพผู้นำชุมชน 96 คน (หมู่บ้านละ 2 คน) - อาชีพทางเลือกสำหรับประชาชน 200 คน - การจัดการกองทุน 50 คน - การตลาดออนไลน์ 50 คน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน/ฝ่ายพัฒนา - หน่วยงานสนับสนุน: ชุมชน, NGOs, สถาบันการศึกษา

ตาราง 8 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
3. เสริมสร้างศักยภาพชุมชนและผู้นำชุมชน	3.2 สร้าง Master Trainer จากชุมชน	3.2 มี Master Trainer จากชุมชน 20 คน โดยทุกคนได้รับการฝึกอบรมและพัฒนา ดังนี้ - การบริหารธุรกิจชุมชน - การสื่อสารภาษาอังกฤษ - Study Tour ต่างประเทศ	
4. พัฒนามาตรฐานการบริการและทักษะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	4.1 ฝึกอบรมมัคคุเทศก์และผู้ให้บริการ 4.2 สร้างมาตรฐานการบริการโดยมีการรับรองและต่ออายุใบอนุญาตมัคคุเทศก์	4.1 มัคคุเทศก์และผู้ให้บริการได้ฝึกอบรมในหลักสูตรต่อไปนี้ - มัคคุเทศก์ท้องถิ่น 30 คน - เจ้าของ Homestay 20 คน - การบริการอาหาร 30 คน - การปฐมพยาบาล 50 คน - ภาษาอังกฤษและจีน 50 คน - Specialized Guide 15 คน - จัดการความปลอดภัย 50 คน - Wilderness First Responder 30 คน 4.2 สร้างสมาคมมัคคุเทศก์อุทยานฯ และส่งตัวแทนเข้าร่วมงาน ITB Berlin และ ATF 1 ครั้ง จำนวน 5 คน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ฝ่ายท่องเที่ยว - หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงท่องเที่ยว, ผู้ประกอบการ
5. พัฒนาทักษะช่างและผู้ดูแลบำรุงรักษา	5.1 ฝึกอบรมช่างเทคนิคเฉพาะทาง 5.2 สร้างระบบบำรุงรักษาเชิงป้องกัน และ Transfer Technology จากผู้เชี่ยวชาญ	5.1 ฝึกอบรมช่างเทคนิคเฉพาะทาง ได้แก่ ช่างไฟฟ้า 5 คน, ช่างประปา 5 คน, ช่างซ่อมรถ/เรือ 10 คน, และพลังงานแสงอาทิตย์ 10 คน 5.2 ฝึกอบรมระบบจัดการขยะน้ำเสีย และ Smart Building Management 10 คน และ ส่งช่างเรียนต่อระดับประกาศนียบัตร 3 คน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/กลุ่มบริหาร - หน่วยงานสนับสนุน: สถาบันอาชีวศึกษา

ตาราง 8 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
6. พัฒนาทีมงานสื่อสารและการตลาดมืออาชีพ	6.1 พัฒนาศักยภาพด้าน Digital Marketing 6.2 พัฒนาศักยภาพการผลิตสื่อ 6.3 สร้างเครือข่ายนักสื่อสาร	6.1 ฝึกอบรมทักษะด้าน Digital Marketing แก่บุคลากร 5 คน ในหลักสูตร Social Media Marketing, Data Analytics, และ Google Analytics 6.2 ฝึกอบรมบุคลากร 5 คน ในเรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอ, การเขียนเนื้อหา (Content Writing), กราฟิกดีไซน์, SEO และ SEM, และการผลิตสารคดี 6.3 สร้างเครือข่ายนักสื่อสาร 20 คน โดยการส่งเข้าร่วมงาน Digital Marketing Conference, ฝึกอบรมภาษาอังกฤษและจีน และฝึกอบรมพัฒนาศักยภาพ Crisis Communication	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายโฆษณา - หน่วยงานสนับสนุน: สถาบันการตลาด, Agency
7. สร้างนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านชีวภาพ	7.1 พัฒนาศักยภาพการวิจัยและการใช้เทคโนโลยีเพื่อการวิจัย โดยสร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัย	7.1 ฝึกอบรมทักษะแก่บุคลากรจำนวน 15 คน ในเรื่อง ระเบียบวิธีวิจัย, GPS และ GIS, การจำแนกชนิดพันธุ์, eDNA Technology, Camera Trap Data Analysis, AI ในงานวิจัย, การสร้าง Research Fellow Program, การเขียนบทความ และร่วมประชุมวิชาการ, ส่งนักวิจัยศึกษาต่อปริญญาโท 2 คนและปริญญาเอก 1 คน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายศึกษา ค้นคว้าและติดตาม - หน่วยงานสนับสนุน: มหาวิทยาลัย, สถาบันวิจัยสากล

ตาราง 9 กลยุทธ์ แนวทางดำเนินงาน ตัวชี้วัด และผู้รับผิดชอบ ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
1. พัฒนาระบบบริหารตามมาตรฐานมรดกโลก	1.1 ปรับปรุงระบบตามมาตรฐานมรดกโลก UNESCO 1.2 สร้างกลไกการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 1.3 พัฒนาระบบรายงานตามมาตรฐานสากล	1.1 ปรับปรุงระบบตามมาตรฐานฯ - ศึกษาและจัดทำระเบียบแนวทางปฏิบัติตามมาตรฐาน UNESCO และ IUCN 1 ระเบียบ - พัฒนาระบบบริหารจัดการตามมาตรฐาน 1 ระบบ 1.2 จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานมรดกโลก จำนวน 20คน และจัดประชุมคณะกรรมการ 4 ครั้ง/ปี 1.3 จัดทำ Management Plan ตามมาตรฐาน UNESCO แล้วปรับปรุงและพัฒนากระบวนการอย่างต่อเนื่องเพื่อเตรียมพร้อมรับการตรวจประเมิน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/คณะกรรมการมรดกโลก - หน่วยงานสนับสนุน: เมือง, แขวง, กระทรวงกลาโหมฯ
2. ยกกระดับการอนุรักษ์สู่มาตรฐานมรดกโลก	2.1 พัฒนาระบบอนุรักษ์ตามหลัก IUCN 2.2 เสริมสร้างการบังคับใช้กฎหมาย 2.3 สร้างเครือข่ายความร่วมมือระดับภูมิภาค	1. พัฒนาระบบอนุรักษ์ โดยการปลูกป่าฟื้นฟูพื้นที่เสื่อมโทรม 1,500 เฮกตาร์ สร้างแนวกันไฟและเขตกันชน (Buffer Zone) ที่มีประสิทธิภาพ 100 กม. และจัดทำแผนฟื้นฟูระบบนิเวศระยะยาว 1 แผน 2.2 เสริมสร้างการบังคับใช้กฎหมาย โดยสร้างทีมเคลื่อนที่ฉับไว (Rapid Response Team) 1 ทีม - พัฒนาศักยภาพด่านตรวจ 7 แห่ง - จัดตั้งศูนย์ควบคุมการอนุรักษ์ (Conservation Control Center) 1 แห่ง 2.3 ส่งบุคลากร 10 คน ไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับแหล่งมรดกโลกอื่น	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ รองฯ ฝ่ายอนุรักษ์ ฝ่ายระเบียบกฎหมาย ฝ่ายศึกษา ค้นคว้าและติดตาม - หน่วยงานสนับสนุน: ทหาร, ตำรวจ, ชุมชน, เครือข่ายสากล

ตาราง 9 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
3. พัฒนาชุมชนให้เป็นส่วนหนึ่งของมรดกโลก	3.1 สร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในการเป็นส่วนหนึ่งของมรดกโลก 3.2 พัฒนา Community Ambassador 3.3 สร้างความเชื่อมโยงระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา	3.1 จัดเวทีรับฟังความคิดเห็น 48 หมู่บ้าน ๆ ละ 2 รอบ และ ผูกอบรมเรื่องมรดกโลกแก่ประชาชน 200 คน 3.2 พัฒนา Community Ambassador 48 คน 3.3 สร้างความเชื่อมโยงระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา ดังนี้ - จัดกิจกรรม Community Day 2 ครั้ง/ปี - สร้างศูนย์เรียนรู้มรดกโลกชุมชน 5 แห่ง - พัฒนาหลักสูตรการศึกษาเรื่องมรดกโลกสำหรับโรงเรียน 1 หลักสูตร - จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนกับชุมชนมรดกโลกอื่น 2 ครั้ง - สร้างเครือข่ายชุมชนมรดกโลกระดับภูมิภาค 1 เครือข่าย - จัดงานฉลองการขึ้นทะเบียนมรดกโลก 1 ครั้ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายพัฒนา - หน่วยงานสนับสนุน: ชุมชน, โรงเรียน, เมือง
4. พัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน	4.1 พัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน	4.1 พัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน ดังนี้ - จัดทำแผนการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน 1 แผน - พัฒนา Interpretation Center 500 ตร.ม. โดยสร้าง Viewpoint 5 แห่ง, จัดทำป้ายบอกทางและป้ายนิเทศ 100 ป้าย - สร้างระบบติดตาม Carrying Capacity - จัดทำ World Heritage Certificate สำหรับนักท่องเที่ยวทุกคน	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายท่องเที่ยว - หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงการท่องเที่ยว, ผู้ประกอบการ

ตาราง 9 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
	4.2 พัฒนาความร่วมมือระดับสากล	4.2 พัฒนาความร่วมมือ ดังนี้ - สร้างแบรนด์ "Nam Theun World Heritage Site" 1 แบรินด์ - พัฒนา Virtual Tour และ Augmented Reality 1 ระบบ - สร้างความร่วมมือกับ Tour Operator สากลอย่างน้อย 1 องค์การ - จัดงาน World Heritage Festival ปีละ 1 ครั้ง	
5. สร้างโครงสร้างพื้นฐานรองรับพื้นที่มรดกโลก	5.1 สร้างโครงสร้างพื้นฐานรองรับพื้นที่มรดกโลกทางธรรมชาติ โดยบูรณาการกับวัฒนธรรมท้องถิ่น	5.1 สร้างโครงสร้างพื้นฐาน ดังนี้ - ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวมรดกโลกทางธรรมชาติ 1 แห่ง - สร้างศูนย์วิจัยและนิทรรศการมรดกโลกทางธรรมชาติ พื้นที่ 500 ตร.ม. 1 แห่ง - สร้างห้องสมุดและคลังข้อมูลดิจิทัลมรดกโลกทางธรรมชาติ 1 แห่ง	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ คณะกรรมการบริหาร - หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงโยธา
6. สื่อสารเพื่อสร้างการรับรู้มรดกโลก	6.1 สร้างแคมเปญการสื่อสารระดับชาติและสากล 6.2 ผลิตสื่อที่หลากหลาย 6.3 สร้างเครือข่ายสื่อมวลชนสากล	6.1 สร้างแคมเปญการสื่อสารมรดกโลก 1 ชุด และจัดงาน Press Conference 2 ครั้ง 6.2 สร้าง Website มรดกโลก 3 ภาษา (ลาว, อังกฤษ, จีน) และจัดทำสารคดีระดับสากล 2 เรื่อง/ปี 6.3 จัดและเข้าร่วมงานต่อไปนี้อย่างน้อยรายการละ 1 ครั้ง คือ - จัดงาน Media Familiarization Trip - ร่วมงาน World Heritage Committee Meeting - Virtual Reality Experience - จัดงานประกาศเป็นมรดกโลก	- ผู้รับผิดชอบหลัก: กองบริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน/ ฝ่ายโฆษณา - หน่วยงานสนับสนุน: กระทรวงท่องเที่ยว, สื่อมวลชน, UNESCO

ตาราง 9 (ต่อ)

กลยุทธ์	แนวทางดำเนินงาน	ตัวชี้วัด	ผู้รับผิดชอบ
7. จัดทำ ฐานข้อมูลและ เอกสารตาม มาตรฐาน UNESCO/IUCN	7.1 สร้างฐานข้อมูล ครบถ้วนตามที่ UNESCO กำหนด 7.2 จัดทำเอกสารเสนอชื่อ ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ทางธรรมชาติ (Nomination Dossier)	7.1 สร้างฐานข้อมูล 1 ฐาน ดังนี้ – ทบทวนข้อมูลที่มีและสำรวจ เพิ่มเติมในพื้นที่ที่ยังขาดข้อมูล – จัดทำ Biodiversity Inventory ให้ครบถ้วน – จัดทำแผนที่ Habitat Mapping ความละเอียดสูง – สร้างฐานข้อมูล GIS ครบถ้วน 7.2 จัดทำเอกสารเสนอชื่อ ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทาง ธรรมชาติ ดังนี้ – จัดทำ Nomination Dossier (เอกสารหนา 2,000+ หน้า) – จัดทำ Management Plan ฉบับ สมบูรณ์ – Peer Review โดยผู้เชี่ยวชาญสากล – ยื่นเอกสารเสนอชื่อต่อ UNESCO ในปีที่ 5 – รับการตรวจประเมินจาก IUCN ในปีที่ 6 – ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ – เตรียมพร้อมรับการประกาศ ในปีที่ 7-8 – จัดทำรายงานสถานะ (State of Conservation) ครั้งแรก	– ผู้รับผิดชอบ หลัก: กอง บริหารอุทยาน แห่งชาติในกาย- น้ำเทิน/ คณะ กรรมการมรดก โลก – หน่วยงาน สนับสนุน: มหาวิทยาลัย, IUCN, UNESCO, ผู้เชี่ยวชาญสากล

3. ผลการประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน

ผลการประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-
น้ำเทิน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประเมิน แสดงดังตาราง 10

ตาราง 10 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=10)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	8	80.00
หญิง	2	20.00
2. อายุ		
45-54 ปี	6	60.00
55-59 ปี	4	40.00
3. ระดับการศึกษา		
ประกาศนียบัตรชั้นสูง	1	10.00
ปริญญาตรี	5	50.00
ปริญญาโท	2	20.00
ปริญญาเอก	2	20.00
5. ระยะเวลาการปฏิบัติงาน		
- ต่ำกว่า 10 ปี	2	20.00
- 10-15 ปี	5	50.00
- 16-20 ปี	2	20.00
- 21 ปีขึ้นไป	1	10.00
รวม	10	100

จากตาราง 10 ผู้ตอบแบบประเมินมีจำนวน 10 คน เป็นเพศชาย จำนวน 8 คน
คิดเป็นร้อยละ 80.00 เป็นหญิง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 มีอายุระหว่าง

45-54 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 มีอายุ 55-59 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่ปริญญาตรี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีระยะเวลาการปฏิบัติงานระหว่าง 10-15 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ต่ำกว่า 10 ปี 16-20 ปี อย่างละ 2 คน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00

3.2 ผลการประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แสดงดังตาราง 11-14

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ที่	ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	วิสัยทัศน์	4.76	.43	มากที่สุด
2	พันธกิจ	4.70	.48	มากที่สุด
3	เป้าประสงค์	4.75	.35	มากที่สุด
4	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ	4.80	.42	มากที่สุด
5	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	4.80	.42	มากที่สุด
6	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล	4.60	.51	มากที่สุด
7	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย	4.80	.42	มากที่สุด
8	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก	4.80	.42	มากที่สุด
	ภาพรวมความเหมาะสม	4.75	.44	มากที่สุด

จากตาราง 12 ผลการประเมินความเหมาะสมของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่าโดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$) และมีความเหมาะสมรายด้านในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ($\bar{X} = 4.80$) ยุทธศาสตร์ที่ 2 ($\bar{X} = 4.80$)

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ($\bar{X} = 4.80$) ยุทธศาสตร์ที่ 5 ($\bar{X} = 4.80$) วิสัยทัศน์ ($\bar{X} = 4.76$)
เป้าประสงค์ ($\bar{X} = 4.75$) พันธกิจ ($\bar{X} = 4.70$) และ ยุทธศาสตร์ที่ 3 ($\bar{X} = 4.60$) ตามลำดับ

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเป็นไปได้ของยุทธศาสตร์
การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ที่	หัวข้อ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	วิสัยทัศน์	4.76	.48	มากที่สุด
2	พันธกิจ	4.68	.48	มากที่สุด
3	เป้าประสงค์	4.70	.45	มากที่สุด
4	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ	4.70	.48	มากที่สุด
5	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	4.80	.42	มากที่สุด
6	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล	4.60	.51	มากที่สุด
7	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย	4.70	.48	มากที่สุด
8	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก	4.90	.51	มากที่สุด
	ภาพรวมความเป็นไปได้	4.73	.48	มากที่สุด

จากตาราง 13 ผลการประเมินความเป็นไปได้ของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่าโดยภาพรวมมีความเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.73$) และ มีความเป็นไปได้รายด้านในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 5 ($\bar{X} = 4.90$) ยุทธศาสตร์ที่ 2 ($\bar{X} = 4.80$) วิสัยทัศน์ ($\bar{X} = 4.76$) ยุทธศาสตร์ที่ 1 ($\bar{X} = 4.70$) ยุทธศาสตร์ที่ 4 ($\bar{X} = 4.70$) เป้าประสงค์ ($\bar{X} = 4.70$) พันธกิจ ($\bar{X} = 4.68$) และยุทธศาสตร์ที่ 3 ($\bar{X} = 4.60$) ตามลำดับ

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความเป็นประโยชน์ของ
ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ที่	หัวข้อ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	วิสัยทัศน์	4.66	.51	มากที่สุด
2	พันธกิจ	4.65	.51	มากที่สุด
3	เป้าประสงค์	4.70	.48	มากที่สุด
4	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ	4.60	.51	มากที่สุด
5	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	4.80	.42	มากที่สุด
6	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล	4.70	.48	มากที่สุด
7	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย	4.70	.48	มากที่สุด
8	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก	4.60	.51	มากที่สุด
	ภาพรวมความเป็นประโยชน์	4.68	.50	มากที่สุด

จากตาราง 14 ผลการประเมินความเป็นประโยชน์ของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่าโดยภาพรวมมีความเป็นประโยชน์ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$) และ มีความเป็นประโยชน์รายด้านในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 2 ($\bar{X} = 4.80$) ยุทธศาสตร์ที่ 3 ($\bar{X} = 4.70$) ยุทธศาสตร์ที่ 4 ($\bar{X} = 4.70$) เป้าประสงค์ ($\bar{X} = 4.70$) วิสัยทัศน์ ($\bar{X} = 4.66$) พันธกิจ ($\bar{X} = 4.65$) ยุทธศาสตร์ที่ 1 ($\bar{X} = 4.60$) และ ยุทธศาสตร์ที่ 5 ($\bar{X} = 4.60$) ตามลำดับ

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของความถูกต้องของยุทธศาสตร์
การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

ที่	หัวข้อ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	วิสัยทัศน์	4.68	.48	มากที่สุด
2	พันธกิจ	4.66	.48	มากที่สุด
3	เป้าประสงค์	4.75	.45	มากที่สุด
4	ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ	4.70	.48	มากที่สุด
5	ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์	4.90	.48	มากที่สุด
6	ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล	4.51	.52	มากที่สุด
7	ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย	4.80	.42	มากที่สุด
8	ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก	4.60	.51	มากที่สุด
	ภาพรวมความถูกต้อง	4.70	.46	มากที่สุด

จากตาราง 15 ผลการประเมินความถูกต้องของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน พบว่าโดยภาพรวมมีความถูกต้องในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) และ มีความถูกต้องรายด้านในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 2 ($\bar{X} = 4.90$) ยุทธศาสตร์ที่ 4 ($\bar{X} = 4.80$) เป้าประสงค์ ($\bar{X} = 4.75$) ยุทธศาสตร์ที่ 1 ($\bar{X} = 4.70$) วิสัยทัศน์ ($\bar{X} = 4.68$) พันธกิจ ($\bar{X} = 4.66$) ยุทธศาสตร์ที่ 5 ($\bar{X} = 4.60$) และ ยุทธศาสตร์ที่ 3 ($\bar{X} = 4.51$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1. ผลการคัดเลือกยุทธศาสตร์เร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ

ที่ประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จำนวน 49 คน ได้ลงมติคัดเลือก ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กลยุทธ์ที่ 3 ยกระดับคุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน แนวทางดำเนินงาน 3.2 ปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน ตัวชี้วัด 3.2 ปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) ให้เป็นโครงการเร่งด่วนที่สามารถนำไปปฏิบัติและประเ็นผลได้ในช่วงเวลาของการวิจัยครั้งนี้ โดยได้นำโครงการเร่งด่วนนี้ไปดำเนินการ ณ บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ภาพประกอบ 5 การลงมติเลือกโครงการเร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ

2. กระบวนการนำโครงการเร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ

กระบวนการนำโครงการเร่งด่วนไปทดลองปฏิบัติ ประกอบด้วย การกำหนดพื้นที่ดำเนินการ ประชุมประชาคมเพื่อระดมกำลังคนในชุมชนร่วมปฏิบัติงานติดตั้งระบบจัดส่งวัสดุอุปกรณ์ ดำเนินการก่อสร้างและติดตั้งระบบน้ำริน และเปิดใช้งาน ดังนี้

2.1 กำหนดพื้นที่ดำเนินการ คือ บ้านกอบง เมืองนากาย ดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 แผนที่แสดงจุดดำเนินการโครงการระบบน้ำรินบ้านกอบง

2.2 ประชุมประชาคมเพื่อระดมกำลังคนในชุมชนร่วมปฏิบัติงานติดตั้งระบบ ดั่งภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 การประชุมประชาคมเพื่อร่วมปฏิบัติงานติดตั้งระบบน้ำริน

2.3 จัดส่งวัสดุอุปกรณ์ ดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 การลำเลียงขนส่งอุปกรณ์

2.4 ดำเนินการก่อสร้างและติดตั้งระบบน้ำริน ดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 การก่อสร้างและติดตั้งระบบน้ำริน

2.5 เปิดใช้งานระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง ดังภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 ระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เพื่อการอุปโภคและบริโภค
ในชุมชน

3. ผลการประเมินโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง

ผลการประเมินโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แสดงดังตาราง 15-20

ตาราง 15 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=90)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	40	44.44
หญิง	50	55.56
2. อายุ		
20-24 ปี	40	44.44
25-34 ปี	30	33.33
35-50 ปี	15	16.67
51-60 ปี	5	5.56
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	47	52.22
มัธยมศึกษา	35	38.89
ปวส. (ชั้นสูง)	5	5.56
ปริญญาตรี	3	3.33
รวม	90	100

จากตาราง 15 ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 90 คน จำแนกเป็นเพศหญิง
จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 55.56 เพศชาย จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44
ส่วนใหญ่มีอายุ ระหว่าง 20-24 ปี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมาอายุ
25-34 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา จำนวน
47 คน คิดเป็นร้อยละ 52.22 รองลงมามัธยมศึกษา จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 38.89

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลโครงการ
ระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว

(n=90)

ที่	ด้าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การงบประมาณ	4.61	.33	มากที่สุด
2	ลูกค้า	4.61	.35	มากที่สุด
3	กระบวนการภายใน	4.52	.40	มากที่สุด
4	การเรียนรู้และพัฒนา	4.53	.47	มากที่สุด
รวม		4.57	.34	มากที่สุด

จากตาราง 16 ผลการประเมินประสิทธิผลโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง พบว่า ประสิทธิภาพโครงการโดยรวมจัดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) และ ประสิทธิภาพรายด้านจัดอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการงบประมาณ ($\bar{X} = 4.61$) ด้านลูกค้า ($\bar{X} = 4.61$) ด้านการเรียนรู้และพัฒนา ($\bar{X} = 4.53$) และ ด้านกระบวนการภายใน ($\bar{X} = 4.52$) ตามลำดับ

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้าน
การงบประมาณของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
(n=90)

ที่	ข้อความถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การดำเนินงานของโครงการมีใช้งบประมาณด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ	4.86	.35	มากที่สุด
2	การดำเนินงานของโครงการมีการใช้งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	4.60	.50	มากที่สุด
3	การดำเนินงานของโครงการมีการตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้งบประมาณอย่างโปร่งใส	4.73	.45	มากที่สุด
4	การดำเนินงานของโครงการมีการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง	4.53	.63	มากที่สุด
5	การดำเนินงานของโครงการมีความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม	4.33	.61	มากที่สุด
รวม		4.61	.33	มากที่สุด

จากตาราง 17 พบว่า ประสิทธิภาพด้านการงบประมาณของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมจัดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$) และมีประสิทธิผลรายข้ออยู่ในระดับมากที่สุด ทุกข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับ ได้แก่ การดำเนินงานของโครงการมีใช้งบประมาณด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.86$) การดำเนินงานของโครงการมีการตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้งบประมาณอย่างโปร่งใส ($\bar{X} = 4.73$) และการดำเนินงานของโครงการมีการใช้งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 4.60$) ตามลำดับ

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้านลูกค้า
ของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(n=90)

ที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	ประชาชนผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ	4.66	.48	มากที่สุด
2	นักวิชาการมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ	4.53	.51	มากที่สุด
3	ตัวแทนองค์กรภาครัฐและรัฐวิสาหกิจในพื้นที่มีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ	4.73	.59	มากที่สุด
4	ภาคีรัฐบาลกลางมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ	4.46	.51	มากที่สุด
5	ภาคีเครือข่ายทั้งภายในและต่างประเทศมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ	4.66	.61	มากที่สุด
รวม		4.61	.35	มากที่สุด

จากตาราง 18 พบว่า ประสิทธิภาพด้านลูกค้าของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมจัดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$) และมีประสิทธิภาพรายข้ออยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับ ได้แก่ ตัวแทนองค์กรภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจ ในพื้นที่มีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ ($\bar{X} = 4.73$) ประชาชนผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ ($\bar{X} = 4.66$) และ ภาคีเครือข่ายทั้งภายในและต่างประเทศมีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินโครงการ ($\bar{X} = 4.66$) ตามลำดับ

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้าน
กระบวนการของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย
แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(n=90)

ที่	ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	โครงการได้ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดความรู้ ความสามารถและทักษะการปฏิบัติตาม กิจกรรมของโครงการ	4.73	.45	มากที่สุด
2	โครงการได้ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติกิจกรรมของโครงการอย่างครบถ้วน	4.46	.63	มากที่สุด
3	โครงการทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดขวัญและ กำลังใจ	4.26	1.03	มากที่สุด
4	โครงการทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรและ จริยธรรมของผู้เข้าร่วม	4.46	.74	มากที่สุด
5	โครงการทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจกระบวนการ ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ	4.66	.48	มากที่สุด
รวม		4.52	.40	มากที่สุด

จากตาราง 19 พบว่า ประสิทธิภาพด้านกระบวนการของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมจัดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) และมีประสิทธิผลรายข้ออยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับ ได้แก่ โครงการได้ทำให้ผู้เข้าร่วมเกิดความรู้ความสามารถและทักษะการปฏิบัติตามกิจกรรมของโครงการ ($\bar{X} = 4.73$) โครงการทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.66$) โครงการได้ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมของโครงการอย่างครบถ้วน ($\bar{X} = 4.66$) และ โครงการทำให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.66$) ตามลำดับ

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการประเมินประสิทธิผลด้าน
การเรียนรู้และพัฒนาของโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง
เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

(n=90)

ที่	ข้อความถาม	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1	โครงการทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายของ หน่วยงานทั้งภายในและภายนอก	4.40	.63	มากที่สุด
2	โครงการช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถเข้าถึง ระบบการสืบค้นข้อมูล ข่าวสารของ หน่วยงานทั้งภายในและภายนอกได้	4.46	.51	มากที่สุด
3	โครงการทำให้ผู้เข้าร่วมสามารถตรวจสอบ ผลการปฏิบัติงานได้	4.66	.48	มากที่สุด
4	โครงการมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใน การให้บริการ	4.60	.63	มากที่สุด
รวม		4.53	.47	มากที่สุด

จากตาราง 20 พบว่า ประสิทธิภาพด้านการเรียนรู้และพัฒนาของโครงการระบบ
น้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว โดยรวมจัดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$) และมีประสิทธิผลรายข้ออยู่
ในระดับมากที่สุดทุกข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับ ได้แก่ โครงการทำ
ให้ผู้เข้าร่วมสามารถตรวจสอบผลการปฏิบัติงานได้ ($\bar{X} = 4.66$) โครงการมีระบบ
เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการให้บริการ ($\bar{X} = 4.60$) และ โครงการช่วยให้ผู้เข้าร่วม
สามารถเข้าถึงระบบการสืบค้นข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกได้
($\bar{X} = 4.46$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีข้อคิดเห็นจากประชาชนผู้เข้าร่วมโครงการที่สะท้อนการประเมิน
โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง ดังมีส่วนหนึ่งของการให้สัมภาษณ์
ดังต่อไปนี้

“...ดีใจหลายที่มีโครงการน้ำรินเข้าบ้าน ทำให้มีน้ำใช้และน้ำอาบ น้ำกิน ปลุกผักและเลี้ยงสัตว์...”

(คนที่ 1, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...แต่ก่อนลำบากในการไปเอาน้ำมาใช้ พอมีโครงการน้ำรินของภาครัฐมา ช่วยทำให้ครอบครัวสะดวกสบาย...”

(คนที่ 2, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... ก่อนมีโครงการน้ำรินต้องไปตักน้ำอยู่ห้วยใช้เวลานาน พอมีน้ำรินก็มีน้ำใช้รดผัก เลี้ยงสัตว์ตลอดปี ไม่ต้องกังวลเรื่องแล้งทำให้สะดวก สบายดีต่อสุขภาพ...”

(คนที่ 3, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... มีน้ำสะอาดไว้ใช้ปรุงแต่งอาหาร ใช้อาบน้ำไม่ต้องลำบากเหมือนก่อน และไม่เกิดอันตราย แต่ก่อนต้องไปตักอยู่ห้วย...”

(คนที่ 4, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2568)

“... ดีใจมาก เพราะตอนก่อนหน้าโรงเรียนต้องงดกิจกรรมกลางแจ้งบ่อย ตอนนี้มีน้ำใช้รดสนามหญ้า รดต้นไม้ ปลุกผักสวนครัว...”

(คนที่ 5, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...โครงการนี้ช่วยให้ชาวบ้านในชุมชนเกิดความสามัคคีกันมากขึ้น เพราะทุกคนต้องช่วยกันดูแลระบบน้ำรินให้ได้ใช้ตลอดไป ...”

(คนที่ 6, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...ประหยัดเวลามากขึ้นค่ะ เมื่อก่อนต้องเดินไปตักน้ำไกล ตอนนี้เปิดก๊อกที่บ้านได้เลยสะดวก รวดเร็ว และได้มีเวลาไปทำอย่างอื่น ...”

(คนที่ 7 สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... น้ำรินทำให้การปลูกพืช ทำสวนและผลิตผลผลิตทางการเกษตรดีขึ้นทำให้ขายได้ราคาดี...”

(คนที่ 8, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...ข้าพเจ้าดีใจที่ภาครัฐเข้ามาช่วยเหลือโครงการน้ำริน ทำให้คนในชุมชนหันมาปลูกผักสวนครัว เลี้ยงสัตว์ เพิ่มขึ้นเพราะว่าได้น้ำใช้และไม่ต้องไปไกล ...”

(คนที่ 9, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...มีน้ำรินทำให้การซักผ้า อาบน้ำ ล้างจานสะดวกสบายไม่ต้องหอบลงไป
ลำห้วยเหมือนแต่ก่อน...”

(คนที่ 10, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“...มีน้ำรดต้นไม้ได้ตลอดปี ไม่แห้งแล้ง...”

(คนที่ 11, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... เบาแรงขึ้นเพราะไม่ต้องแบกน้ำ หนัก ๆ เหมือนเมื่อก่อน...”

(คนที่ 12, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... ดีใจที่โรงเรียนมีน้ำล้างมือและรดต้นไม้ สนามก็ไม่แห้ง หญ้าไม่ตาย
เพราะว่ามีน้ำใช้แล้ว...”

(คนที่ 13, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... โครงการนี้ดีสำหรับประชาชนทุกคนที่จะได้ใช้ประโยชน์จากน้ำในการใช้
ในชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่ต้องไปทำลายทรัพยากรธรรมชาติ...”

(คนที่ 14, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

“... เราได้เรียนรู้การดูแลระบบน้ำริน และรู้สึกภูมิใจที่ช่วยชุมชนได้...”

(คนที่ 15, สัมภาษณ์, 22 กันยายน 2568)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ระยะที่ 2 กำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน และ ระยะที่ 3 การนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล มีสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ สรุปได้ดังนี้

1.1 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ

1.1.1 สภาพการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ พบว่า มีหน่วยงานบริหาร-แผนงาน เป็นหน่วยงานหลักที่มีภารกิจในการการวางแผน การติดตามประเมินผล การเงิน-บัญชี การบริหารองค์กร-บุคลากร การจัดซื้อ-จัดจ้าง และงานบริหารจัดการทรัพยากร มีบุคลากรทั้งหมด 21 คน มีการจัดทำแผนงบประมาณประจำปี มีระบบการเบิกจ่ายงบประมาณตามขั้นตอน มีการบันทึกรายรับ-รายจ่าย

มีระบบการเก็บงบประมาณ/เรียกเก็บงบประมาณ และมีการรายงานทางการเงินตามงบประมาณ เป็นระยะ มีทรัพย์สินถาวร ประกอบด้วยที่ดิน 4 แปลง พื้นที่ 6,095 เฮกตาร์ สิ่งปลูกสร้าง 66 รายการ แบ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างถาวร 54 รายการ และ สิ่งปลูกสร้างถาวร 12 รายการ ประกอบด้วย สำนักงานใหญ่ 1 หลัง สำนักงานเขตย่อย 4 หลัง ท่าเรือ 1 ท่า โรงเก็บของ/ คลังเก็บ 1 หลัง และ หอพักพนักงาน 6 หลัง มีทรัพย์สินไม่ถาวร ประกอบด้วย ยานพาหนะ ได้แก่ รถยนต์ใหญ่ 7 คัน รถกระบะ 5 คัน รถจักรยานยนต์ 24 คัน รถ อเนกประสงค์ 3 คัน รถไถนา 1 คัน เรือหางเหล็กพร้อมเครื่องยนต์ 24 ลำ เรือเร็วพร้อม เครื่องยนต์ 6 ลำ เรือยาว 2 ลำ ประเภทเครื่องมือ/อุปกรณ์ไอที 129 รายการ ประเภท เครื่องใช้/เฟอร์นิเจอร์ 488 รายการ และสิ่งปลูกสร้างชั่วคราว 50 รายการ ซึ่งการจัดการ เป็นไปตามระเบียบของอุทยาน มีระบบการจัดการงาน ประกอบด้วย การจัดทำแผนงาน/ โครงการประจำปี การติดตามความก้าวหน้าของงาน/โครงการ การกำหนดตัวชี้วัด การใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศพื้นฐาน และ การสื่อสารนโยบายและเป้าหมายองค์กร

1.1.2 ปัญหาการจัดการด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ได้แก่ มีบุคลากรปฏิบัติงานงานการเงินและบัญชีจำนวน 5 คน ซึ่งมากเกินความจำเป็น แต่ยังขาดแคลนคนที่มีความเชี่ยวชาญด้านและงานฝีมือที่รับผิดชอบซ่อมแซมเรือและอาคาร สถานที่ รวมถึงพนักงานยาม แม่บ้าน พนักงานที่ประจำอยู่เขตนอกสำนักงานอุทยาน และ ขาดตำแหน่งงานด้านทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการพัฒนาบุคลากรไม่ ต่อเนื่องหรือไม่ตรงกับความต้องการจริง มีปัญหางบประมาณไม่เพียงพอ การจัดสรร งบประมาณไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ และ ขาดการวิเคราะห์ต้นทุนอย่างละเอียดเพื่อ ปรับปรุงประสิทธิภาพ มีปัญหาวัสดุอุปกรณ์บางส่วนไม่เพียงพอ เสื่อมสภาพ หรือล้าสมัย ไม่ทันต่อเทคโนโลยี การบำรุงรักษาเครื่องมือเครื่องจักรขาดความต่อเนื่องหรือไม่ทันทั่วถึง และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ และมีปัญหาการขาดคู่มือปฏิบัติงาน การ วางแผนงานขาดความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์องค์กร ขาดการมีส่วนร่วม การติดตาม ประเมินผลแผนงาน/โครงการไม่ต่อเนื่อง เทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ไม่เพียงพอ ล้าสมัย การทำงานซ้ำซ้อนและเสี่ยงต่อความผิดพลาดในการตัดสินใจ รวมถึงการจัดการเขตท่าเรือ ยังไม่มีประสิทธิภาพ

1.2 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการอนุรักษ์

1.2.1 สภาพการจัดการด้านการอนุรักษ์ พบว่า อุทยานมีพนักงานด้าน การอนุรักษ์ 32 คน มีผู้ร่วมปฏิบัติงานที่เป็นทหาร ตำรวจ เจ้าหน้าที่เกษตรเมือง และการมี

ส่วนร่วมจากชาวบ้าน มี 232 คน ซึ่งบุคลากรรักษาราชการและทุ่มเทเต็มที่ในการทำงาน มีความรู้พื้นฐานเรื่องระบบนิเวศและสัตว์ป่า และต้องการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง แต่มีข้อจำกัดเรื่องจำนวนคน สภาพงบประมาณด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินาแก-น้ำเหิน พบว่า งบประมาณหลักมาจากการจัดสรร งบประมาณถูกแบ่งส่วนสำหรับกิจกรรมหลัก เช่น การลาดตระเวนปกป้องพื้นที่ป่าไม้ การให้ความรู้ด้านวิชาการ เป็นต้น และการจัดซื้ออุปกรณ์แต่ละปีมีงบประมาณเพียงร้อยละ 33 ของงบประมาณทั้งปี มีอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการปฏิบัติงาน ได้แก่ GPS 46 เครื่อง SMART Phone 24 เครื่อง วิทยุสื่อสาร 7 เครื่อง อุปกรณ์ปฐมพยาบาล 30ชุด เครื่องมือช่างพื้นฐาน คอมพิวเตอร์ 11 เครื่อง เพื่อใช้ระบบ SMART Patrol สำหรับการเก็บข้อมูลการลาดตระเวนและการจัดทำรายงาน เป็นต้น แต่ยังไม่เพียงพอ เข้าถึงได้ไม่ครอบคลุมพื้นที่ อุทยานมีการแบ่งทีมตามภารกิจ ประกอบด้วย ทีมเคลื่อนที่ฉุกเฉินและแก้ไขคดีที่เกิดขึ้นในอุทยาน 1 ทีม 6 คน ทีมลาดตระเวนทางบก 27 ทีม ๆ ละ 6 คน รวม 162 คน ทีมลาดตระเวนทางน้ำ 2 ทีม ๆ ละ 6 คน รวม 12 คน นอกจากนั้น ยังมีกำลังพลจากทหารกองร้อยชายแดนแขวงคำม่วน ค. 311 จำนวน 2 ทีม รวม 12 คน ค. 312 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน ทหารกองพัน 8 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน ทหาร ค. 25 จำนวน 2 ทีม รวม 12 คน ทหารกองร้อยชายแดน ค. 253 จำนวน 1 ทีม รวม 6 คน รวมทั้งด้านตรวจสอบอีก 7 ด้าน ประกอบด้วย ด้านทางน้ำ 3 ด้าน ด้านทางบก 4 ด้าน แต่ละด้านมีพนักงาน 6 คน รวมเป็น 42 คน มีการลาดตระเวนเชิงคุณภาพและมีส่วนร่วมของชุมชน แผนจัดการอุทยานด้านอนุรักษ์ที่ชัดเจนและมีการติดตามเฝ้าระวังระบบนิเวศเป็นประจำ มีการนำผลการวิจัยด้านการอนุรักษ์มาใช้ประโยชน์ ให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน และ มีการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

1.2.2 ปัญหาการจัดการด้านการอนุรักษ์ ได้แก่ อัตราการล่าสัตว์ขาดแคลน การฝึกอบรมไม่ต่อเนื่อง ไม่ครอบคลุมทักษะที่จำเป็น บุคลากรขาดทักษะด้านภาษาต่างประเทศ ทักษะการลาดตระเวนยังมีข้อจำกัด ขาดแรงจูงใจ และเสี่ยงภัย งบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานอนุรักษ์ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับ ความเร่งด่วนและขนาดปัญหาของแต่ละพื้นที่ กระบวนการเบิกจ่ายล่าช้าและซับซ้อน ขาดความยืดหยุ่นในการใช้งบประมาณ อุปกรณ์ขาดแคลน ขาดความรู้ และการซ่อมบำรุง ไม่ทันการณ์ ยานพาหนะไม่เพียงพอและไม่เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ อุปกรณ์สื่อสาร ไม่ครอบคลุมพื้นที่หรือมีสัญญาณไม่ดี ขาดการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่

การบังคับใช้กฎหมายไม่เข้มแข็งและไม่ทั่วถึง ขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง การบูรณาการข้อมูล รวมถึงการสื่อสารและสร้างจิตสำนึกยังไปไม่ถึงกลุ่มเป้าหมายสำคัญ

1.3 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน

1.3.1 สภาพการจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน พบว่า มีบุคลากรด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน จำนวน 4 คน รับผิดชอบคนละ 1 เขต และมีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัครของชาวบ้าน มีการฝึกอบรมพื้นฐานด้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพทางเลือกให้ชุมชนมีส่วนร่วม มีงบประมาณไม่ชัดเจนและจำกัด เนื่องจากงบประมาณส่วนใหญ่จะเน้นในด้านการอนุรักษ์ และบริหารจัดการพื้นฐาน มีการระดมทุนจากภายนอกบางส่วน และมีรายได้จากกิจกรรมท่องเที่ยวบางส่วนที่คืนสู่ชุมชน มีวัตถุประสงค์สนับสนุนเฉพาะที่จัดทำเป็นโครงการ ใช้อุปกรณ์สนับสนุนชุมชนร่วมกับงานด้านอื่น ๆ ซึ่งมีจำนวนจำกัดและซ้ำซ้อน มีโครงการน้ำริน (ประปาภูเขา) ในบางหมู่บ้าน และมีการเร่งรัดทำวิดีโอ (ส้วม) แต่ยังไม่ครบทุกหลังคาเรือน มีการจัดทำแผนแม่บทแผนจัดการอุทยานฯ ที่ได้ระบุการพัฒนาชุมชนโดยรอบ มีการจัดเวทีประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นและแก้ไขปัญหาเบื้องต้น มีการใช้มาตรการเชิงสังคม ขอดกลองชุมชน กฎระเบียบร่วม ควบคู่กับกฎหมายอุทยานแห่งชาติ มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และอาชีพทางเลือกที่ใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และมีการสร้างกลไกให้ชุมชนเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างการอนุรักษ์กับชีวิตประจำวัน

1.3.2 ปัญหาการจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ได้แก่ ขาดผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชน การมีส่วนร่วมของประชาชนยังไม่ทั่วถึง บางชุมชนยังขาดทักษะและความรู้ที่จำเป็น มีความขัดแย้งในการใช้ที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร การพึ่งพาบุคคลอื่น และขาดการสร้างการมีส่วนร่วมที่ยั่งยืน งบประมาณจากรัฐสำหรับการพัฒนาชุมชนโดยตรงไม่เพียงพอ งบประมาณถูกนำมาใช้ทำโครงการระยะสั้น ไม่ยั่งยืน และกระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก ชุมชนขาดความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการการงบประมาณ ขาดโมเดลการกระจายรายได้ที่ยั่งยืน และเป็นธรรม โครงสร้างพื้นฐานด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนไม่เพียงพอ อุปกรณ์เสื่อมสภาพ การบำรุงรักษาไม่ทันการณ์ ขาดการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศในพื้นที่ห่างไกล ทำให้การสนับสนุนชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืนไม่เต็มประสิทธิภาพ แผนพัฒนาชุมชนในแผนจัดการอุทยานกว้างเกินไป ไม่มีกลไกปฏิบัติและ

ติดตามผลที่ชัดเจน คณะกรรมการเป็นเพียงในนามไม่มีอำนาจตัดสินใจ การสื่อสารกลับสู่ชุมชนยังไม่ทั่วถึง ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างแผนกับปฏิบัติ ขาดการบูรณาการข้อมูลและถ่ายทอดนวัตกรรมการพัฒนาที่ยั่งยืน และมีการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตคนในชุมชนไม่สม่ำเสมอ

1.4 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

1.4.1 สภาพการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ พบว่า อุทยานมีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 3 คน ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในงานมีอาสาสมัครช่วยงานดับไฟป่าและลาดตระเวน และมีเครือข่ายอาสาสมัครและคณะกรรมการชุมชนที่มีส่วนร่วมปฏิบัติด้านการท่องเที่ยว งบประมาณไม่ได้แยกไว้สำหรับงานด้านการท่องเที่ยว มีการระดมทุนภายนอกมาขับเคลื่อนงาน มีการทำข้อตกลงร่วมกันกับชุมชนในการกำหนดค่าธรรมเนียม ค่าบริการที่พัก ค่าบริการนำเที่ยว และในบางพื้นที่ได้อนุญาตให้เอกชนลงทุนในรูปแบบสัมปทานร้านค้า ที่พัก และเรือนำเที่ยว มีโครงสร้างพื้นฐานรองรับกิจกรรมท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีอุปกรณ์ให้บริการนักท่องเที่ยวเป็นแบบพื้นฐานและมีจำนวนไม่มากมีอุปกรณ์สนับสนุนการจัดการท่องเที่ยว เช่น อุปกรณ์สื่อสาร วิทยุสื่อสาร อุปกรณ์ปฐมพยาบาล อุปกรณ์ดับเพลิง เต็นท์ที่พักชั่วคราว เป็นต้น รวมถึงประยุกต์ใช้วัสดุธรรมชาติในชุมชน และปรับปรุงอุปกรณ์เก่าใช้ในกิจกรรมท่องเที่ยว มีการวางแผนจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีการแบ่งโซนนิ่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และโซนสรวง มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อ่อนไหว ใช้มาตรการเชิงสังคมควบคู่กับการใช้กฎหมายเพื่อรักษาธรรมชาติ มีการกำหนดเส้นทางเดินเท้าและจัดเส้นทางกิจกรรมโดยมีมัคคุเทศก์นำเที่ยวให้ความรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์แก่นักท่องเที่ยว และมีการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เป็นอาชีพทางเลือก

1.4.2 ปัญหาการจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ ขาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ขาดแคลนบุคลากรประจำ จำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอกับงานในพื้นที่และจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ขาดทักษะเฉพาะทาง เช่น นิเวศวิทยาเฉพาะพื้นที่ ภาษาต่างประเทศ ทักษะการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการจัดการความขัดแย้ง เป็นต้น การฝึกอบรมไม่ต่อเนื่อง โอกาสในการพัฒนาศักยภาพและเรียนรู้เทคนิคใหม่ ๆ เช่น การใช้เทคโนโลยี การจัดการวิกฤต การตีความธรรมชาติขั้นสูง

มีจำกัด เป็นต้น งบประมาณรัฐไม่เพียงพอสำหรับการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ งบประมาณโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นระยะสั้นและกระจุกตัวในพื้นที่ท่องเที่ยวหลัก ชุมชนขาดความรู้บริหารจัดการงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ค่าธรรมเนียมการท่องเที่ยวที่เก็บอาจไม่สะท้อนต้นทุนการจัดการจริง ไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาระบบและบำรุงรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว การพึ่งพางบประมาณภาครัฐสูงทำให้ขาดความยืดหยุ่นทางการงบประมาณ และ ขาดการดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนหรือแหล่งนอกภาครัฐ โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรมล้าสมัย ถนนภายใน เส้นทางเดิน ทางเดินไม้ สะพาน หอพัก ที่พัก ศูนย์บริการ ขาดการบำรุงรักษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่ปลอดภัยและไม่น่าใช้บริการ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ เก้าอี้ไม้ทันสมัย เช่น ยานพาหนะ รถ เรือ อุปกรณ์สื่อสาร อุปกรณ์ดับเพลิง อุปกรณ์กู้ภัย เป็นต้น ทำให้ไม่สามารถรองรับเหตุฉุกเฉินหรือการทำงานในพื้นที่ยากลำบากได้ดี ขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐาน น้ำดื่มสะอาดไม่เพียงพอ ไฟฟ้า สัญญาณโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ตในพื้นที่ห่างไกล ส่งผลต่อความปลอดภัยและความสะดวกสบาย ขาดการวางแผนที่รัดกุมในการบริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทำให้การจัดการสถานที่ กิจกรรมท่องเที่ยว การบริหารทรัพยากรมนุษย์ การแบ่งรายได้ และการพัฒนาพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิภาพ และ การสื่อสารสู่ชุมชนไม่ทั่วถึง

1.5 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

1.5.1 สภาพการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ พบว่า

มีบุคลากรรับผิดชอบงานโฆษณาและประชาสัมพันธ์แต่มีจำนวน 2 คน มีหน้าที่สื่อสารทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ และยังต้องมีหน้าที่อื่น ๆ หลายอย่าง โดยบุคลากรเข้าใจนโยบายการอนุรักษ์เป็นอย่างดี มีทักษะการโฆษณาประชาสัมพันธ์พื้นฐานทั้งการออกแบบกราฟิก ทำคอนเทนต์ และวิเคราะห์ข้อมูล แต่ยังไม่สามารถการผลิตสื่อวิดีโอคุณภาพสูงได้ รวมถึงได้รับการฝึกอบรมเป็นบางครั้ง และ ต้องใช้การปรับตัวตามสถานการณ์ งบประมาณสำหรับงานโฆษณาและประชาสัมพันธ์มีจำกัด โดยกิจกรรมโฆษณาประชาสัมพันธ์จะถูกจัดสรรให้โดยอ้อมคืออยู่ในส่วนหนึ่งของโครงการอื่น ๆ มีความต้องการใช้งบประมาณสำหรับการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ที่คุณภาพสูงและทันสมัยแต่มีงบประมาณเพียงพอเฉพาะขั้นพื้นฐาน มีความต้องการงบประมาณสำหรับลงทุนระยะยาวในการซื้อเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลหรือระบบ และ มีการตัดกิจกรรมบางอย่างออกไป มีอุปกรณ์พื้นฐานสำหรับการทำงาน เช่น คอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์ กล้องถ่ายรูป ระดับพื้นฐาน สำหรับถ่ายวิดีโออย่างง่าย เป็นต้น มีซอฟต์แวร์พื้นฐานสำหรับตัดต่อภาพ/

วิดีโอ มีป้ายประชาสัมพันธ์ภายในพื้นที่ มีเว็บไซต์ และ facebook พื้นฐาน การทำงาน ประชาสัมพันธ์มักเป็นไปตามกิจกรรมหรือเหตุการณ์เฉพาะ โดยมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์เป็นครั้งคราว มีการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์และแจกจ่ายโบรชัวร์ แผ่นพับ แผนที่ท่องเที่ยวตามจุดบริการนักท่องเที่ยวหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีป้ายข้อมูล ทั้งป้ายแนะนำเส้นทาง ป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ และป้ายประชาสัมพันธ์กิจกรรม ภายในอุทยาน มีเว็บไซต์ของอุทยานและหน่วยงานส่วนกลางเป็นช่องทางหลักในการ เผยแพร่ข้อมูลทั่วไปและนโยบาย มีการนำเสนอข่าวสารผ่านโซเชียลมีเดีย ได้แก่ Facebook รวมทั้งมีการทำงานร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่น กลุ่มท่องเที่ยวชุมชน และ สื่อมวลชนท้องถิ่น

1.5.2 ปัญหาการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ได้แก่ ขาดแคลนบุคลากรเฉพาะทาง ไม่มีทีมงานโฆษณาประชาสัมพันธ์มืออาชีพโดยตรง เช่น นักการตลาดดิจิทัล นักออกแบบกราฟิก ผู้ผลิตคอนเทนต์มืออาชีพ นักวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น เจ้าหน้าที่ที่มีต้องทำงานหลายหน้าที่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องและความลุ่มลึกในการทำงาน ประชาสัมพันธ์ ความรู้และทักษะไม่ทันสมัย ขาดทักษะเชิงลึกและทันสมัยในการใช้เครื่องมือโซเชียลมีเดีย เช่น การใช้โฆษณา Facebook Ads, Instagram, TikTok, SEO เป็นต้น ขาดทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูล การผลิตคอนเทนต์วิดีโอคุณภาพสูง การพัฒนาบุคลากรไม่ต่อเนื่อง และ การฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะมีจำกัดและไม่สม่ำเสมอ งบประมาณไม่เพียงพอ มีข้อจำกัดเรื่องการลงทุนระยะยาว ไม่มีงบประมาณสำหรับจ้างผู้เชี่ยวชาญภายนอก และงบที่ได้รับไม่สอดคล้องกับความต้องการและแผนงาน ขาดแคลนอุปกรณ์ อุปกรณ์ล้ำสมัย และคุณภาพต่ำ รวมถึงขาดการบำรุงรักษาและอัปเดตที่ทันสมัย ทำให้ไม่สามารถผลิตคอนเทนต์ที่มีคุณภาพและน่าสนใจ ขาดแผนการทำงาน ประชาสัมพันธ์ระยะยาว ขาดกลยุทธ์ที่ชัดเจนและต่อเนื่อง การทำงานประชาสัมพันธ์มีน้อย โดยมักเป็นไปตามสถานการณ์หรือกิจกรรมประจำปี ไม่สามารถสื่อสารที่ชัดเจนเพื่อสร้างแบรนด์และดึงดูดกลุ่มเป้าหมาย มีข้อจำกัดระหว่างการส่งเสริมการท่องเที่ยวกับการอนุรักษ์ รวมถึงกฎระเบียบและการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคในการประชาสัมพันธ์สู่นักท่องเที่ยวบางกลุ่ม

1.6 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์

1.6.1 สภาพการจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ พบว่ามีบุคลากร 2 คน ที่รับผิดชอบงานวิจัยและติดตามการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ (ความหลากหลายทางชีวภาพ) คือ เจ้าหน้าที่วิจัย และ นักนิเวศวิทยา โดยมีเจ้าหน้าที่

อุทยานบางส่วนที่มีประสบการณ์และความรู้พื้นฐานด้านทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ ช่วยเหลือการปฏิบัติงาน โดยมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบเบื้องต้นให้ และในบางพื้นที่อาจมีอาสาสมัครหรือเครือข่ายชุมชนช่วยงานด้วย มีการจัดสรรงบประมาณประจำปีสำหรับกิจกรรมวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์จากภาครัฐ และบางโครงการได้รับงบประมาณสนับสนุนเพิ่มเติมจากภายนอก มีการจัดค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญ และค่าอุปกรณ์ในอัตราที่สูง มีเครื่องมือพื้นฐานสำหรับงานวิจัยสนาม มีอุปกรณ์ส่วนตัวอย่างแบบง่าย มีแบบฟอร์มบันทึกข้อมูล มีซอฟต์แวร์พื้นฐานสำหรับจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล มียานพาหนะสำหรับการลาดตระเวนและการปฏิบัติงานในพื้นที่ และมีความสามารถในการบำรุงรักษาอุปกรณ์ของงานค้นคว้าติดตามในระดับพื้นฐาน มีแนวทางการติดตามสัตว์ป่าและการสำรวจพันธุ์ไม้ มีการใช้วิธีการศึกษาวิจัยพื้นฐาน เช่น การสำรวจเส้นทาง การตั้งกล้องดักถ่าย การนับประชากรสัตว์ เป็นต้น มีระบบการเก็บรวบรวมข้อมูลการเก็บตัวอย่างพืชโดยใช้ใช้สมุดบันทึกและแบบฟอร์ม มีการร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและนานาชาติ รวมถึงมีการจัดทำรายงานผลการดำเนินงานประจำปีและรายงานผลการดำเนินงานประจำโครงการ

1.6.2 ปัญหาการจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ได้แก่ ขาดแคลนบุคลากร ทักษะเฉพาะทางด้านการออกแบบวิจัยและสถิติ และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ของบุคลากรยังไม่เพียงพอ ไม่มีความเชี่ยวชาญในการวิจัยด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ โอกาสในการฝึกอบรมยกระดับทักษะมีน้อยและไม่ต่อเนื่อง รวมถึงการลาออกและย้ายงานของบุคลากรที่มีความรู้และประสบการณ์ งบประมาณไม่เพียงพอ การเบิกจ่ายขาดความคล่องตัวและล่าช้า งบประมาณสนับสนุนจากภายนอกมักเป็นรายโครงการ ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญและค่าซ่อมบำรุงอุปกรณ์ราคาแพง และขาดงบประมาณสำหรับเหตุฉุกเฉินหรือการวิจัยในเหตุการณ์เร่งด่วน อุปกรณ์มีไม่เพียงพอต่อการทำงาน อุปกรณ์จำนวนมากเก่าล้าสมัย ความแม่นยำต่ำ คุณภาพต่ำ ขาดอุปกรณ์สำหรับงานวิจัยเชิงลึก ซอฟต์แวร์และระบบฐานข้อมูลกลางไม่ทันสมัยทำให้การจัดเก็บและจัดการข้อมูลไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงขาดงบประมาณและความชำนาญในการซ่อมบำรุงอุปกรณ์เฉพาะทาง ขาดมาตรฐานในการวิจัย วิธีการค้นคว้าไม่ทันสมัย การวิเคราะห์ข้อมูลไม่ลึกซึ้ง ขาดการใช้เครื่องมือทางสถิติขั้นสูงหรือการสร้างแบบจำลองเพื่อทำความเข้าใจแนวโน้มและความสัมพันธ์เชิงลึก และการนำผลการวิจัยไปใช้ไม่ชัดเจน

1.7 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

1.7.1 สภาพการจัดการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สำนักงานอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ตั้งอยู่ในเขตชุมชนเมืองนากาย แขวงคำม่วน ซึ่งอยู่นอกพื้นที่อุทยาน ห่างจากเขตอุทยานประมาณ 25 กิโลเมตร มีอาคาร 2 หลัง คือ สำนักงานใหญ่ และหอพักพนักงานสร้างแยกกัน และห่างกันประมาณ 3 กิโลเมตร สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 2011 บนพื้นที่ 2.33 เฮกตาร์ ตามนโยบายของกรมคุ้มครองป่าสงวนและกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งรัฐบาลลาวมีนโยบายให้เป็นต้นแบบในการบริหารจัดการ คุ้มครอง และอนุรักษ์ป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนของประเทศ โดยโครงสร้างพื้นฐานถูกวางระบบเพื่อรองรับงานอนุรักษ์

1.7.2 ปัญหาการจัดการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ที่ตั้งของสำนักงานอุทยานไม่ติดกับทางหลวงแผ่นดินสายหลัก จึงไม่เป็นจุดสนใจและที่พักค้างแรมของนักท่องเที่ยว ที่ตั้งสำนักงานไม่เหมาะสมในการสร้างและส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ ไม่เหมาะสมเป็นจุดตั้งแคมป์ของนักท่องเที่ยว ห่างไกลจากเส้นทางเดินป่าดูสัตว์ป่า การพายเรือดูสัตว์ป่า และกิจกรรมท่องเที่ยวอื่น ๆ จึงไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สนใจเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อุทยานจัดไว้ได้ รวมถึงยังไม่มีการจัดตั้งศูนย์วิจัยความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศทางธรรมชาติ ศูนย์ฝึกอบรมทักษะแรงงานให้กับประชาชน และพื้นที่ในการจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมและการเกษตรจากหมู่บ้านที่อยู่ในและรอบอุทยานเพื่อสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับประชาชนและอุทยาน ทำให้ขาดโอกาสในการสร้างมูลค่าและคุณค่าของกิจกรรมเหล่านั้น

1.8 สภาพและปัญหาการจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

1.8.1 สภาพการจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เป็นส่วนสำคัญของระบบนิเวศเทือกเขาอันนัม ซึ่งมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง มีระดับการเป็นพืชหรือสัตว์เฉพาะถิ่นที่โดดเด่น และมีความหลากหลายของชนิดป่า ตั้งแต่ป่าดิบชื้นและป่ากึ่งดิบชื้นในที่ราบต่ำไปจนถึงป่าเมฆในพื้นที่สูงและพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งรองรับการรวมตัวของสัตว์หายากและพืชที่หายากที่สุดในโลกหลายชนิด เป็นหนึ่งในพื้นที่สำคัญของความหลากหลายทางชีวภาพอินโด-พม่า และได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับการอนุรักษ์ความหลากหลายทาง

ชีวภาพในระดับชาติและระดับโลก ซึ่งในการสำรวจในช่วงแรกได้ระบุสัตว์เสี่ยงสูญพันธุ์ด้วยนมว่า มีอย่างน้อย 92 ชนิด นก 403 ชนิด สัตว์เลื้อยคลาน 29 ชนิด ปลา 69 ชนิด สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ 25 ชนิด และผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้ 917 ชนิด อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินเป็นตัวแทนของพื้นที่ธรรมชาติที่มีความสำคัญระดับโลกในการเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์เสี่ยงสูญพันธุ์ขนาดใหญ่ที่ถูกคุกคามที่สุดในโลกบางชนิด รวมถึงชนิดพันธุ์ EDGE ที่ไม่มีประชากรที่ปลอดภัยในที่อื่น ๆ มีระบบนิเวศขนาดใหญ่ที่ยังคงสมบูรณ์ โดยมีการแตกเป็นส่วน ๆ น้อยที่สุดและความสมบูรณ์ทางนิเวศวิทยาสูง เป็นตัวแทนของกระบวนการทางนิเวศวิทยาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในภูมิภาคภูเขาของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงการแพร่กระจายของชนิดพันธุ์และแหล่งลี้ภัยทางสภาพอากาศ การขึ้นทะเบียนของอุทยานจะช่วยเพิ่มความเป็นตัวแทนและความน่าเชื่อถือของรายชื่อมรดกโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของระบบภูเขาเขตร้อนที่มีตัวแทนน้อยและลำดับความสำคัญของการอนุรักษ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีความเหมาะสมในการเสนอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งเจ้าหน้าที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจในการดำเนินงานเรื่องนี้ และมีการเริ่มดำเนินงานรวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้นแล้ว

1.8.2 ปัญหาการจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ได้แก่ ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำเอกสารเสนอเป็นมรดกโลก บุคลากรขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ

2. การกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

2.1 ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมองค์กร พบว่า อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินมีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ดังต่อไปนี้

2.1.1 จุดแข็ง ได้แก่ (1) มีโครงสร้างองค์กรที่แบ่งบทบาทหน้าที่การงานชัดเจน (2) ได้รับงบประมาณสนับสนุนรัฐบาลและจากโครงการน้ำเทิน 2 และมีแผนงานด้านการบริหารการเงินที่ชัดเจน (3) บุคลากรมีทักษะเบื้องต้นในการปฏิบัติงานและมีส่วนร่วมในการวางแผน (4) มีหน่วยรับผิดชอบแผนงานด้านการอนุรักษ์ที่ชัดเจนและมีแผนการตลาดตระเวนที่เป็นระบบและชุมชนมีส่วนร่วม (5) มีหน่วยงานและกิจกรรมส่งเสริมอาชีพโดยชุมชนมีส่วนร่วม (6) มีหน่วยงานรับผิดชอบแผนงานส่งเสริมการท่องเที่ยวและมีส่วนร่วมของภาคเอกชน (7) มีแผนโฆษณาประชาสัมพันธ์เบื้องต้นโดยมีเจ้าหน้าที่พื้นฐานด้านการประชาสัมพันธ์และใช้สื่อออนไลน์ (8) มีระบบสารสนเทศติดตามพื้นฐานและเครือข่าย

ภายนอก (9) มีการแลกเปลี่ยนทักษะ ความร่วมมือทางเทคนิคกับหน่วยงานเพื่อนบ้าน และ (10) มีการสำรวจข้อมูลเพื่อขอลงทะเบียนบัญชีสำรองการเตรียมประเมินเป็นมรดกโลก

2.1.2 จุดอ่อน ได้แก่ (1) บุคลากรมีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน (2) บุคลากรขาดทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน รวมทั้งขาดการพัฒนาความรู้ และทักษะที่ต่อเนื่อง (3) บุคลากรต้องทำงานหลายหน้าที่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องและความลุ่มลึกในการทำงาน มีความเสี่ยง ขาดแรงจูงใจ (4) งบประมาณมีจำกัด การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการ ความเร่งด่วนและขนาดปัญหาของแต่ละพื้นที่ การเบิกจ่ายขาดความคล่องตัว ล่าช้า ช้าช้อน และไม่ยืดหยุ่น (5) โครงสร้างพื้นฐานมีไม่เพียงพอ โทรคมนาคม ล้ำสมัย และขาดการบำรุงรักษาต่อเนื่อง (6) ขาดแคลนยานพาหนะที่เหมาะสมกับสภาพภูมิประเทศ (7) วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ คุณภาพต่ำ และชำรุด การบำรุงรักษาไม่ต่อเนื่องไม่ทันการณ์ และการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ไม่เป็นระเบียบ (8) เทคโนโลยีสารสนเทศ ซอฟต์แวร์ ระบบฐานข้อมูลกลาง และอุปกรณ์สื่อสารไม่เพียงพอและล้าสมัย สัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตไม่ครอบคลุมพื้นที่ (9) แผนงานขาดความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ ขาดคู่มือการปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผลไม่ต่อเนื่องทำให้การทำงานช้าช้อน เสี่ยงต่อความผิดพลาด (10) การบังคับใช้กฎหมายด้านการอนุรักษ์ไม่เข้มแข็ง ไม่ทั่วถึงและขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง (11) ขาดการบูรณาการข้อมูลและการสื่อสารสร้างจิตสำนึกยังไม่ถึงกลุ่มเป้าหมาย (12) แผนงานด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนไม่มีกลไกปฏิบัติและติดตามผลที่ชัดเจน และการจัดกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตไม่สม่ำเสมอ (13) ขาดการวางแผนที่รัดกุมในการบริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและ การสื่อสารสู่ชุมชนไม่ทั่วถึง ทำให้การจัดการสถานที่และกิจกรรมท่องเที่ยว การแบ่งรายได้ และการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวไม่มีประสิทธิภาพ (14) สาธารณูปโภคพื้นฐานและอุปกรณ์รองรับกิจกรรมท่องเที่ยวธรรมชาติไม่เพียงพอและล้าสมัยทำให้ไม่สามารถรองรับเหตุฉุกเฉินหรือการทำงานในพื้นที่ยากลำบากได้ (15) ขาดแผนกลยุทธ์ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ระยะยาว (16) ขาดทักษะความเชี่ยวชาญมาตรฐานในการวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ (17) สำนักงานอุทยานอยู่ห่างไกลจากเขตอุทยาน ไม่เหมาะสมในการทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ งานอนุรักษ์และพัฒนาอย่างครบวงจร ไม่เอื้ออำนวยให้ผู้สนใจเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อุทยานจัดไว้ได้ (18) ขาดบุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านการเตรียมความพร้อมสู่การขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ

2.1.3 โอกาส ได้แก่ (1) มีนโยบายจากภาครัฐในการส่งเสริมให้เป็นต้นแบบการจัดการอุทยานของประเทศ (2) มีนโยบายสนับสนุนการวิจัยค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ (3) มีนโยบายการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ (4) รัฐบาลและเอกชนสนับสนุนการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ชุมชน (5) มีภาคเอกชนสนใจลงทุนและทำธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกับอุทยาน (6) มีความร่วมมือระหว่างประเทศกับประเทศเวียดนามและประเทศไทย (7) มีโครงการสนับสนุนจากองค์การนานาชาติ (8) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมาช่วยสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ (9) การขยายความครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร ประชาสัมพันธ์ และการจัดการข้อมูล (10) ระบบนิเวศมีความอุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพสูง (11) มีโครงการสนับสนุนการศึกษาความหลากหลายทางชีวภาพ (12) มีกระแสความนิยมด้านการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ (13) มีการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเชื่อมระหว่างประเทศ (14) กฎหมายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศมีความชัดเจน และ (15) มีแนวทางการเตรียมความพร้อมสู่การขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ

2.1.4 อุปสรรค ได้แก่ (1) การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลอาจส่งผลต่อนโยบายการสนับสนุนการจัดการอุทยาน (2) การสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลกลางล่าช้า รวมทั้งระบบเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างมีความซับซ้อน (3) สภาพการตกต่ำทางเศรษฐกิจของประเทศ (4) ยังขาดความร่วมมือในการปฏิบัติอย่างเข้มข้นจากภาคีเครือข่ายและชุมชน (5) มีความขัดแย้งในการใช้ที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร (6) ความไม่ครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตในพื้นที่ห่างไกลของเขตอุทยาน (7) รัฐบาลไม่สามารถสนับสนุนเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพสูงในการปฏิบัติงาน (8) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก (9) นักท่องเที่ยวไม่รักษาหรืออาจทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (10) รัฐบาลไม่สามารถสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับงานด้านการอนุรักษ์และพัฒนาของอุทยาน (11) การบังคับใช้กฎหมายไม่ทั่วถึงและขาดประสิทธิภาพ (12) ระเบียบข้อกำหนด กระบวนการประเมิน และประกันคุณภาพในการเป็นมรดกโลกมีความซับซ้อน และ (13) กฎหมายและระเบียบด้านการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคต่อการจัดการท่องเที่ยวธรรมชาติบางกิจกรรม

2.2 ผลการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ และประเด็นยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน

2.2.1 วิสัยทัศน์ คือ "อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีบุคลากรและเทคโนโลยีที่พร้อม สนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมคุณภาพชีวิตชุมชนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และสร้างความรับรู้สาธารณะพร้อมความร่วมมือทั้งในและต่างประเทศ เพื่อความพร้อมในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอย่างยั่งยืนและเพื่อเป็นต้นแบบในการคุ้มครองปกป้องรักษาให้แก่อุทยานแห่งชาติอื่น ๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปี 2035"

2.2.2 พันธกิจ ประกอบด้วย (1) พัฒนาการบริหารและระบบงบประมาณให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และยืดหยุ่น (2) รักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ และภูมิทัศน์ให้สมบูรณ์ (3) ส่งเสริมคุณภาพชีวิตและสร้างโอกาสทางอาชีพให้กับชุมชนรอบอุทยาน (4) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ควบคู่กับการสร้างความรับรู้สาธารณะ และ (5) สร้างความร่วมมือกับองค์กรภายในประเทศและต่างประเทศ พร้อมสนับสนุนการวิจัยและการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลก

2.2.3 เป้าประสงค์ ประกอบด้วย (1) ระบบบริหารงานและงบประมาณมีประสิทธิภาพและเชื่อมโยงทุกหน่วยงาน (2) พื้นที่อนุรักษ์และระบบนิเวศฟื้นฟูและคงความหลากหลายทางชีวภาพเพิ่มขึ้น (3) ชุมชนในและล้อมรอบอุทยานมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และรายได้จากกิจกรรมที่ยั่งยืนเพิ่มขึ้น (4) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และกิจกรรมสาธารณะสร้างความตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน และ (5) อุทยานมีบุคลากร ข้อมูล และเครือข่ายความร่วมมือพร้อมทำงานรองรับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก

2.2.4 ประเด็นยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีจำนวน 5 ยุทธศาสตร์ 35 กลยุทธ์ ดังต่อไปนี้

1) ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ มี 7 กลยุทธ์ ได้แก่ (1) พัฒนาระบบบริหารการเงินแบบบูรณาการด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ (2) เสริมสร้างประสิทธิภาพการลาดตระเวนด้วยเทคโนโลยีและการมีส่วนร่วม (3) สร้างโอกาสและรายได้ยั่งยืนให้ชุมชนผ่านการมีส่วนร่วม (4) พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีคุณภาพและยั่งยืน (5) สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (6) สร้างการรับรู้และภาพลักษณ์ระดับชาติและสากล และ (7) สร้างฐานข้อมูลและองค์ความรู้ตามมาตรฐานสากล

2) ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยว
เชิงสร้างสรรค์ มี 7 กลยุทธ์ ได้แก่ (1) บริหารจัดการงบประมาณเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน
อย่างมีประสิทธิภาพ (2) เชื่อมโยงการอนุรักษ์กับการสร้างรายได้ชุมชน (3) ยกกระดับ
คุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน (4) พัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนที่สร้างรายได้กระจาย
ทั่วถึง (5) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับเศรษฐกิจชุมชน (6) สร้างการรับรู้และการตลาด
สำหรับผลิตภัณฑ์ชุมชนและการท่องเที่ยว และ (7) วิจัยและพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ (BCG
Economy)

3) ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล
มี 7 กลยุทธ์ ได้แก่ (1) พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการตัดสินใจเชิงรุก (2) ใช้ข้อมูลและ
เทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการอนุรักษ์ (3) ใช้ข้อมูลเพื่อการพัฒนาที่ตอบโจทย์ชุมชน
(4) ใช้ข้อมูลในการจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยว (5) ใช้ข้อมูลในการวางแผนและติดตาม
โครงการก่อสร้าง (6) ใช้ข้อมูลขับเคลื่อนการสื่อสารและการตลาด และ (7) สร้างระบบ
ข้อมูลชีวภาพและใช้เทคโนโลยีทันสมัย

4) ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบ
บริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย มี 7 กลยุทธ์ ได้แก่ (1) พัฒนาทักษะบุคลากรด้านการ
บริหารและเทคโนโลยี (2) ยกกระดับทักษะเจ้าหน้าที่ลาดตระเวนและอาสาสมัคร (3)
เสริมสร้างศักยภาพชุมชนและผู้นำชุมชน (4) พัฒนามาตรฐานการบริการและทักษะ
บุคลากรด้านการท่องเที่ยว (5) พัฒนาทักษะช่างและผู้ดูแลบำรุงรักษา (6) พัฒนาทีมงาน
สื่อสารและการตลาดมืออาชีพ และ (7) สร้างนักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านชีวภาพ

5) ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่าย
เพื่อก้าวสู่มรดกโลก มี 7 กลยุทธ์ ได้แก่ (1) พัฒนาระบบบริหารตามมาตรฐานมรดกโลก
(2) ยกกระดับการอนุรักษ์สู่มาตรฐานมรดกโลก (3) พัฒนาชุมชนให้เป็นส่วนหนึ่งของมรดก
โลก (4) พัฒนาการท่องเที่ยวมรดกโลกอย่างยั่งยืน (5) สร้างโครงสร้างพื้นฐานรองรับพื้นที่
มรดกโลก (6) สื่อสารเพื่อสร้างการรับรู้มรดกโลก และ (7) จัดทำฐานข้อมูลและเอกสาร
ตามมาตรฐาน UNESCO/IUCN

2.3 ผลการประเมินยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในภาพรวมมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด และ
เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์

และความถูกต้องทุกด้านในระดับมากที่สุดทั้ง วิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ พันธกิจ ประเด็น ยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ยุทธศาสตร์

3. การนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เร่งด่วนไปปฏิบัติและการประเมินผล

3.1 ยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนที่ถูกเลือกไปปฏิบัติ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กลยุทธ์ที่ 3 ยกระดับคุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน แนวทางดำเนินงาน 3.2 ปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน ตัวชี้วัด 3.2 ปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) โดยไปดำเนินการ ณ บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.2 ผลการประเมินประสิทธิผลโครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) บ้านกอบง จัดอยู่ในระดับมากที่สุดทั้งในภาพรวมและประสิทธิผลรายด้านทุกด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านการเรียนรู้และพัฒนา และด้านกระบวนการภายใน ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ซึ่งแต่ละด้านมีทั้งสภาพการดำเนินงานที่ดีและมีปัญหาในการดำเนินงานทั้งในเรื่องบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการจัดการ สอดคล้องกับศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่าการจัดการของอุทยานธรณีขอนแก่นมีปัญหาการบริหารจัดการด้านต่าง ๆ ที่ยังไม่พัฒนาเต็มศักยภาพ ส่งผลให้เกิดช่องว่างและความท้าทายในทุกด้านทั้งงบประมาณ บุคลากร อุปกรณ์ล้ำสมัย เทคโนโลยี ทักษะกระบวนการสื่อสาร การตัดสินใจ การจัดซื้อ-เบิกจ่าย รวมถึงระบบฐานข้อมูลและวิธีการที่ไม่บูรณาการ เมื่อพิจารณาสภาพและปัญหาการจัดการรายด้าน มีดังต่อไปนี้

1.1 การจัดการด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณของอุทยาน

แห่งชาตินากาย-น้ำเทินที่พบว่ามีการสร้างการบริหารที่ชัดเจน มีการจัดทำแผนอัตรา กำลังคน มีการอบรมและพัฒนาบุคลากร และมีระบบติดตามงานตามตัวชี้วัด แต่มีปัญหา บุคลากรขาดทักษะเฉพาะทาง งบประมาณไม่เพียงพอ อุปกรณ์ล้ำสมัย ระบบบริหารขาด ประสิทธิภาพ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ และเทคโนโลยีล้ำหลัง นั้น มีความสอดคล้องกับสินะสอน แสงจันทร์วง (2562) ที่พบว่าความสำเร็จในการ อนุรักษ์ขึ้นอยู่กับงบประมาณ ผู้บริหาร และความต่อเนื่องของการพัฒนา และสอดคล้อง กับชิตาพร พิศลยบุตร ไต่ะวิเศษกุล และคณะ (2564) ที่พบปัญหาของการจัดการอุทยาน ธรณีของประเทศไทยในเรื่องการจัดเก็บรายได้และการจัดสรรงบประมาณในการ บำรุงรักษาพื้นที่ รวมถึงโครงสร้างองค์กรที่ขาดผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทินจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงการจัดการด้านการบริหาร แผนงาน และงบประมาณให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับรุ่งฤดี แยมจรัส (2564) ที่เสนอว่าการจัดการอุทยานแห่งชาติที่มีประสิทธิภาพต้องมีการวางแผน การจัดองค์กร และการบริหารงานบุคคลที่ชัดเจน รวมถึงการกำหนดอัตรากำลังและ สมรรถนะที่เหมาะสม และสอดคล้องกับจิราวุฒิ แก้วเชื่อน และคณะ (2568) ที่เสนอแนว ทางการพัฒนากลยุทธ์ที่สำคัญในการบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติ ได้แก่ การ ปรับปรุงโครงสร้าง การบริหารจัดการ การเพิ่มศักยภาพบุคลากร การหาแหล่ง งบประมาณ การนำเทคโนโลยีมาใช้ และการกำหนดมาตรการป้องกันปัญหาระยะยาว สอดคล้องกับ OleŚniewicz et al. (2020) ที่เสนอว่าเงื่อนไขการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มี ประสิทธิภาพ ได้แก่ การเพิ่มความสามารถขององค์กรบริหารจัดการและความรู้เกี่ยวกับ ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล คณะกรรมการควรจะสามารถประเมินและปรับเปลี่ยน แผนการอนุรักษ์ แผนการพัฒนาเชิงพื้นที่ ยุทธศาสตร์การพัฒนา และโครงการเพื่อการ ลงทุนภายในของอุทยาน

1.2 การจัดการด้านการอนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่พบว่า

บุคลากรมีใจรักการอนุรักษ์ ที่มีบุคลากรความสามารถใช้เทคโนโลยี มีการจัดทำแผน อนุรักษ์และวิจัยติดตามทรัพยากรนั้น แต่มีปัญหาขาดแคลนบุคลากร งบประมาณ และ อุปกรณ์สำหรับงานอนุรักษ์ การบังคับใช้กฎหมายยังไม่เข้มแข็ง การมีส่วนร่วมของชุมชน จำกัดและระบบข้อมูลยังไม่บูรณาการนั้น สอดคล้องกับศรีสมร ไชยะกันยา และคณะ (2568) ที่พบว่า ปัญหาในการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่

อุทยานแห่งชาติดงห้วยสวาง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ที่พบมากที่สุด ได้แก่ การขาดงบประมาณในการสนับสนุนกิจกรรม การบุกรุกครอบครองพื้นที่ป่าไม้เพื่อการเกษตร การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ประชาชนยังขาดจิตสำนึกและความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ความขัดแย้งของการใช้พื้นที่ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไม่ทั่วถึง การประสานงานของผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มีประสิทธิภาพ และการไม่เคารพระเบียบที่กำหนดไว้ร่วมกัน ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการจัดการด้านการอนุรักษ์ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับสินะสอน แสงจันทร์วง (2562) ที่เสนอว่าสภาพการจัดการความสำเร็จของการอนุรักษ์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อต้องอาศัยเทคโนโลยีการลาดตระเวนป่า และการฟื้นฟูป่า สอดคล้องกับศรีสมร ไชยะกันยา และคณะ (2568) ที่เสนอแนะต่อการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงห้วยสวางว่าควรเพิ่มงบประมาณและทรัพยากร เสริมสร้างความรู้และความตระหนักรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน จัดการศึกษาดูงานนอกพื้นที่ และให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง สอดคล้องกับ OleŚniewicz et al. (2020) ที่เสนอว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพควรมีการพัฒนาแผนการอนุรักษ์อย่างระมัดระวัง มีความถูกต้องที่อาศัยการตรวจสอบสภาพสิ่งแวดล้อม และดูขนาดและแนวโน้มปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะมีส่วนผลกระทบของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับ Järv et al. (2021) ที่พบว่าการกำหนดพื้นที่คุ้มครองเพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ยังทำหน้าที่ในการให้บริการทางระบบนิเวศและปรับปรุงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่นด้วย จึงมีความจำเป็นในการมุ่งเน้นไปสู่การจัดการอนุรักษ์แบบผสมผสาน กระจายอำนาจ และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมากขึ้นเรื่อย ๆ

1.3 การจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนของ

อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินที่พบว่ามีการสร้างเครือข่ายอาสาสมัคร มีการฝึกอบรมอาชีพทางเลือกส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ และชุมชนมีส่วนร่วมในระดับหนึ่ง แต่มีปัญหาด้านแคลนบุคลากรด้านพัฒนาชุมชน งบประมาณรัฐจำกัด การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่ครอบคลุม การพัฒนาไม่ยั่งยืน ไม่มีโมเดลกระจายรายได้ที่ชัดเจน และขาดแผนติดตามและประเมินผลที่เป็นระบบ นั้น มีแนวทางลักษณะเดียวกันกับผลการวิจัยของสุนทร เทพปัญญา (2562) ที่พบว่าการส่งเสริมอาชีพถาวรให้ชาวบ้านได้ช่วยลดการทำลายป่าและ

ต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ รัฐจึงต้องมีนโยบายส่งเสริมอาชีพการเพื่อลดการถากถางป่าและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากชาวบ้านขาดการมีส่วนร่วมและขาดอาชีพที่มั่นคง แต่แตกต่างจากประมวล รัตนวัน, รัตนะ ปัญญาภา, และไพศาล พากเพียร (2568) ที่พบว่าปัญหาอุปสรรคของแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมในอุทยานแห่งชาติผาแต้มจังหวัดอุบลราชธานี ได้แก่ แนวเขตอุทยานยังไม่ชัดเจน จึงเกิดปัญหาเรื่องอุทยานเข้ามารุกรานพื้นที่ทำกินและที่อยู่อาศัย รวมถึงปัญหาขยะมูลฝอยจากนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าดงนาทามที่มีผลกระทบต่อชุมชน ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหาการจัดการด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับข้อเสนอของสุนันทา จุนละมณี และคณะ (2566) ที่ว่าแนวทางการพัฒนาต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของชุมชนและการสนับสนุนการเรียนรู้ สอดคล้องกับจิราวุฒิ แก้วเชื่อน และคณะ (2568) ที่เสนอประเด็นยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติโดยการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโดยเสริมสร้างความร่วมมือ พัฒนาบุคลากร ปรับปรุงเทคโนโลยี เพิ่มแหล่งทุน และส่งเสริมการมีส่วนร่วม เพื่อรองรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับสรายุทธ รัตมี (2568) ที่เสนอว่าการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาอุทยานธรณีขอนแก่นมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความยั่งยืนให้กับพื้นที่และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยจะช่วยรักษาคุณค่าทางวัฒนธรรมและส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน และสอดคล้องกับ Ferretti-Gallon et al. (2022) ที่พบว่าแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการพัฒนาคือการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและให้ความสำคัญกับชนเผ่าพื้นเมือง และสอดคล้องกับ Järv et al. (2021) ที่พบว่า การอนุรักษ์มีผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับแนวทางการกำกับดูแลและการจัดการ ส่งผลให้เกิดทั้งผลดีและผลเสีย

1.4 การจัดการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่มีแผนแม่บทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีการจัดโซนนิ่ง มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว และมีกิจกรรมให้ความรู้ แต่ยังมีปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ โครงสร้างพื้นฐานทรุดโทรม อุปกรณ์ด้านการท่องเที่ยวไม่ได้มาตรฐาน กิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนไม่สม่ำเสมอ การปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง และไม่มีระบบติดตามความยั่งยืนที่ชัดเจนนั้น มีความสอดคล้องกับสีสมพร สุกติจัก (2563) ที่พบว่า ป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อมีปัญหา

ขาดการประสานงานที่มีประสิทธิภาพและบุคลากรไม่เพียงพอต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และสอดคล้องกับสุนันทา จุนละมณี และคณะ (2566) ที่พบว่าการจัดการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติน้ำแอตดูเลยมีปัญหาอุปสรรคด้านเส้นทางคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก และปริมาณน้ำที่ไม่เพียงพอ ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหามาตรการด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับรุ่งฤดี แยมจรัส (2564) ที่เสนอแนะการวางแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งต้องมีการจัดการโซนพื้นที่ และสอดคล้องกับสรายุธ รัศมี (2568) ที่เสนอว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอุทยานธรณีขอนแก่นเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญในการสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยจะสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นและช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและส่งเสริมการตระหนักรู้ในเรื่องการอนุรักษ์ ซึ่งต้องมีการจัดการที่ดีเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าสำหรับนักท่องเที่ยว

1.5 สภาพการจัดการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่มีทีมประชาสัมพันธ์ขนาดเล็ก ปฏิบัติเป็นรายโครงการและรายการกิจกรรมที่มีในงานด้านอื่น ๆ โดยมีการใช้สื่อออนไลน์บางส่วน ซึ่งยังคงมีปัญหามาตรการความรู้ด้านการตลาดดิจิทัล งบประมาณจำกัด อุปกรณ์ผลิตสื่อไม่ทันสมัย การสื่อสารออนไลน์ไม่สม่ำเสมอ และมีกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ไม่ทันยุคดิจิทัล นั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุนันทา จุนละมณี และคณะ (2566) ที่พบว่าอุทยานแห่งชาติน้ำแอตดูเลยมีปัญหาด้านการตลาดและการโฆษณา และสอดคล้องกับศรีสมร ไชยะกันยา และคณะ (2568) ที่พบว่าการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไม่ทั่วถึงและการประสานงานของผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มีประสิทธิภาพเป็นปัญหาอุปสรรคในการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงหัวสว แขวงจำปาสัก ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหามาตรการด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ อันจะส่งผลต่อประสิทธิภาพของการจัดการด้านการอนุรักษ์และการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของอุทยาน ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับสุนันทา จุนละมณี และคณะ (2566) ที่ระบุว่าตลาดและการโฆษณาเป็นหนึ่งในแนวทางการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และสอดคล้องกับศรีสมร ไชยะกันยา และคณะ (2568) ที่เสนอว่าควรเสริมสร้างความรู้และความตระหนักรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง

1.6 การจัดการด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่พบว่าบุคลากรมีพื้นฐานด้านงานวิจัยและการใช้เครื่องมือเบื้องต้น แต่มีปัญหาคาดผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า อุปกรณ์วิจัยและเทคโนโลยีที่มีล้าสมัย การเก็บข้อมูลไม่ได้มาตรฐาน และมีข้อจำกัดในการนำผลวิจัยไปใช้ นั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของสินะสอน แสงจันทร์ (2562) ที่พบว่าป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อ มีการจัดการของบุคลากรที่มีพื้นฐานทางด้านวิจัยและมีความสามารถในการใช้วัสดุอุปกรณ์ในงานวิจัยพื้นฐาน แต่ยังขาดนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการสำรวจและจัดการป่า ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหามาด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ สอดคล้องกับสรายุธ รัตมี (2568) ที่เสนอว่าการพัฒนาศักยภาพด้านการศึกษาและการวิจัยในอุทยานธรณีขอนแก่นมีความสำคัญต่อการสร้างความรู้และการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ โดยเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ทั้งชุมชนและนักวิจัยสามารถเข้าใจและดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.7 การจัดการด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ที่พบว่ามีที่ตั้งสำนักงานอยู่นอกเขตอุทยาน โดยโครงสร้างพื้นฐานถูกรวบรวมเพื่อรองรับงานอนุรักษ์ และมีปัญหาโครงสร้างพื้นฐานบางส่วนไม่สมบูรณ์ต้องใช้งบประมาณสูงในการพัฒนาต่อเนื่อง ขาดบุคลากรและเทคนิคด้านการซ่อมบำรุง และระบบสนับสนุนบางส่วนไม่ครบถ้วน อันส่งผลต่อการขาดประสิทธิภาพในการจัดการอุทยานในภาพรวม นั้น เป็นไปในลักษณะเดียวกับสายทอง สมแก้ว และคณะ (2568) ที่พบว่าอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เหมาะสม ซึ่งส่งผลให้ระบบนิเวศในพื้นที่เสื่อมโทรมทั้งด้านโครงสร้างและหน้าที่ สอดคล้องกับปัญหาของอุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (2566) ที่พบว่าสิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ บ้านพัก เส้นทางเดินเท้า และทิวทัศน์ ไม่สามารถรับนักท่องเที่ยวหรือผู้สูงวัยได้ และสอดคล้องกับสุนันทา จุลละมณี และคณะ (2566) ที่พบว่าอุทยานเขื่อนลำนางรองมีปัญหาการจัดการเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกและระบบสาธารณูปโภค อาทิ น้ำที่ไม่เพียงพอ เส้นทางคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่ดีเป็นอุปสรรคสำคัญที่ต้องมีการปรับปรุง ดังนั้น อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินจึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหามาด้านการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ สอดคล้องกับสรายุธ รัตมี (2568) ที่เสนอแนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ตามกรอบเป้าหมายการพัฒนา

อย่างยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนอุทยานธรณีขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลกว่าการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นหัวใจสำคัญในการ สนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้ การพัฒนาเส้นทางคมนาคม ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ต้องมีการออกแบบที่คำนึงถึงความ เหมาะสมกับบริบททางธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่

1.8 การจัดการด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติของ อุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหินที่พบว่าเจ้าหน้าที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจ และมีการเริ่ม ดำเนินงานรวบรวมข้อมูลและสำรวจเบื้องต้นเพื่อเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทาง ธรรมชาติ แต่มีปัญหา ขาดผู้เชี่ยวชาญด้านเอกสารมรดกโลก บุคลากรขาดทักษะ ภาษาอังกฤษ อุปกรณ์สำรวจไม่เพียงพอ การบูรณาการข้อมูลกับชุมชนยังไม่ทั่วถึง งบประมาณจำกัดและเบิกจ่ายล่าช้า การจัดทำเอกสารยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานของ IUCN/ UNESCO และกระบวนการมีขั้นตอนที่ซับซ้อน นั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของศุภ มิตร์ จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่ามีความซับซ้อนในการยกระดับสู่อุทยานระดับ โลก ซึ่งต้องมียุทธศาสตร์และพันธกิจที่ชัดเจนครอบคลุมหลายด้าน ดังนั้น อุทยานแห่งชาติ น่าน-น้ำเหิน จึงมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขปัญหาด้าน การเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่ง เป็นไปในแนวทางเดียวข้อเสนอของสีสมพร สดธิจัก (2563) ที่ว่ากลยุทธ์การบริหาร การพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในบริบทมรดกโลกทางธรรมชาติป่าสงวนแห่งชาติ หินหนามห่อให้มีการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรให้มีความเชี่ยวชาญด้านมรดกโลก มีความ สอดคล้องกับศุภมิตร์ จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่าการจัดทำยุทธศาสตร์สู่อุทยาน ธรณีโลกของยูเนสโกต้องมีการบริหารจัดการแบบองค์รวมสู่เครือข่ายระดับโลก สอดคล้อง กับ Ferretti-Gallon et al. (2022) ที่เสนอว่าอุทยานแห่งชาติที่มีคุณค่าระดับโลกต้องมีการ จัดการที่ยั่งยืนและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในระดับสากล มีความชัดเจนใน ขอบเขตและการมีส่วนร่วม และสอดคล้องกับ Mwangi, Zhang, & Wang (2022) ที่เสนอ ว่าการมีสภาพด้านนโยบายที่กำกับดูแลอย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยให้บทบาทของอุทยาน ได้รับการบรรลุผลตามมาตรฐาน

2. การกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน

2.1 จากผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมองค์กร ที่พบว่า อุทยานแห่งชาติ น่าน-น้ำเหินมีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ดังนี้

2.1.1 จุดแข็งคือมีโครงสร้างองค์กรและแผนงานที่ชัดเจน บุคลากรมีทักษะเบื้องต้นในการปฏิบัติงานและมีส่วนร่วมในการวางแผน ได้รับงบประมาณสนับสนุนรัฐบาลและจากโครงการน้ำเหิน 2 และมีแผนงานด้านการบริหารการเงินที่ชัดเจน มีการแลกเปลี่ยนทักษะ ความร่วมมือทางเทคนิคกับหน่วยงานเพื่อนบ้าน และ มีการเตรียมความพร้อมเพื่อขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ซึ่งมีทั้งความสอดคล้องและแตกต่างจากอุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (2023) ที่มีจุดแข็ง ได้แก่ พื้นที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย มีการจำแนกเขตการจัดการในพื้นที่คุ้มครองแต่ละแห่ง มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานที่ชัดเจน หัวหน้าหน่วยงานมีความตั้งใจในการดำเนินงาน และต้องการพัฒนาพื้นที่ หน่วยงานพื้นที่คุ้มครองมีการประสานความร่วมมือและทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ มีการจัดการลาดตระเวนที่มีประสิทธิภาพ มีความสามัคคีของเจ้าหน้าที่ในการรักษาป่าระดับปฏิบัติ ประสบการณ์ของเจ้าหน้าที่ในการทำงานทุกระดับ มีงบประมาณและความมั่นคงต่อเนื่องในหน้าที่การงาน แต่แตกต่างจากศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่าการจัดการของอุทยานธรณีขอนแก่นมีจุดแข็งในการบริหารจัดการโดยหน่วยงานท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ มีกิจกรรมท่องเที่ยวหมุนเวียนตลอดปีและตั้งอยู่ในจังหวัดที่เป็นเมืองศูนย์กลางบริหารราชการภูมิภาค

2.1.2 จุดอ่อนคือมีบุคลากรไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ขาดการพัฒนาความรู้และทักษะที่ต่อเนื่อง มีความเสี่ยงภัย ขาดแรงจูงใจ งบประมาณมีจำกัด การเบิกจ่ายขาดประสิทธิภาพ โครงสร้างพื้นฐานมีไม่เพียงพอและขาดการบำรุงรักษาต่อเนื่อง ขาดแคลนยานพาหนะ วัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ เทคโนโลยีสารสนเทศและอุปกรณ์สื่อสารไม่เพียงพอ ล้าสมัย สัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตไม่ครอบคลุมพื้นที่ แผนงานขาดความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ ขาดคู่มือการปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผลไม่ต่อเนื่องทำให้การทำงานซ้ำซ้อน การบังคับใช้กฎหมายด้านการอนุรักษ์ไม่เข้มแข็ง ขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริง ขาดการบูรณาการข้อมูลและการสื่อสารสร้างจิตสำนึก ยังไปไม่ถึงกลุ่มเป้าหมาย แผนงานด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชนไม่มีกลไกปฏิบัติและติดตามผลที่ชัดเจน การจัดกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตไม่สม่ำเสมอ การบริหารจัดการท่องเที่ยวทางธรรมชาติไม่มีประสิทธิผล ขาดแผนกลยุทธ์ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ระยะยาว ขาดทักษะความเชี่ยวชาญในการวิจัยค้นคว้า และการขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ รวมทั้งที่ตั้งของสำนักงานอุทยานไม่เอื้ออำนวยต่อการทำกิจกรรมอย่างครบวงจร สอดคล้องกับ อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย

(2566) ที่พบว่าอุทยานแห่งชาติเวียงโกศัยมีจุดอ่อน ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวก อาทิ บ้านพัก เส้นทาง เดิน เก้าและทรุดโทรม ไม่สามารถรับนักท่องเที่ยวพิการหรือผู้สูงวัยได้ ขาดงานวิจัยในพื้นที่ที่ต่อเนื่องครอบคลุมทุกด้าน ระบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการพื้นที่ ยังไม่สมบูรณ์ บุคลากรบางตำแหน่งขาดความรู้ความเข้าใจในการดำเนินงาน งบประมาณ ไม่สอดคล้องกับการบริหารในพื้นที่ นโยบายการจัดการไม่ต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ และไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มความสามารถ การเปลี่ยนแปลงผู้นำในองค์กรและ นโยบายบ่อย ขวัญและกำลังใจของเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการ โครงสร้างการบริหารจัดการ ไม่เหมาะสม การบริหารจัดการไม่อยู่ในรูปแบบของกลุ่มป่าอย่างแท้จริง มีทั้งความ สอดคล้องและแตกต่างกับผลวิจัยของศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่า การ จัดการของอุทยานธรณีขอนแก่น มีจุดอ่อน คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรณีมีสภาพเสื่อมโทรม และเสี่ยงต่อการถูกทำลาย ขาดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงธรณีที่เหมาะสม และเป็นรูปธรรม ชุมชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอุทยานธรณี และมีปัญหาขยะ และสิ่งแวดล้อม

2.1.3 โอกาสคือมีนโยบายจากภาครัฐในการส่งเสริมให้เป็นต้นแบบการจัดการอุทยานของประเทศ การวิจัยค้นคว้า และการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ มีงบประมาณสนับสนุนรัฐบาลและจากโครงการน้ำเทิน 2 มีความร่วมมือระหว่างประเทศและการสนับสนุนจากองค์การนานาชาติ มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการขยายความครอบคลุมของสัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต ระบบนิเวศมีความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายทางชีวภาพสูง มีกระแสความนิยมด้านการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ กฎหมายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศมีความชัดเจน และมีแนวทางการเตรียมความพร้อมสู่การขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติ สอดคล้องกับศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่า การจัดการของอุทยานธรณีขอนแก่นมีโอกาสดีจากสื่อโซเชียลมีเดียที่มีอิทธิพลต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว รัฐบาลสนับสนุนนโยบายอุทยานธรณี โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมและการขนส่งรองรับการเติบโตการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจในอนาคต และแนวโน้มของกระแสการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพิ่มสูงขึ้น และมีทั้งความสอดคล้องและแตกต่างจาก อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (2566) ที่พบว่าอุทยานแห่งชาติเวียงโกศัยมีโอกาสดจากการมีกฎหมายคุ้มครองในการรักษาแหล่งต้นน้ำ ประชาชนท้องถิ่นให้ความสำคัญต่ออุทยาน มีโครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการอนุรักษ์ทรัพยากร

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงที่ทำให้ประชาชนขยายพื้นที่ทำกินน้อยลง มีโอกาสเกิดการฟื้นฟูประชากรสัตว์ป่าที่สำคัญคือเสือโคร่ง หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวและผู้ประกอบการให้ความสนใจและความร่วมมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวรวมทั้งกระแสโลกที่ให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์พื้นที่ป่า

2.1.4 อุปสรรคคือการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล การสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลกลางล่าช้า สภาพการตกต่ำทางเศรษฐกิจของประเทศ ขาดความร่วมมืออย่างเข้มข้นจากภาคีเครือข่ายและชุมชน มีความขัดแย้งในการใช้ที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร สัญญาณโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ตไม่ครอบคลุมในพื้นที่ห่างไกลของเขตอุทยาน รัฐบาลไม่สามารถสนับสนุนเทคโนโลยีประสิทธิภาพสูง การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก นักท่องเที่ยวไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ขาดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบังคับใช้กฎหมายไม่ทั่วถึงและขาดประสิทธิภาพ ระเบียบข้อกำหนดในการเป็นมรดกโลกมีความซับซ้อน และกฎหมายการอนุรักษ์เป็นอุปสรรคต่อการจัดการท่องเที่ยวธรรมชาติ สอดคล้องกับศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่าการจัดการของอุทยานธรณีขอนแก่นมีอุปสรรค คือ ปัญหาค่านิยมและพฤติกรรมการทำงานแบบแยกส่วน เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในภาวะชะงักงัน ปัญหาการขาดตลาดสินค้าท้องถิ่น และสภาวะการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศที่รุนแรงมากขึ้น มีความสอดคล้องกับอภิสร่า โชติภากรณ์ และคณะ (2566) ที่พบว่า การได้รับงบประมาณจากรัฐบาลลดลง มีการแข่งขันในการพัฒนา การวิจัย และการบริการวิชาการ และปัญหาของกระบวนการสื่อสาร เป็นอุปสรรคขององค์การคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ และมีทั้งความสอดคล้องและแตกต่างจาก อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (2566) ที่พบว่า อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัยมีอุปสรรคจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มีการลักลอบเก็บของป่า ลักลอบตัดไม้ การบริโภคและขายสัตว์ป่า ขาดข้อมูลงานวิจัย แหล่งท่องเที่ยวประสบปัญหาความแออัดในบางช่วงเวลา การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งที่ดินล่าช้า การปรับเปลี่ยนตามนโยบายการเมือง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขาดการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ มีความซ้ำซ้อนของบทบาทของหน่วยงาน มุมมองต่อปัญหาในพื้นที่ที่ต่างกัน มีปัญหาความร่วมมือในบางเรื่อง และผู้นำท้องถิ่นบางรายขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการพื้นที่อนุรักษ์

2.2 จากผลการจัดทำยุทธศาสตร์อุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเหิน ที่มีการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ โดยการมีส่วนร่วมของโดยมี

ภาคีเครือข่ายทุกภาคในการให้ความคิดเห็นและลงมติเป็นเอกฉันท์ ทำให้สามารถกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินได้ 5 ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และการเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก

ครอบคลุมการจัดการงาน 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ นั้น แสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมีความตระหนักร่วมในการวางแผนยุทธศาสตร์ในการจัดการอุทยานให้ครอบคลุมงานในทุกมิติ เพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นและลดปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ให้น้อยลง อันจะนำพาอุทยานให้บรรลุเป้าหมายให้สามารถเสนอชื่อขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติได้

แผนยุทธศาสตร์หรือว่า แผนยุทธศาสตร์ หมายถึง ทิศทางหรือแนวทางปฏิบัติ ตามพันธกิจและภารกิจ (Mission) ให้สัมฤทธิ์ผลตามวิสัยทัศน์ (Vision) และเป้าประสงค์ ขององค์การ (Corporate Goal) นั้น เป็นไปตามแนวทางที่พัฒนา แสงมณีโคตร (2561) สรุปไว้ว่าแผนยุทธศาสตร์ที่ดีนั้นจะต้องถูกกำหนดขึ้นตามวิสัยทัศน์ขององค์การ อันเป็นผลผลิตทางความคิดร่วมกันของสมาชิกในองค์การที่ได้ทำงานร่วมกัน โดยวิสัยทัศน์นี้เป็นความเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นจุดหมายปลายทางที่องค์การประสงค์จะไปให้ถึง และวิสัยทัศน์นี้มีการแปลงออกมาเป็นวัตถุประสงค์ (Objective) ที่เป็นรูปธรรม และสามารถวัดได้ทั้งนี้องค์การสามารถใช้แผนยุทธศาสตร์เป็นกรอบในการประเมินผลงานประจำปีงบประมาณ และยังสามารถใช้แผน ยุทธศาสตร์เป็นกรอบในการจัดทำแผนปฏิบัติการ (Action Plan) สอดคล้องกับกฎพันธุ์ เขจรนันท์ และคณะ (2565) ที่ศึกษาการจัดทำกรอบนโยบายการอนุรักษ์และบริหารจัดการแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีของประเทศไทย ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2564-2568) โดยทำการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาของการอนุรักษ์และบริหารแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีของประเทศไทย รวมทั้งศึกษาแผน และนโยบายระดับชาติที่สอดคล้องกับการจัดทำข้อมูลการอนุรักษ์และบริหารจัดการแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณี ให้สอดคล้องกับหลักการอนุรักษ์และบริหารจัดการตามแนวทางของ UNESCO

สอดคล้องกับวัชรเดช เกียรติชานน (2565) ที่เสนอว่ายุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และความเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือระหว่างกันทั้งภายในและภายนอกประเทศ อย่างบูรณาการ สอดคล้องกับ Mwangi, Zhang, & Wang (2022) ที่พบว่ายุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติควรประกอบด้วยบทบาทของอุทยานในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ คุณค่าทางสังคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และภัยคุกคามที่อุทยานเผชิญอยู่ ซึ่งมีกลยุทธ์การจัดการกับความท้าทายและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบทบาท ภัยคุกคามและการจัดการระบบอุทยานแห่งชาติ เป็นไปในแนวทางเดียวกับ Ferretti-Gallon et al. (2022) ที่พบว่า การจัดการอุทยานแห่งชาติที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน จำเป็นต้องมีกรอบองค์การที่อิงจากรัฐบาล ได้แก่ การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการตัดสินใจด้านการจัดการอุทยาน การมีส่วนร่วมของสาธารณะที่ได้รับการสนับสนุนจากการแบ่งปันข้อมูลและการศึกษา ความชัดเจนในขอบเขตเพื่อปรับปรุงความสัมพันธ์กับเจ้าของที่ดินที่อยู่ติดกัน การจัดลำดับความสำคัญของความสัมพันธ์ของชนเผ่าพื้นเมืองกับการอนุรักษ์ระบบนิเวศ และการส่งเสริมการพักผ่อนหย่อนใจสาธารณะในอุทยานแห่งชาติ

2.3 ผลการประเมินยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติในภาพ-น้ำเงิน พบว่ามีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้อง จัดอยู่ในระดับมากที่สุดทั้งโดยภาพรวมและด้านในทุกด้าน นั้น แสดงให้เห็นว่ายุทธศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากการร่วมคิดวิเคราะห์วางแผนและกำหนดโดยผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างแท้จริง เป็นยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ และความถูกต้อง ในการนำไปปฏิบัติในพื้นที่จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่ได้ประเมินยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติของอุทยานธรณีขอนแก่น สู่อุทยานธรณีโลกของยูเนสโกพบว่ามีความเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับกฤษฎา จักรเสน (2563) ที่ได้ศึกษาผลการยืนยันยุทธศาสตร์การพัฒนาอินทผลัมในประเทศไทยพบว่ามีความเหมาะสมและเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

3. จากการที่มีการนำยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กลยุทธ์ที่ 3 ยกระดับคุณภาพชีวิตแบบองค์รวมและยั่งยืน แนวทางดำเนินงาน 3.2 ปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน ตัวชี้วัด 3.2 ปรับปรุง

สาธารณูปโภคพื้นฐาน โครงการระบบน้ำริน (ประปาภูเขา) ไปดำเนินการ ณ บ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และมีผลการประเมิน ประสิทธิภาพโครงการดังกล่าวที่จัดอยู่ในระดับมากที่สุดทั้งในภาพรวมและประสิทธิภาพราย ด้านทุกด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการงบประมาณ ด้านลูกค้า ด้านการเรียนรู้และพัฒนา และ ด้านกระบวนการภายในตามลำดับ นั้น แสดงให้เห็นว่าการ คัดเลือกโครงการที่เป็นความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ จะได้รับความร่วมมือ ในการปฏิบัติซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการในที่สุด สอดคล้องกับศุภมิตร จันทะคาม และคณะ (2563) ที่พบว่าผลการประเมินการนำยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง ธรรมชาติของอุทยานธรรมชาติขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลกของยูเนสโกไปปฏิบัติจัดอยู่ในระดับมาก มีความเป็นมาตรฐานและปลอดภัย มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกมีความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ และการบริหารจัดการสิ่งปลูกสร้างเป็นไปอย่างเป็นมิตร ต่อสิ่งแวดล้อม

องค์ความรู้ใหม่

1. อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินมีวิสัยทัศน์ คือ "อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีบุคลากรและเทคโนโลยีที่พร้อม สนับสนุน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมคุณภาพชีวิต ชุมชน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และสร้างความรับรู้สาธารณะพร้อมความร่วมมือทั้งใน และต่างประเทศ เพื่อความพร้อมในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอย่างยั่งยืนและเพื่อเป็น ต้นแบบในการคุ้มครองปกป้องรักษาให้แก่อุทยานแห่งชาติอื่น ๆ ในสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปี 2035"

2. พันธกิจของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย (1) พัฒนาการ บริหารและระบบงบประมาณให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และยืดหยุ่น (2) รักษาและฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ และภูมิทัศน์ให้สมบูรณ์ (3) ส่งเสริม คุณภาพชีวิตและสร้างโอกาสทางอาชีพให้กับชุมชนรอบอุทยาน (4) พัฒนาและส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ควบคู่กับการสร้างความรับรู้สาธารณะ และ (5) สร้างความ ร่วมมือกับองค์กรภายในประเทศและต่างประเทศ พร้อมสนับสนุนการวิจัยและการเตรียม ความพร้อมสู่มรดกโลก

3. เป้าประสงค์ของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย (1) ระบบบริหารงานและงบประมาณมีประสิทธิภาพและเชื่อมโยงทุกหน่วยงาน (2) พื้นที่อนุรักษ์และระบบนิเวศฟื้นฟูและคงความหลากหลายทางชีวภาพเพิ่มขึ้น (3) ชุมชนในและล้อมรอบอุทยานมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และรายได้จากกิจกรรมที่ยั่งยืนเพิ่มขึ้น (4) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และกิจกรรมสาธารณะสร้างความตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน และ (5) อุทยานมีบุคลากร ชีวภูมิ และเครือข่ายความร่วมมือพร้อมทำงานรองรับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก

4. ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ประกอบด้วย การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การสร้างองค์ความรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยีทันสมัย และการเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก โดยครอบคลุมการจัดการงาน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ และด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน แสดงดังภาพต่อไปนี้

วิสัยทัศน์						
"อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีบุคลากรและเทคโนโลยีที่พร้อมสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมคุณภาพชีวิตชุมชน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และสร้างความรู้สึกระหว่างประเทศพร้อมความร่วมมือทั้งในและต่างประเทศ เพื่อความพร้อมในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกอย่างยั่งยืนและเพื่อเป็นต้นแบบในการคุ้มครองปกป้องรักษาให้แก่อุทยานแห่งชาติอื่น ๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในปี 2035"						
พันธกิจ			เป้าประสงค์			
(1) พัฒนาการบริหารและระบบงบประมาณให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และยืดหยุ่น			(1) ระบบบริหารงานและงบประมาณมีประสิทธิภาพและเชื่อมโยงทุกหน่วยงาน			
(2) รักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ และภูมิทัศน์ให้สมบูรณ์			(2) พื้นที่อนุรักษ์และระบบนิเวศฟื้นฟูและคงความหลากหลายทางชีวภาพเพิ่มขึ้น			
(3) ส่งเสริมคุณภาพชีวิตและสร้างโอกาสทางอาชีพให้กับชุมชนรอบอุทยาน			(3) ชุมชนในและล้อมรอบอุทยานมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และรายได้จากกิจกรรมที่ยั่งยืนเพิ่มขึ้น			
(4) พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ควบคู่กับการสร้างความรู้สึกระหว่างประเทศ			(4) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และกิจกรรมสาธารณะสร้างความตระหนักเรื่องสิ่งแวดล้อมแก่ประชาชน			
(5) สร้างความร่วมมือกับองค์กรภายในประเทศ และต่างประเทศ พร้อมสนับสนุนการวิจัยและการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลก			(5) อุทยานมีบุคลากร ข้อมูล และเครือข่ายความร่วมมือพร้อมทำงานรองรับการขึ้นทะเบียนมรดกโลก			
ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน						
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การบริหารจัดการเชิงบูรณาการเพื่อขับเคลื่อนตามนโยบายภาครัฐ						
ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์						
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างองค์การเรียนรู้และขับเคลื่อนด้วยข้อมูล						
ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรและระบบบริหารงานด้วยเทคโนโลยี						
พันธมัย						
ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมความแข็งแกร่งของระบบและเครือข่ายเพื่อก้าวสู่มรดกโลก						
การจัดการงาน 7 ด้าน						
การบริหารแผนงาน และการงบประมาณ	การอนุรักษ์	การพัฒนาทรัพยากรและคุณภาพชีวิตของประชาชน	การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	การโฆษณาและประชาสัมพันธ์	การค้นคว้าและติดตามชีวนาพันธุ์	การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ภาพประกอบ 11 ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 กระทรวงกลาโหมและสิ่งแวดล้อมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวสามารถนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ไปใช้เป็นแนวทางการประยุกต์ใช้ให้แก่อุทยานอื่น ๆ ของประเทศ

1.2 กระทรวงกลาโหมและสิ่งแวดล้อมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวควรนำผลการศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ทั้งด้านด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ด้านการอนุรักษ์ ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และ ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ ไปพิจารณาหาแนวทางพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหของอุทยานทั่วประเทศ

1.3 ผู้บริหารอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินควรนำผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมองค์กร วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์และประเด็นยุทธศาสตร์ไปประชุมวางแผนให้บุคลากรทุกคนรับทราบและหาแนวทางพัฒนาองค์กรร่วมกัน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีวิจัยประเมินประสิทธิผลของการนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินไปปฏิบัติ

2.2 ควรมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการขับเคลื่อนสู่การเป็นมรดกโลกทางธรรมชาติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

2.3 ควรมีการวิจัยปัจจัยส่งต่อความสำเร็จในการนำยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวไปสู่การปฏิบัติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุคนธร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมมลพิษ. (2567). รายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทย ปี 2566.
กรุงเทพฯ: กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมประมง, (2561). คู่มือการจัดทำแผนยุทธศาสตร์. กองนโยบายและยุทธศาสตร์
พัฒนาการประมง, กรมประมง.
[https://www.fisheries.go.th/strategy/UserFiles/files/strategy%20\(1\).pdf](https://www.fisheries.go.th/strategy/UserFiles/files/strategy%20(1).pdf)
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2563). การวางแผนบริหารจัดการองค์กร. กรมส่งเสริม
อุตสาหกรรม, กระทรวงอุตสาหกรรม. [https://www.dip.go.th/en/news-
detail/2020-05-26-18-47-51/2020-05-26-18-58-11](https://www.dip.go.th/en/news-detail/2020-05-26-18-47-51/2020-05-26-18-58-11)
- กระทรวงกลาโหมและสิ่งแวดล้อม. สปป.ลาว. (2024). คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 122/
นย. นครหลวงเวียงจันทน์: สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- กระทรวงมหาดไทย. (2561). คู่มือการจัดทำแผนยุทธศาสตร์(Strategic Planning Manual).
สำนักนโยบายและแผน สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย.
[http://www.stabundamrong.go.th/web/manual/permanent_secretary/policy/poli
cy7.pdf](http://www.stabundamrong.go.th/web/manual/permanent_secretary/policy/policy7.pdf)
- กฤษฎา จักรเสน. (2563). ยุทธศาสตร์การพัฒนาอินทผลัมอย่างยั่งยืนในประเทศไทย.
วิทยานิพนธ์ ปรัช. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- กฤษฎิญา มูลศรี. (2563). สมการโครงสร้างแนวคิดแมคคินซี่ 7-s และการจัดการ
คุณภาพโดยรวมที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจในเขตระเบียงเศรษฐกิจ
หลวงพระบาง-อินโดจีน-เมะล่าย. *WMS Journal of Management*, 9(4),
63-79. <https://so06.tcithaijo.org/index.php/wms/article/view/245372/166295>
- กฤษฎา แสงบัวคำ, และสัญญา เคนาภูมิ. (2567). แนวยุทธศาสตร์การบริหารองค์กร
บริหารงานวิจัยในศตวรรษที่ 21. *วารสารสหศาสตร์การพัฒนาลังคม*, 2(4), 45-
68. <https://doi.org/10.14456/jjsdiadp.2024.11>
- กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน. (2022). แผนคุ้มครองสังคมและ
สิ่งแวดล้อมและแผนปฏิบัติงาน (2022-2026). กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน, แขวงคำม่วน, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.

- กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน. (2023). *แผนคุ้มครองสังคมและสิ่งแวดล้อม และแผนปฏิบัติงาน ปี 2023*. กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, แขวงคำม่วน, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.
- กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน, (2024). *รายงานการประชุมแผนพัฒนาอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน*. กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน, แขวงคำม่วน, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.
- กิตติยา ลาเต๊ะ, และเทพศักดิ์ บุญรัตน์. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการประจำปีของมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. *วารสารพิกุล*, 21(2), 133–151.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/Phikun/article/view/264331/180915>
- จริยา มหาเทียร. (2559). การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 3(2). 129–141. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDMCU/article/view/144217/106690>
- จิราวุฒิ แก้วเชื่อน, วิกรม บุญนุ่น, โกมินทร์ วังอ่อน, และ เบญจมาศ เมืองเกษม. (2568). ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอ่างเก็บน้ำธรรมชาติ หนองหลวง จังหวัดเชียงราย. *วารสารสังคมศาสตร์และศาสตร์รวมสมัย*, 6(2), 69–82.
<https://so09.tci-thaijo.org/index.php/JSMIS/article/view/6210>
- ชิตาพร พิศลยบุตร ไต่วิเศษกุล, จรัส เล็งวิทยา, ธนกฤต วรณัชชากุล, และสรารุช เบญจกุล. (2564). การพัฒนากฎหมายเพื่อการบริหารจัดการอุทยานธรณีของประเทศไทย. *วารสารการเมือง การบริหาร และกฎหมาย คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 13(1), 1–21. https://so03.tci-thaijo.org/index.php/polscilaw_journal/article/view/258657/172406
- ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์. (2552). *การจัดการเชิงกลยุทธ์ (ฉบับปรับปรุงใหม่)*. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

- ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์, อาภาศิริ สุวรรณานนท์, ชาดิชา ยมหาคีตะ, และเฉลิมพล
จินดาเรือง. (2565). การรวบรวมและจัดทำข้อมูลกรอบนโยบายการอนุรักษ์และ
บริหารจัดการแหล่งธรณีวิทยาและอุทยานธรณีของประเทศไทย ระยะ 5 ปี.
วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์,
16(2), 97–111. [https://so02.tci-thaijo.org/index.php/
JournalGradVRU/article/view/245844/172566](https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JournalGradVRU/article/view/245844/172566)
- ดำรงค์ วัฒนา. (2563). การจัดทำยุทธศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 25). ศูนย์บริการวิชาการแห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพดล บุรณัญญ์. (2564). การประเมินผลยุทธศาสตร์เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตาม
แผนพัฒนาจังหวัดลำพูน พ.ศ.2561–2565 ประจำปีงบประมาณ 2563. วารสาร
รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 4(2), 108–124.
<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/polssru/article/view/255543/173530>
- บุญเกียรติ ชีวะตระกูลกิจ. (2559). การจัดการเชิงยุทธศาสตร์สำหรับ CEO (พิมพ์ครั้งที่
11). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ พี. เพรส
- บุญชม ศรีสะอาด. (2555). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประมวล รัตนวัน, รัตนะ ปัญญาภา, และไพศาล พากเพียร. (2568). แนวทางการจัดการ
แหล่งท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมในเขตอุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัด
อุบลราชธานี. วารสารนวมของแตรกพุทธศาสตร์ปริทรรศน์, 12(2), 133–144.
https://so06.tci-thaijo.org/index.php/Vanam_434/article/view/282802
- พัฒนา แสงมณีโคตร. (2561). หลักการของการบริหารงานตามแผนยุทธศาสตร์ยุคใหม่.
Journal of Modern Learning Development. 3(2), 1–15. [https://so06.tci-
thaijo.org/index.php/jomld/article/view/240292/163743](https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/article/view/240292/163743)
- เพ็ญแข ศิริวรรณ และคณะ. (2551). สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล
พับลิเคชัน
- มณีรัตน์ ชัยยะ, วรเดช จันทรร, เพ็ญศรี นิรินัง, และวิพัฒน์ หมั่นการ. (2567). การมี
ส่วนร่วมและความร่วมมือในการจัดการสิ่งแวดล้อม. วารสารมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์, 8(1), 16–28. [https://so05.tci-
thaijo.org/index.php/saujournalssh/article/view/270044/182434](https://so05.tci-thaijo.org/index.php/saujournalssh/article/view/270044/182434)

รุ่งฤดี แยมจรัส. (2564). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเขตอุทยานแห่งชาติ จังหวัดระนอง. *วารสารวิจัยรำไพพรรณี*, 15(1), 179–187.

<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RRBR/article/view/250932/170039>

วรางคณา ผลประเสริฐ. (2554). แนวคิดการจัดการเชิงกลยุทธ์. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการจัดการเชิงกลยุทธ์ในการบริหารโรงพยาบาล หน่วยที่ 1–5*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

วัชรเดช เกียรติชานน. (2565). ยุทธศาสตร์ชาติกับนโยบายการพัฒนาประเทศ. *วารสารสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 6(4), 319–326.

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/soc-rmu/article/view/256795/173877>

วัลย์ลดา ทองเย็นบุรีศรี. (2567). การวัดประสิทธิภาพขององค์กรโดย Balance Scorecard. *วารสารธรรมเพื่อชีวิต*, 30(4), 24–35.

<https://so08.tci-thaijo.org/index.php/dhammalife/article/view/3865/3029>

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). *วิธีวิทยาการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วุฒิพงษ์ สิ้นทรัพย์. (2565). การพัฒนาระบบและกลไกการนำแผนกลยุทธ์ไปปฏิบัติของหน่วยบริการปฐมภูมิจังหวัดอำนาจเจริญ. *Journal of Modern Learning Development*, 7(8), 16–33.

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/article/view/256983/174331>

ศรสวรรค์ รามบำเพ็ญ, ปรางทิพย์ กระตุกฤษ, และธณัสถา โรจนตระกูล. (2565). การจัดการเชิงกลยุทธ์ : กระบวนการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติขององค์กรภาครัฐ. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(12), 340–355.

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/article/view/256612/174658>

ศรีสมร ไชยะกันยา, กอบลาภ อารีศรีสม, วิณา นิลวงศ์, นรินทร ทาวแกนจันทร์, เรืองชัย จุวัฒน์สำราญ, และ ภาวิณี อารีศรีสม. (2568). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงห้วยสว แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์*, 8(2), 134–151.

<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/SASAJ/article/view/274693/186631>

- ศุภมิตร จันทะคาม, แดนวิชัย สายรักษา, และรังสรรค์ สิงห์เลิศ. (2563). ยุทธศาสตร์การ
พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงธรณีของอุทยานธรณีขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลกของ
ยูเนสโก. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 1(32), 599–611.
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/edu-rmu/article/view/252243/170298>
- สรายุธ รัตมี. (2568). แนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ตามกรอบเป้าหมายการพัฒนาอย่าง
ยั่งยืน เพื่อขับเคลื่อนอุทยานธรณีขอนแก่นสู่อุทยานธรณีโลก. *วารสาร
มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และนวัตกรรมมหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*. 4(1), 69–86.
https://so02.tci-thaijo.org/index.php/hsi_01/article/view/275551/184023
- สาธิต ทิพย์มณี และนัยนา เกิดวิชัย. (2562). POSDCoRB และ Good Governance สำหรับ
ธุรกิจเกิดใหม่ในยุคไทยแลนด์ 4.0. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 5(1),
73–88.
<https://so03.tci-thaijo.org/index.php/human/article/view/172338/144137>
- สายทอง สมแก้ว, ปิยะพิศ ขอนแก่น, รัชนิวรรธ คำตัน, และปัญญพร คำโย. (2568). การ
ประเมินขีดความสามารถในการรองรับด้านนันทนาการ เพื่อการจัดการพื้นที่ลาน
กางเต็นท์เอื้องเงิน ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง จังหวัดเชียงใหม่. *วารสาร
วิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 14(3), 300–315.
<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/NBJ/article/view/281859/189816>
- สินะสอน แสงจันทะวง. (2562). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่า
สงวนแห่งชาติ : กรณีศึกษาป่าสงวนแห่งชาติหิโนนามหน่อ เมืองบัวละพา แขวง
คำม่วนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. สกลนคร:
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สีสมพร สุกติจัก. (2563). กลยุทธ์การบริหารการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ในบริบทมรดกโลกทางธรรมชาติ : กรณีศึกษาป่าสงวนแห่งชาติหิโนนามหน่อ
เมืองบัวละพา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท.
สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2555). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สามลดา

- สุนทร เทพปัญญา. (2562). การอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าชุมชนใช้แบบชุมชนมีส่วนร่วม : กรณีศึกษาบ้านลาดห้อย เมืองเซโปน แขวงสหัสวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- สุนันท์ สีพาย, สุภีร์ สีพาย, และจรรุวรรณ สกุลคู. (2565). แบบวัดคุณลักษณะทางจิตวิทยา. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 28(2), 41-61. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemmsu/article/view/251353/174178>
- สุนันทา จุลละมณี, กอบลาภ อารีศรีสม, วิธนา นิลวงศ์, รัชสรณ์ คงธนจารุอนันต์, นรินทร์ ท้าวแก่นจันทร์, และภาวิณี อารีศรีสม. (2566). การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในอุทยานแห่งชาติน้ำแอตญเลย์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารภูมิศาสตร์พัฒนาอย่างยั่งยืน, 4(2), 56-72. <https://so09.tci-thaijo.org/index.php/AJ-SHaDa/article/view/3229/2133>
- สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. (2566). แผนยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. พ.ศ. 2562- 2566. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.
- อนิวัช แก้วจำนงค์. (2551). การจัดการเชิงกลยุทธ์. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อภิสรรา โชติภากรณ์, วรรณัท บุตรราช, ชฎาพร ประสพถิ่น, และปาลิดา เจริญสุข. (2566). การวิเคราะห์ SWOT ต่อการจัดทำ (ร่าง) แผนยุทธศาสตร์ 2563-2567 คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ ม.มหิดล. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 21(2). 388-408. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/388-408/179017>
- อลงกต สารกาล, พุทธิพร พลอยพักแว่น, และบารมี วรรณพงศ์เจริญ. (2565). การประยุกต์ใช้ 4M ในการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-2019 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครราชสีมา. วารสารสถาบันพระปกเกล้า, 20(3), 34-62. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/kpi_journal/article/view/256513/176035
- อัจฉรา จันทร์ฉาย และศิพัทธ์ ไตรอุโฆษ. (2562). การจัดทำแผนกลยุทธ์และแผนธุรกิจใหม่. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน. (2567). *แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566–2570)*. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช.
- อุทยานแห่งชาติเขาค้อ. (2567). *แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาค้อ ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566–2570)*. กรุงเทพฯ: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช
- อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. (2567). *แผนปฏิบัติการราชการกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566–2570)*. กรุงเทพฯ: สำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช.
- อุทยานแห่งชาติภูกระดึง. (2567). *แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติภูกระดึง ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566–2570)*. กรุงเทพฯ: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช.
- อุทยานแห่งชาติภูพาน. (2567). *แผนการบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติภูพาน ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566–2570)*. กรุงเทพฯ: กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช.
- อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย. (2566). *แผนบริหารจัดการอุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย (พ.ศ. 2566–2570)*. อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัย, กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. <http://www.paro13phrae.com/file/1835.pdf>
- อุทยานแห่งชาติหินหมามเหอ สปป.ลาว. (2567). *คู่มือการวางแผนคุ้มครองป่าสงวนแห่งชาติ*. กรมป่าไม้: สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.
- อำนวย วัฒนกรสิริ. (2557). การจัดการสิ่งแวดล้อม. *Journal of Energy and Environment Technology*, 1(1) 43–53. <https://ph01.tci-thaijo.org/index.php/JEET/article/view/181596/128718>
- Amornwitthawat, P., Phongkhieo, N.T., & Nieamsup, T. (2023). Developing nature interpretation and alternative management strategies to promote pro-environmental behaviors among visitors to Thailand's national parks. *Journal of Environmental Management and Tourism*, 14(1), 261–271
- Association Anoulak. (n.d.). *Nakai – Nam Theun, High priority for biodiversity conservation*. <https://www.conservationlaos.com/about/nakai-nam-theun/>

- Baskent, E. Z., Borges, J. G., Kašpar, J., & Tahri, M. (2020). A design for addressing multiple ecosystem services in forest management planning. *Forests*, 11(10), 1108. <https://www.mdpi.com/1999-4907/11/10/1108>
- Bakhshandeh, B. (2023). Strategic planning from vision, mission, values, and principles. In *Building an Organizational Coaching Culture* (pp. 21–36). Routledge.
<https://www.taylorfrancis.com/chapters/edit/10.4324/9781003379577-3/strategic-planning-vision-mission-values-principles-behnam-bakhshandeh>
- Bhuiyan, M. A., Zhang, Q., Xuan, W., Rahman, M. K., & Khare, V. (2023). Does good governance promote sustainable tourism? A systematic review of PESTEL analysis. *SN Business & Economics*, 3(1), 33. <https://link.springer.com/article/10.1007/s43546-022-00408-x>
- Certo, S.C., & Peter, J.P. (1991). *Strategic Management : Concept and Applications*. New York: McGraw-Hill.
- Çitilci, T., & Akbalık, M. (2019). The-Importance-of-PESTEL-Analysis-for-Environmental-Scanning-Process. DOI:10.4018/978-1-7998-2559-3.ch016
- David, F.R. (1997). *Strategic management*. (6th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Dess, G.G., & Miller, A. (1993). *Strategic Management*. Singapore: McGraw-Hill.
- Drucker, P. F. (1973). *Management: Tasks, Responsibilities, Practices*. New York: Harper & Row Publication.
- _____. (2005). *The Practice of Management*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Fayol, H. (1949). *General and Industrial Management*. London: Sir Isaac Pitman & Sons.
- _____. (1996). *Administration industrielle Générale*. Paris, Dunod.
- Ferretti-Gallon, K., Langston, J. D., Wang, G., Huang, K., Long, C., & Zhai, H. (2022). Identifying forest degradation and restoration opportunities in the Lancang-mekong region: a tool to determine criteria and indicators. *Climate*, 10(4), 52. <https://www.mdpi.com/2225-1154/10/4/52>

- Gulick, L., & Urwick, L. (1937). *Paper on the Science of Administration*. Clifton: Augustus M. Kelley.
- Järv, H., Ward, R. D., Raet, J., & Sepp, K. (2021). Socio-economic effects of national park governance and management: Lessons from post-socialist Era Estonia. *Land*, 10(11), 1257. <https://www.mdpi.com/2073-445X/10/11/1257>
- Kaplan, & Norton, (1991). *Using the Balanced Scorecard as Strategic Management System*. Boston: Harvard Business School Press.
- _____. (1992). *The Balanced Scorecard—Measures That Drive Performance*. Harvard Business Review, 79.
- _____. (2005) *The Strategy-Focused Organization: How Balanced Scorecard Companies Thrive in the New Business Environment*. Boston, Mass: Harvard Business School Press.
- Kansongue, N., Njuguna, J., & Vertigans, S. (2023). A PESTEL and SWOT impact analysis on renewable energy development in Togo. *Frontiers in Sustainability*, 3, 990173. <https://www.frontiersin.org/journals/sustainability/articles/10.3389/frsus.2022.990173/full>
- Khammavong, K., Vathanavong, t., Soulivong, p., & Phanthong, B. (2025). A Synthesis of Organizational Management Components of Administrators: A Review of Related Theories. *Souphanouvong University Journal of Multidisciplinary Research and development* 2025, Vol. 11(Special Issue), 67–77. <http://www.su-journal.com/index.php/su/article/view/1340>
- Koontz, H.D. (1972). *Principle of Management*. New York: McGraw–Hill.
- Likert, 1996 Cultural differences in responses to a Likert scale. 25(4), 295–306
- Martin, D. (1998). *Management Quality*. (2ND ed.). New York: Prentice – Hall.
- Mintzberg, H., (2022). An Underlying Theory for Strategy, Organization, and Management: Bridging the Gap Between Analysis and Synthesis. *Strategic Management Review*, 3(1), 125–144. <https://doi.org/10.1561/111.000000039>

- Mwangi, F., Zhang, Q., & Wang, H. (2022). Development challenges and management strategies on the Kenyan National Park System: A case of Nairobi National Park. *International Journal of Geoheritage and Parks*, 10(1), 16–26.
<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2577444122000041>
- Niven, P.R. (2006). *Balanced Scorecard Step-by-Step: Maximizing Performance and Maintaining Results*. New York: John Wiley and Sons.
- Oleśniewicz, P., Pytel, S., Markiewicz-Patkowska, J., Szromek, A. R., & Jandová, S. (2020). A model of the sustainable management of the natural environment in national parks—A case study of national parks in Poland. *Sustainability*, 12(7), 2704. <https://www.mdpi.com/2071-1050/12/7/2704#>
- Pongpassa, V, Wayakone, S., & Douangphosy, B. (2025). Participatory management of forest resources in Nakai–Nam Theun National Park, Nakai District, Khammouan Province, Case study: Navang areas & Teung areas. *Journal of Local Management & Development Pibulsongkram Rajabhat University*, 1(5), 128–139. https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jclmd_psru/article/view/279459/189991
- Powell, R. B., Stern, M. J., Jahn, J., & Ruiz, A. S. (2024). Does Strategic Planning for Interpretive Services Improve Organizational Performance Across the US National Park Service?. *Journal of Interpretation Research*, 29(2), 46–68.
<https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/10925872241302981>
- Ricky, W.G. (1999). *Management*. (6th ed.). Princeton NJ.: Houghton Mifflin.
- Robbins, S.P. & Coulter, M. (2007). *Management*. New Jersey: Pearson Prentice Hall.
- The Nam Theun 2 Power Company Limited. (2021). *The Nakai Nam Theun National Park*. <https://www.namtheun2.com/environment/the-nakai-nam-theun-national-park/>
- Wehrich, H. (1982). The TOWS Matrix A tool for situational analysis. *Long Range Planning*, 15(2), 54–66.

Wheelen, T., L., & Hunger, J., D. (2002). *Strategic Management and Business Policy*.
(8th ed.). New Jersey: Prentice Hall.

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๕๕๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๕๔๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะจันต์ ปัทมดิลก

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ

๒. เครื่องมือการวิจัย

๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๕๕๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุดผกักร สิทธิ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัท พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัท พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว 0621.12/ว 545

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
680 ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร 47000

7 พฤษภาคม 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.สินณะสอน แสงจันทร์ทอง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
2. เครื่องมือการวิจัย
3. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหิต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา 66632434202 ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 4297 0229

โทรสาร 0 4297 0032

ผู้ประสานงาน นายสีหิต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ 09 6315 7949

ที่ อว 0621.12/ว 545

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
680 ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร 47000

7 พฤษภาคม 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.สีสมพร สุดทิจัก

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 2. เครื่องมือการวิจัย
 3. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา 66632434202 ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 4297 0229

โทรสาร 0 4297 0032

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ 09 6315 7949

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๕๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย

เรียน เจ้าเมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๕๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอตกลงใช้เครื่องมือการวิจัย เพื่อหาความเชื่อมั่นในการ ศึกษาวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยใน มนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐาน ของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ดังนั้น บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขออนุมัติคราะห์ท่านอนุญาตให้นักศึกษาทำการทดลองใช้เครื่องมือ วิจัยดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๕๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย

เรียน คณะผู้นำตัวแทนภาคประชาชน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัท พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินาคาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย เพื่อหาความเชื่อมั่นในการศึกษาวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์ท่านอนุญาตให้นักศึกษาทำการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัท พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๒๕๓

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๒๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตยืมเครื่องมือนักศึกษา

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติน่าน - น่าน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือนักศึกษา

ด้วย นายสีหะ พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน - น่าน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัฒนสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ทั้งนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอยืมเครื่องมือนักศึกษา เพื่อหาความเชื่อมั่นในการศึกษาวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ ดังนั้น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขออนุญาตยืมท่านอนุญาตให้นักศึกษาทำการทดลองใช้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๕๗ ๐๒๒๕

โทรสาร ๐ ๔๒๕๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหะ พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะผู้นำตัวแทนภาคประชาชน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เจ้าเมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดัชนีการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๑๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติขอความเห็นชอบเพื่อการวิจัย

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเหิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหิต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๕๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินาคาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัฒนสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขออนุมัติขอความเห็นชอบจากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหิต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๗๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิติโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๘ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญยืนยันองค์ประกอบ

เรียน รองเจ้าแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๗๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๘ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญยืนยันองค์ประกอบ

เรียน เจ้าเมืองนากาย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๗๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนโยธาตุมหาชัย
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๘ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญยืนยันองค์ประกอบ

เรียน เจ้าแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๔

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๗๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนโยธาตุนคร
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๘ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญยืนยันองค์ประกอบ

เรียน หัวหน้ากรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๕๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๔

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๓๗๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๘ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญยืนยันองค์ประกอบ

เรียน รองหัวหน้ากรมป่าไม้ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญเพื่อยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณในมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๔

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๔๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๔๑๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถนนิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะผู้นำตัวแทนภาคประชาชน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๔๑๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เจ้าเมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วัชรสินธุ์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษานี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๔

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๔๑๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน เจ้าเมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย

ด้วย นายสีหัต พิมมะจัน รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๖๖๓๒๔๓๔๒๐๒ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย – น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ วะสินนท์ เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล และว่าที่ร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้การศึกษารับสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน ให้นักศึกษารายดังกล่าวได้เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยสากล เลขที่ใบรับรอง ๐๕๗/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ประกอบการศึกษาวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน นายสีหัต พิมมะจัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๖๓๑๕ ๗๙๔๙

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ (IOC)

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ (IOC)

ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีรายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ (IOC) ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย สมปอง ตำแหน่งอาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยจิณต์ ปัทมดิกล อาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุดจักษ์ สิทธิ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
4. ดร.สินะสอน แสงจันทร์วง ตำแหน่งหัวหน้าแผนกแรงงานและสวัสดิการสังคม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
5. ดร.สีสมพร สุดทิจัก ตำแหน่งรองหัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

ภาคผนวก ค

หนังสือรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์

COA NO. 057/2568

IEC NO. HE68-071

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ขอรับรองว่าโครงการวิจัยเรื่อง : ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินาคาย-น้ำเหิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Strategy for Nakai-Namtheun National Park Management Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic)

หัวหน้าโครงการวิจัย : นายสีทัด พิมมะจัน

ผู้ร่วมโครงการวิจัย : ไม่มี

หน่วยงานต้นสังกัด : สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน (บัณฑิตศึกษา)

เอกสารที่รับรอง

1. แบบขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2568
2. แบบฟอร์มโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2568
3. ประวัติผู้วิจัย	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568
4. แบบแจ้งผลประโยชน์ทับซ้อน	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568
5. เอกสารชี้แจงอาสาสมัครที่เข้าร่วมโครงการวิจัย ได้แก่	
5.1 เอกสารชี้แจงอาสาสมัครที่เข้าร่วมโครงการวิจัย	
(การประชุมเชิงปฏิบัติการ : workshop)	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2568
5.2 เอกสารชี้แจงอาสาสมัครที่เข้าร่วมโครงการวิจัย	
(การประชุมเชิงยุทธศาสตร์)	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2568
5.3 เอกสารชี้แจงอาสาสมัครที่เข้าร่วมโครงการวิจัย	
(การสัมภาษณ์หรือสัมภาษณ์เชิงลึก)	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2568
6. แบบแสดงความยินยอมให้ทำการวิจัยจากอาสาสมัคร	
(สำหรับอาสาสมัครอายุ 18 ปีขึ้นไป)	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568
7. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่	
7.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ขั้นตอนที่ 1	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568
7.2 ประเด็นคำถามการประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop)	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568
7.3 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ขั้นตอนที่ 2	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2568

ได้ผ่านการรับรอง ...

ได้ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์แบบเร็ว (Expedited Review) จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยยึดหลักพื้นฐานของหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

รับรอง ณ 7 สิงหาคม 2568
วันหมดอายุ 6 สิงหาคม 2569
รายงานความก้าวหน้า ทุก 12 เดือน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุทุมพร หลอดโค)
ประธานกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ

ภาคผนวก ง

เครื่องมือสำหรับการวิจัย

แบบสัมภาษณ์สภาพและปัญหา

การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง

การสัมภาษณ์ครั้งนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและเพื่อนำไปประกอบการศึกษาระดับปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสัมภาษณ์ด้วยความเป็นจริงที่สุด ทั้งนี้ เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้เกิดประสิทธิผล สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป แบบสัมภาษณ์นี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพ

ส่วนที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

การตอบแบบสัมภาษณ์ของท่าน ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอในภาพรวม ไม่พาดพิงถึงผู้ตอบบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ จึงขอความร่วมมือจากท่านตอบตามความจริง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามอันเป็นประโยชน์ สำหรับการศึกษาในครั้งนี้

ผู้วิจัย สิทัด พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. เพศ

- ☐ ชาย
- ☐ หญิง

2. อายุ

- ☐ ต่ำกว่า 25 ปี
- ☐ ระหว่าง 25 – 34 ปี
- ☐ ระหว่าง 35 – 44 ปี
- ☐ ระหว่าง 45 – 54 ปี
- ☐ ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ☐ ปริญญาตรี
- ☐ ปริญญาโท
- ☐ ปริญญาเอก

4. สถานภาพ

- ☐ โสด
- ☐ สมรส
- ☐ หม้าย
- ☐ หย่าร้าง

ส่วนที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง ให้ท่านเขียนหรือแสดงข้อคิดเห็นของท่านตรงกับความเป็นจริง ดังนี้

1. ท่านคิดว่าสภาพการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ได้แก่ 1) การงบประมาณและบัญชี 2) การบริหารจัดการตั้งบุคลากร 3) การจัดซื้อจัดจ้างและ 4) การวัดประเมินผล และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการอนุรักษ์ ได้แก่ 1) ไฟป่า 2) การล่าสัตว์ 3) การบังคับใช้กฎหมายและคดี และ 4) การบริหารจัดการ และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

3. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ได้แก่ 1) การใช้พื้นที่ในอุทยานแห่งชาติ 2) กองทุนส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน 3) การส่งเสริมอาชีพกสิกรรมและ 4) การพัฒนาความเป็นอยู่ของชุมชน และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

4. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ 1) สถานที่ท่องเที่ยว 2) การให้บริการ 3) ผู้ได้รับสัมปทานการท่องเที่ยว 4) กิจกรรมการท่องเที่ยว และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
ในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ 1) เส้นทางคมนาคมและขนส่ง 2) ชลประทาน
3) สาธารณสุขและด้านสิ่งแวดล้อมของชุมชน และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มี
ปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินใน
ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ได้แก่ 1) รูปแบบ/ วิธีการการโฆษณา และ
ประชาสัมพันธ์ และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

7. ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินใน
ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ได้แก่ 1) การสำรวจชีวนานาพันธุ์ 2) การศึกษา
ค้นคว้าวิจัยและเครือข่ายวิจัย และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินเครื่องมือของแบบสัมภาษณ์เชิงลึก
การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้เชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง เวลา

สถานที่/ สังกัด

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย เรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โปรดพิจารณาประเมินความตรง (Validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าว ว่ามีความสอดคล้องหรือไม่แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยใช้เครื่องหมาย ✓

ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
 ที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
 ที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
 ที่ระบุไว้จริง

หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โปรดระบุลงในช่อง ข้อเสนอแนะที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านผู้เชี่ยวชาญจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย สัท พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนน พิจารณาความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์					
1	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง				
2	อายุ ☐ ต่ำกว่า 25 ปี ☐ ระหว่าง 25 – 34 ปี ☐ ระหว่าง 35 – 44 ปี ☐ ระหว่าง 45 – 54 ปี ☐ ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป				
3	ระดับการศึกษา ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก				
4	สถานภาพ ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หม้าย ☐ หย่าร้าง				

ข้อ	ข้อความ	คะแนน			ข้อเสนอแนะ
		พิจารณาความ สอดคล้อง			
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว					
1	ท่านคิดว่าสภาพการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ได้แก่ 1) การงบประมาณและบัญชี 2) การบริหารจัดการตั้งบุคลากร 3) การจัดซื้อจัดจ้างและ 4) การวัดประเมินผล และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
2	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการอนุรักษ์ ได้แก่ 1) ไฟป่า 2) การลาดตะเวน 3) การบังคับใช้กฎหมายและคดี และ 4) การบริหารจัดการ และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
3	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทินในด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ได้แก่ 1) การใช้พื้นที่ในอุทยานแห่งชาติ 2) กองทุนส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน 3) การส่งเสริมอาชีพกิจกรรมและ 4) การพัฒนาความเป็นอยู่ของชุมชน และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนน พิจารณาความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
4	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติในด้านการท่องเที่ยว ธรรมชาติ ได้แก่ 1) สถานที่ท่องเที่ยว 2) การให้บริการ 3) ผู้ได้รับสัมปทานการท่องเที่ยว 4) กิจกรรมการท่องเที่ยว และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
5	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติในด้านการโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ 1) เส้นทางคมนาคมและขนส่ง 2) ชลประทาน 3) สาธารณสุขและด้านสิ่งแวดล้อมของชุมชน และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
6	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติในด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ได้แก่ 1) รูปแบบ/วิธีการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
7	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติในด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ได้แก่ 1) การสำรวจชีวนานาพันธุ์ 2) การศึกษาค้นคว้าวิจัยและเครือข่ายวิจัย และท่านคิดเห็นว่าการจัดการด้านนี้มีปัญหาอย่างไรบ้าง				
ตอนที่ 3					
1	ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

การกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง

การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกขององค์กร โดยใช้เทคนิคการ SWOT ANALYSIS และกำหนดยุทธศาสตร์ TOWS MAXTRIX ซึ่งมีขั้นตอนการประชุมเชิงปฏิบัติการและใช้เวลา 3-4 ชั่วโมง ดังนี้

ขั้นที่ 1 วางแผน

1.1 จัดเตรียมสถานที่ในการประชุมเชิงปฏิบัติการ เช่น เครื่องเสียง วัสดุอุปกรณ์ประกอบที่เกี่ยวข้องการประชุมและน้ำดื่ม

1.2 ออกหนังสือเชิญผู้ให้ข้อมูลในการประชุมเชิงปฏิบัติการ จำนวน 49 บุคลากร เพื่อบรรยาย วัน เวลา สถานที่

1.3 เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ ได้แก่ ปากกา ดินสอ กระดาษ

1.4 เอกสารบันทึกผู้เข้าร่วมการประชุม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการ

2.1 กล่าววัตถุประสงค์ของการประชุมเชิงปฏิบัติการให้ผู้ให้ข้อมูลรับทราบการดำเนินการในครั้งนี้

2.2 สรุปภาพรวมของการดำเนินการในขั้นตอนที่ 1 สภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย 1) ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ 2) ด้านการอนุรักษ์ 3) ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน 4) ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 5) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน 6) ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ และ 7) ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์

2.3 แบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 7 กลุ่ม แบบคละกัน เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิค SWOT ANALYSIS ประกอบด้วย

2.3.1 สภาพแวดล้อมภายใน (จุดอ่อน จุดแข็ง) (7S) ได้แก่ โครงสร้าง (S1 : Structure) กลยุทธ์ (S2 : Strategy) ระบบ (S3 : Systems) ทักษะ (S4 : Skills) รูปแบบ (S5 : Styles) บุคลากร (S6 : Staffs) และ คุณค่าที่มีร่วมกัน (S7 : Shared Value)

2.3.2 สภาพแวดล้อมภายนอก (โอกาส อุปสรรค) (PESTEL) ได้แก่ การเมือง (P : Political) เศรษฐกิจ (E: Economic) สังคม (S : Social) เทคโนโลยี (T : Technology) สภาพแวดล้อม (E : Environment) และกฎหมาย (L : Legal)

2.4 นำเสนอผลที่ได้รับจากการ SWOT ANALYSIS ของแต่ละกลุ่มและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ

2.5 การกำหนดยุทธศาสตร์ โดยการ TOWS MAXTRIX ประกอบด้วย

- กลยุทธ์เชิงรุก (SO) - กลยุทธ์เชิงป้องกัน (ST)
- กลยุทธ์เชิงแก้ไข (WO) - กลยุทธ์เชิงรับ (WT)

ขั้นที่ 3 สรุปผล

3.1 ผู้วิจัยสรุปประเด็น SWOT ANALYSIS ของแต่ละกลุ่มอีกครั้งพร้อมทั้งขอความคิดเห็นในบางประเด็นที่ต้องการเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่มีสมบูรณ์ ครบถ้วนจากผู้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้

3.2 ผลการกำหนดยุทธศาสตร์ โดยการ TOWS MAXTRIX

3.3 ถ่ายภาพร่วมกันและมอบของที่ระลึก

3.4 กล่าวปิดการประชุม

จากนั้นผู้วิจัยไปดำเนินการจัดทำร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทินสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ / พันธกิจ/ เป้าประสงค์ ประเด็นของยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) แผนงาน/ โครงการ 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ 3) ลำดับความสำคัญ 4) ปีการดำเนินการ 5) งบประมาณดำเนินการ และ 6) ผู้รับผิดชอบ และการประเมินยืนยันยุทธศาสตร์ต่อไป

ผู้วิจัย สิทัด พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประเด็นคำถาม

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิค SWOT ANALYSIS ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมภายใน (จุดแข็ง/ จุดอ่อน)

1.1 ท่านพิจารณาเห็นว่า สภาพการณ์ของอุทยานนกายนกกาย-น้ำเทินมีข้อดี ข้อด้อยในเรื่องนี้อย่างไร

1.1.1 โครงสร้างของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.2 กลยุทธ์ของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.3 ระบบของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.4 ทักษะของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.5 รูปแบบของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.6 บุคลากรของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

1.1.7 คุณค่าที่มีร่วมกันของอุทยานมีข้อดี ข้อด้อยอย่างไร

2. สภาพแวดล้อมภายนอก (โอกาส อุปสรรค)

2.1 ท่านพิจารณาเห็นว่า สภาพการณ์มีโอกาส และอุปสรรคในเรื่องนี้อย่างไร

2.1.1 การเมืองของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

2.1.2 เศรษฐกิจของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

2.1.3 สังคมของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

2.1.4 เทคโนโลยีของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

2.1.5 สภาพแวดล้อมของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

2.1.6 กฎหมายของอุทยานมีโอกาส และอุปสรรคอย่างไร

3. สรุปการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของอุทยานนกายนกกาย-น้ำเทิน

3.1 จุดแข็ง

3.2 จุดอ่อน

3.3. โอกาส

3.4 อุปสรรค

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ (1) แผนงาน/ โครงการ 2)
ตัวชี้วัดความสำเร็จ 3) ลำดับความสำคัญ 4) ปีการดำเนินการ 5)
งบประมาณดำเนินการ 6) ผู้รับผิดชอบอย่างไร)

2. ท่านต้องการเห็นว่า อุทยานนกายน้ำเทิน เป็นอย่างไร ใน 5 ปีข้างหน้า
และ 10 ปี ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร

2.1 หากจะทำให้อุทยานเป็นไปตามที่คาดหวัง 5-10 ปีข้างหน้าจะต้อง
ทำงานหลัก ๆ ที่สำคัญอะไรบ้าง

- 2.1.1 ประเด็นที่ 1 ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณ
- 2.1.2 ประเด็นที่ 2 ด้านการอนุรักษ์
- 2.1.3 ประเด็นที่ 3 ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน
- 2.1.4 ประเด็นที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
- 2.1.5 ประเด็นที่ 5 ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์
- 2.1.6 ประเด็นที่ 6 ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์
- 2.1.7 ประเด็นที่ 7 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 2.1.8 ประเด็นที่ 8 ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ

2.2 หากจะทำให้อุทยานแห่งชาตินกายน้ำเทินประสบผลสำเร็จ ต้องมี
เป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง

- 2.2.1 ประเด็นที่ 1 ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณประสบ
ผลสำเร็จต้องมีเป้าหมายอย่างไร
- 2.2.2 ประเด็นที่ 2 ด้านการอนุรักษ์ประสบผลสำเร็จ ต้องมีเป้าหมายเป็น
อย่างไรบ้าง
- 2.2.3 ประเด็นที่ 3 ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน
ประสบผลสำเร็จ ต้องมีเป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง
- 2.2.4 ประเด็นที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประสบผลสำเร็จ
ต้องมีเป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง
- 2.2.5 ประเด็นที่ 5 ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ประสบผลสำเร็จ
ต้องมีเป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง

2.2.6 ประเด็นที่ 6 ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนาฬิกาพันธุกรรม
ผลสำเร็จ ต้องมีเป้าหมาย

2.2.7 ประเด็นที่ 7 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานประสบผลสำเร็จ
ต้องมีเป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง

2.2.8 ประเด็นที่ 8 ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติ
ประสบผลสำเร็จ ต้องมีเป้าหมายเป็นอย่างไรบ้าง

2.3 หากจะดำเนินการให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.1 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 1 ด้านการบริหาร แผนงานและ
การงบประมาณให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.1.1 กลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.3 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 2 ด้านการอนุรักษ์ให้สำเร็จตาม
เป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.3.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.3.5 งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.3.6 ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.4 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 3 ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพ
ชีวิตของประชาชนให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.4.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง

- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.5 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.5.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.6 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 5 ด้านการโฆษณา และ ประชาสัมพันธ์ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.6.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ปัจจัยชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.7 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 6 ด้านการค้นคว้าและติดตาม ชีวณานาพันธุ์ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.7.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง

- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.8 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 7 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.8.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

2.3.9 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 8 ด้านการเตรียมความพร้อมสู่มรดกโลกทางธรรมชาติให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.8.1 แต่ละกลยุทธ์ที่ได้เป็นอย่างไรบ้าง

- 1) แผนงาน/ โครงการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) ตัวชี้วัดความสำเร็จ เป็นอย่างไรบ้าง
- 3) ลำดับความสำคัญ เป็นอย่างไรบ้าง
- 4) ปีการดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 5) งบประมาณดำเนินการ เป็นอย่างไรบ้าง
- 6) ผู้รับผิดชอบ เป็นอย่างไรบ้าง

ขั้นตอนที่ 3 แบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างยุทธศาสตร์การจัดการ อุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ การประเมินความเหมาะสม

ความเป็นไปได้ ความประโยชน์ ความถูกต้องของยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่พัฒนาขึ้น ตรงกับความคิดเห็น
ของท่านมากที่สุด โดยเลือกตอบ 5 ระดับ ได้แก่

5 หมายถึง มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง
อยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง
อยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง
อยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง
อยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ ความเป็นประโยชน์ ความถูกต้อง
อยู่ในระดับน้อยที่สุด

แบบประเมินผล

ยุทธศาสตร์จากการปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

- เรื่อง** ยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
- ผู้วิจัย** นายสีหัต พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รศ.ดร.ชนินทร์ วะสีนนท์	ประธานกรรมการ
รศ.ดร.จิตติ กิตติเลิศไพศาล	กรรมการ
วาทิร้อยตรี ดร.พิศดาร แสนชาติ	กรรมการ

แบบประเมินผล

ยุทธศาสตร์จากการปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง แบบประเมินผลยุทธศาสตร์จากการปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อการประเมินผลจากการปฏิบัติโดยใช้เทคนิค (Balanced Scorecard : BSC) เพื่อปรับปรุง แก้ไขให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ละโปรดเติมเครื่องหมาย ✓ และกรอกข้อความให้สมบูรณ์ที่สุดซึ่งแบบประเมินแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

- ☐ ชาย
☐ หญิง

2. อายุ

- ☐ ต่ำกว่า 25 ปี
☐ ระหว่าง 25-34 ปี
☐ ระหว่าง 35-50 ปี
☐ มากกว่า 51 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- ☐ ต่ำกว่าอนุปริญญา
☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินผลจากการปฏิบัติโดยใช้เทคนิค (Balanced

Scorecard : BSC)

5 = มากที่สุด

4 = มาก

3 = ปานกลาง

2 = น้อย

1 = น้อยที่สุด

ข้อ	รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
1. ด้านการงบประมาณ						
1.1	การดำเนินงานของโครงการมีใช้งบประมาณด้วยความประหยัดและมีประสิทธิภาพ					
1.2	การดำเนินงานของโครงการมีการใช้งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้					
1.3	การดำเนินงานของโครงการมีการตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้งบประมาณอย่างโปร่งใส					
1.4	การดำเนินงานของโครงการมีการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง					
1.5	การดำเนินงานของโครงการมีความคุ้มค่าของการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม					

ข้อ	รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
2. ด้านลูกค้า						
2.1	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของภาคประชาชนหรือผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ					
2.2	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของนักวิชาการมีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ					
2.3	การดำเนินงานของโครงการในส่วนขององค์กรราชการและรัฐวิสาหกิจมีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ					
2.4	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของภาครัฐบาลและผู้มีส่วนได้เสียประโยชน์มีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ					
2.5	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของภาคีเครือข่ายทั้งภายในและต่างประเทศมีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ					
3. ด้านกระบวนการภายใน						
3.1	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดความรู้ความสามารถและทักษะของผู้เข้าร่วมแผนงาน/ โครงการ					
3.2	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดการมีส่วนร่วมที่ดีของผู้เข้าร่วมแผนงาน/ โครงการ					

ข้อ	รายละเอียด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
3.3	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดขวัญและกำลังใจ					
3.4	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรและจริยธรรมของผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการ					
3.5	การดำเนินงานของโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการเข้าใจกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ					
4. ด้านการเรียนรู้และพัฒนา						
4.1	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก					
4.2	การดำเนินงานของโครงการช่วยให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการสามารถเข้าถึงระบบการสืบค้นข้อมูล ข่าวสารของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก					
4.3	การดำเนินงานของโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการสามารถตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน					
4.4	การดำเนินงานของโครงการมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการให้บริการในส่วนของแผนงาน/โครงการ					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินเครื่องมือของแบบสัมภาษณ์เชิงลึก
การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้เชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง เวลา

สถานที่/ สังกัด

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
เรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว โปรดพิจารณาประเมินความตรง (Validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าว
ว่ามีความสอดคล้องหรือไม่แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยใช้เครื่องหมาย ✓
ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โปรดระบุลงในช่อง ข้อเสนอแนะ
ที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป ผลการวิเคราะห์และ
พิจารณาของท่านผู้เชี่ยวชาญจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือ
เพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย สัทธ พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	ข้อความคำถาม	คะแนน พิจารณาความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์					
1	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง				
2	อายุ ☐ ต่ำกว่า 25 ปี ☐ ระหว่าง 25 – 34 ปี ☐ ระหว่าง 35 – 44 ปี ☐ ระหว่าง 45 – 54 ปี ☐ ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป				
3	ระดับการศึกษา ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก				
4	สถานภาพ ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หม้าย ☐ หย่าร้าง				
5	ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ☐ ต่ำกว่า 10 ปี ☐ 10-15 ปี ☐ 16-20 ปี ☐ 21 ปีขึ้นไป				

ข้อ	ข้อความคำถาม	คะแนน พิจารณาความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว					
1	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการบริหาร แผนงาน และการงบประมาณ มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
2	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการอนุรักษ์ มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
3	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
4	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
5	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านโครงสร้างพื้นฐาน มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				

ข้อ	ข้อความคำถาม	คะแนน พิจารณาความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
6.	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการโฆษณา และ ประชาสัมพันธ์ มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และ ท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
7	ท่านคิดว่าสภาพและปัญหาการจัดการอุทยาน แห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ด้านการค้นคว้าและ ติดตามชีวนานาพันธุ์มีวิธีการดำเนินการอย่างไร และท่านคิดว่ามีข้อเสนอแนะอย่างไร				
ตอนที่ 3					
1	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินเครื่องมือของแบบสอบถาม
ยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้เชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง เวลา

สถานที่/ สังกัด

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โปรดพิจารณาประเมินความตรง (Validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าวว่ามีความสอดคล้องหรือไม่แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยใช้เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

0 ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

-1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นคำถามและข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษา
ที่ระบุไว้จริง

หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โปรดระบุลงในช่อง ข้อเสนอแนะที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านผู้เชี่ยวชาญจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย สัทธ พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	ข้อความคำถาม	คะแนน พิจารณา ความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม					
1	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง				
2	อายุ ☐ ต่ำกว่า 25 ปี ☐ ระหว่าง 25 – 34 ปี ☐ ระหว่าง 35 – 44 ปี ☐ ระหว่าง 45 – 54 ปี ☐ ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป				
3	ระดับการศึกษา ☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก				
4	สถานภาพ ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หม้าย ☐ หย่าร้าง				
5	ระยะเวลาการปฏิบัติงาน ☐ ต่ำกว่า 10 ปี ☐ 10–15 ปี ☐ 16–20 ปี ☐ 21 ปีขึ้นไป				

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินเครื่องมือของแบบสอบถาม
ประเมินผลยุทธศาสตร์จากการปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้เชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง เวลา

สถานที่/ สังกัด

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย เรื่องยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โปรดพิจารณาประเมินความตรง (Validity) ของเนื้อหาในข้อคำถามดังกล่าว ว่ามีความสอดคล้องหรือไม่แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยใช้เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง “ความสอดคล้อง” ตามความคิดเห็นของท่านดังนี้

- 1 ถ้าท่านแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง
- 0 ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าประเด็นข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง
- 1 ถ้าท่านแน่ใจว่าประเด็นข้อคำถามไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ศึกษาที่ระบุไว้จริง

หากท่านมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โปรดระบุลงในช่อง ข้อเสนอแนะที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป ผลการวิเคราะห์และพิจารณาของท่านผู้เชี่ยวชาญจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย สิทัด พิมมะจัน นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปรด.)

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนพิจารณา ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม					
1.1	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง				
1.2	อายุ ☐ ต่ำกว่า 25 ปี ☐ ระหว่าง 25-34 ปี ☐ ระหว่าง 35-50 ปี ☐ มากกว่า 51 ปีขึ้นไป				
1.3	ระดับการศึกษา ☐ ประถมศึกษาตอนต้น (ม. 3) ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 7) ☐ ปวช. (ชั้นกลาง) ☐ ปวส. (ชั้นสูง)				
ส่วนที่ 2 การประเมินผลจากการปฏิบัติโดยใช้เทคนิค (Balanced Scorecard : BSC)					
2.1 ด้านการงบประมาณ					
2.1.1	การดำเนินงานของโครงการมีใช้ งบประมาณด้วยความประหยัดและมี ประสิทธิภาพ				
2.1.2	การดำเนินงานของโครงการมีการใช้ งบประมาณให้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ กำหนดไว้				
2.1.3	การดำเนินงานของโครงการมีการ ตรวจสอบป้องกันการรั่วไหลการใช้ งบประมาณอย่างโปร่งใส				

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนพิจารณา ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
2.1.4	การดำเนินงานของโครงการมีการป้องกัน การทุจริตและประพฤติดีมิชอบจากทุกฝ่ายที่ เกี่ยวข้อง				
2.1.5	การดำเนินงานของโครงการมีความคุ้มค่า ของการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม				
2.2 ด้านลูกค้า					
2.2.1	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของภาค ประชาชนหรือผู้รับบริการมีความพึงพอใจ ต่อแผนงาน/ โครงการ				
2.2.2	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของ นักวิชาการมีความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ				
2.2.3	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของ องค์กรราชการและรัฐวิสาหกิจมีความพึง พอใจต่อแผนงาน/ โครงการ				
2.2.4	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของ ภาครัฐบาลและผู้มีส่วนได้เสียประโยชน์มี ความพึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ				
2.2.5	การดำเนินงานของโครงการในส่วนของภาคี เครือข่ายทั้งภายในและต่างประเทศมีความ พึงพอใจต่อแผนงาน/ โครงการ				
2.3 ด้านกระบวนการภายใน					
2.3.1	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิด ความรู้ความสามารถและทักษะของ ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการ				

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนพิจารณา ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
2.3.2	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดการมีส่วนร่วมที่ดีของผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการ				
2.3.3	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดขวัญและกำลังใจ				
2.3.4	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรและจริยธรรมของผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการ				
2.3.5	การดำเนินงานของโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการเข้าใจกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ				
2.4 ด้านการเรียนรู้และพัฒนา					
2.4.1	การดำเนินงานของโครงการทำให้เกิดการสร้างเครือข่ายของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก				
2.4.2	การดำเนินงานของโครงการช่วยให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการสามารถเข้าถึงระบบการสืบค้นข้อมูล ข่าวสารของหน่วยงานทั้งภายในและภายนอก				
2.4.3	การดำเนินงานของโครงการทำให้ผู้เข้าร่วมแผนงาน/โครงการสามารถตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน				
2.4.4	การดำเนินงานของโครงการมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในการให้บริการในส่วนของแผนงาน/โครงการ				

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		ความสอดคล้อง			
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 3					
3.1	ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)
...../...../.....

ภาคผนวก จ

ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถาม

ตาราง 21 ผลการประเมินเครื่องมือของแบบสัมภาษณ์เชิงลึกการศึกษาสภาพและปัญหา
การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์									
1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ส่วนที่ 2 ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว									
1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 ผลการประเมินการกำหนดยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาติ

นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิค SWOT ANALYSIS ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมภายใน (จุดแข็ง/ จุดอ่อน)

1.1 ท่านพิจารณาเห็นว่า สภาพการณ์ของอุทยานนากาย-น้ำเทินมีข้อดี ข้อด้อย
ในเรื่องนี้อย่างไร

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2. สภาพแวดล้อมภายนอก (โอกาส อุปสรรค)

2.1 ท่านพิจารณาเห็นว่า สภาพการณ์มีโอกา และอุปสรรคในเรื่องนี้อย่างไร

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

3. สรุปการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของอุทยานนากาย-น้ำเทิน

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
---	--	----	----	----	----	----	---	------	--------

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ (1) แผนงาน/ โครงการ 2) ตัวชี้วัด

ความสำเร็จ 3) ลำดับความสำคัญ 4) ปีการดำเนินการ 5) งบประมาณดำเนินการ

6) ผู้รับผิดชอบอย่างไร

2. ท่านต้องการเห็นว่า อุทยานนกายน้ำเทิน เป็นอย่างไร ใน 5 ปีข้างหน้าและ 10 ปี

ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร

2.1 หากจะทำให้อุทยานเป็นไปตามที่คาดหวัง 5 ปีข้างหน้าจะต้องทำงานหลัก ๆ ที่สำคัญ
อะไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.2 หากจะทำให้อุทยานแห่งชาตินกายน้ำเทินประสบผลสำเร็จ ต้องมีเป้าหมายเป็น

อย่างไรบ้าง 2.2.1 ประเด็นที่ 1 ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณประสบ

ผลสำเร็จต้องมีเป้าหมายอย่างไร

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3 หากจะดำเนินการให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร

2.3.1 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 1 ด้านการบริหาร แผนงานและการงบประมาณให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3.2 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 2 ด้านการอนุรักษ์ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			

2.3.3 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 3 ด้านการพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชนให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3.4 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 4 ด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3.5 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 5 ด้านโครงสร้างพื้นฐานให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3.6 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 6 ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

2.3.7 หากจะดำเนินการประเด็นที่ 2 ด้านการค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์อนุรักษ์ให้สำเร็จตามเป้าหมายจะต้องกำหนดกลยุทธ์อย่างไร และแต่ละกลยุทธ์ที่ได้มีองค์ประกอบอย่างไรบ้าง

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ขั้นตอนที่ 3 แบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			

กลยุทธ์ที่ 1 การบริหาร แผนงานและการงบประมาณ ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

กลยุทธ์ที่ 2 การอนุรักษ์ ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

กลยุทธ์ที่ 3 การพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			

กลยุทธ์ที่ 4 การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

กลยุทธ์ที่ 5 การโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

กลยุทธ์ที่ 6 การค้นคว้าและติดตามชีวนานาพันธุ์ ประกอบด้วย

กลยุทธ์

1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 23 ผลการประเมินเครื่องมือของแบบสอบถามประเมินผลยุทธศาสตร์จากการ
 ปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตย
 ประชาชนลาว

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ (คน)					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์									
1.1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
1.2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
1.3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ส่วนที่ 2 การประเมินผลจากการปฏิบัติโดยใช้เทคนิค (Balanced Scorecard : BSC)									
2.1 ด้านการงบประมาณ									
2.1.1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.1.2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.1.3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.1.4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.1.5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.2 ด้านลูกค้า									
2.2.1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.2.2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.2.3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.2.4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.2.5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.3 ด้านกระบวนการภายใน									
2.3.1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.3.2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.3.3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.3.4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ข้อ คำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3	4	5			
2.3.5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.3.6		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.4 ด้านการเรียนรู้และพัฒนา									
2.4.1		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.4.2		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.4.3		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.4.4		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.4.5		+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ส่วนที่ 3		+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
ข้อเสนอแนะ อื่น ๆ เพิ่มเติม									

ภาคผนวก ข

โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง
เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว

โครงการ

ส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว

1. หลักการและเหตุผล

ทั้งใน สปป.ลาว และทั่วโลก ระบบน้ำในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศ (NGO) เพื่อก่อสร้างและปรับปรุงระบบน้ำ แต่ปัจจุบันหลายระบบอยู่ในสภาพทรุดโทรม ทำให้การเข้าถึงน้ำสะอาดยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (พ.ศ. 2558) โดยเฉพาะในพื้นที่ภูเขาและห่างไกลซึ่งประสบปัญหาการเสื่อมโทรมของแหล่งน้ำ การขาดการป้องกัน และการขาดความเป็นเจ้าของชุมชน ส่งผลให้ไม่สามารถจัดหาน้ำดื่มและน้ำใช้ได้เพียงพอ

ในกรณีอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ได้มีการสนับสนุนการพัฒนาชุมชน 13 หมู่บ้าน โดยให้ความสำคัญกับการก่อสร้างและปรับปรุงระบบประปาหมู่บ้าน องค์กรบริหารจัดการอุทยานฯ ทำหน้าที่หลักในการสนับสนุน ร่วมกับสำนักงานสาธารณสุขอำเภอ นากาย และทีมผู้เชี่ยวชาญด้านการก่อสร้างระบบประปา ซึ่งจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงน้ำสะอาดของชุมชน และยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนในพื้นที่ชุมชนที่มีความเป็นเจ้าของและมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน

ดังนั้นจากการศึกษายุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน และโดยผู้วิจัยเลือกจากผู้ให้ข้อมูลการประชุมเชิงปฏิบัติการได้มีการแสดงเหตุผล ความคิดเห็น ความเป็นไปได้ ประกอบด้วย 5 ยุทธศาสตร์ 60 แผนงาน/โครงการ โดยมีเกณฑ์ระยะเวลาในการดำเนินงาน งบประมาณที่ต้องใช้และการจัดหาอุปกรณ์ สนับสนุน ผลของการยืนยันยุทธศาสตร์ พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกด้าน แต่ในความจำเป็นเร่งด่วนไปปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน เห็นว่ายุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาเศรษฐกิจฐานชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ มีความสอดคล้องกับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งชีวิตอยู่ของชุมชนอย่างยั่งยืนและจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ฉบับที่ 4 (2022-2026) ได้มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนเขตล้อมรอบอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอยุทธศาสตร์ที่ 2 มี 25 แผนงาน/โครงการ เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเลือก

เป็นแผนงาน/ โครงการเร่งด่วน จำนวน 5 แผนงาน/ โครงการแล้วลงประชามติโดยการยกมือของผู้ให้ข้อมูล จำนวน 49 คน ผลการลงคะแนนประชามติเรียงตามลำดับ คือ

1.1.1 โครงการพัฒนาระบบน้ำริน 25 คะแนน (ยุทธศาสตร์ที่ 2 แผนงาน/ โครงการที่ 5)

1.1.2 โครงการส่งเสริมสุขภาพด้านสุขภาพเฝ้าระวัง 12 คะแนน ยุทธศาสตร์ที่ 2 แผนงาน/ โครงการที่ 3)

1.1.3 โครงการการพัฒนาพื้นที่การเกษตรแบบพึ่งพาและผลิตภัณฑ์ชุมชน 7 คะแนน ยุทธศาสตร์ที่ 2 แผนงาน/ โครงการที่ 2)

1.1.4 โครงการการสร้างชลประทานเพื่อการเกษตรของชุมชนในการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชน 3 คะแนน ยุทธศาสตร์ที่ 2 แผนงาน/ โครงการที่ 8)

1.1.5 โครงการการพัฒนาและก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ 2 คะแนน ยุทธศาสตร์ที่ 2 แผนงาน/ โครงการที่ 11)

1.2 โครงการเร่งด่วนที่ได้ไปทำโครงการเพื่อขออนุมัติงบประมาณดำเนินการ ผลงานที่ปรากฏ คือ โครงการยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน แผนงาน/ โครงการที่ 5 คือ โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำริน บ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว (ดังภาคผนวก ซ)

ดังนั้นจึงได้นำโครงการเร่งด่วนที่ได้ไปทำโครงการเพื่อขออนุมัติงบประมาณดำเนินการ ผลงานที่ปรากฏ คือ โครงการยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของประชาชน คือ โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว มาจัดทำแผนงาน/ โครงการเร่งด่วน คือ โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว ซึ่งผลลัพธ์ที่คาดหวังจะได้รับ คือ ประชาชน 13 หมู่บ้านเข้าถึงน้ำสะอาดอย่างเพียงพอ คุณภาพชีวิตและสุขภาพของชุมชนดีขึ้นและชุมชนมีความเป็นเจ้าของและมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน

2. ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์

ผู้วิจัยได้นำประเด็นผลการนำยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติการจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน โดยผู้วิจัยเลือกจากผลการ

ประเมินยืนยันยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชน

ซึ่งจากการลงมติในกองประชุมมีฉันทามติ 25 คะแนน จาก จำนวน 49 คน เห็นด้วยในการ
จัดทำแผนงาน/ โครงการเร่งด่วนคือ ระบบน้ำรินบ้านกอบง เพื่อนำมาจัดเป็นยุทธศาสตร์
ที่เร่งด่วนไปสู่การปฏิบัติ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาทรัพยากรคุณภาพชีวิตของ
ประชาชนของแผน/ โครงการ 5 การสร้างระบบน้ำรินในชุมชน มาจัดทำแผนงาน/ โครงการ
เร่งด่วน คือ โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย
แขวงคำม่วน สปป.ลาว มีกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 90 คน ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาค
ประชาชน นักเรียน นักศึกษาและการสัมภาษณ์บุคลากรทั่วไปในชุมชน

3. วัตถุประสงค์

3.1 เพื่อลดอัตราการป่วย การตายจากโรคพยาธิที่เกิดขึ้นจากการดื่มน้ำและ
การใช้น้ำที่ไม่สะอาดทำให้เกิดท้องบิด และลำไส้อักเสบ เป็นต้น

3.2 เพื่อสร้างความสะดวก สบายให้กับประชาชนในชุมชนได้มีน้ำใช้เพื่อการ
อุปโภคและบริโภค และไม่ทำให้เสียเวลาในการไป

3.3 เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับอำนาจปกครองบ้าน คณะกรรมการคุ้มครอง
ระบบน้ำและประชาชนภายในหมู่บ้านได้เรียนรู้การใช้งานและการบำรุงรักษาาร่วมกัน

4. กลุ่มเป้าหมาย

บ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว ประกอบด้วย 90 ครอบครัว 84 หลังคา ประชากรทั้งหมด จำนวน 370 คน
จำแนกเป็น ชาย จำนวน 175 คน และหญิง จำนวน 195 คน ส่วนอายุต่ำกว่า 15 ปี มี
จำนวน 110 คน และมีอายุสูงกว่า 64 ปี จำนวน 30 คน

5. วิธีการดำเนินงาน

5.1 ประสานงานกับห้องการสาธารณสุขเมืองนากายร่วมกับหน่วยงานพัฒนา
กองคุ้มครองอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน (กอช.นท.)

5.2 เดินทางไปยังบ้านกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว

5.3 ประชุมคณะกรรมการบริหารหมู่บ้าน คณะกรรมการกองทุน และประชาชนในหมู่บ้าน

5.4 วางท่อประปาจากหมู่บ้านถึงท่อประปาหลัก ขนาด 1 ตารางเมตร

5.5 สร้างท่อประปาหลัก

5.6 สร้างอ่างเก็บน้ำ ขนาด 3x3 ตารางเมตร พร้อมถังเก็บน้ำ 1 ถัง

5.7 สร้างก๊อกน้ำประปาทั้งหมด 8 จุดในหมู่บ้าน

5.8 ขุดท่อ เติมน้ำประปาจากท่อประปาหลักเข้าหมู่บ้านและจุดประปาในหมู่บ้าน

5.9 สรุปรายงานสรุปจุดแข็งและจุดอ่อนของบทเรียนที่ได้รับ

5.10 จัดทำระเบียบการบริหารจัดการน้ำสำหรับการใช้ระบบประปาร่วมกับหมู่บ้าน

5.11 สร้างแบบประเมินผลยุทธศาสตร์ที่เร่งด่วนไปปฏิบัติของอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยใช้เทคนิค (Balanced Scorecard : BSC)

6. สถานที่

บ้านกอบง คุ่มกอบง เมืองนากาย แขวงคำม่วน สปป.ลาว

7. ระยะเวลาดำเนินงาน

กันยายน 2568 เป็นเวลา 15 วัน

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

8.1. น้ำเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งในด้านอุปโภคและบริโภคหากหมู่บ้านใดมีน้ำหมายความว่าเด็กและสตรีในหมู่บ้านนั้นจะมีเวลาน้อยลงในการตักน้ำจากที่ไกล ๆ และลดการใช้แรงงานลงอย่างมาก

ดังนั้น การอนุรักษ์และบำรุงรักษาน้ำให้สะอาดปราศจากสารเคมี เชื้อโรค จากปศุสัตว์หรือสัตว์ป่าที่ถูกขับถ่ายลงสู่แหล่งน้ำ และเชื้อโรคจากของเสียของประชาชนที่ไหลลงสู่แหล่งน้ำจะก่อให้เกิดประโยชน์มากมาย เช่น

8.1.1 ลดการใช้แรงงานเด็กและแรงงานหญิงและอำนวยความสะดวกในด้านอุปโภคและบริโภคของชุมชนรวมทั้งความปลอดภัยจากสัตว์ป่า เช่น งู หมูป่า ฯลฯ

8.1.2 เด็ก ๆ มีเวลาเพียงพอในการเรียนและทำการบ้าน

8.1.3 สามารถใช้น้ำเพื่อปลูกผักสวนครัว เพื่อลดค่าใช้จ่ายของครอบครัว

8.1.4 มีน้ำเพียงพอสำหรับการอาบน้ำและการใช้ ซึ่งช่วยลดการเจ็บป่วย

8.2. ห้องส้วม

ครอบครัวคือสถานที่สำหรับถ่ายทอดจรรยาและปณิธานของบุคลากรในชุมชน ซึ่งส้วมเหล่านี้มีประโยชน์ต่อบุคลากรในชุมชน ดังนี้

8.2.1 อำนวยความสะดวก เช่น ช่วงฝนตก เวลากลางวัน เพื่อป้องกันปศุสัตว์ (หมู)

8.2.2 สร้างความเป็นส่วนตัว เช่น สามารถใช้ส้วมเป็นที่อาบน้ำ ทำความสะอาดร่างกาย โดยเฉพาะผู้หญิง และป้องกันไม่ให้ผู้อื่นมองเห็นขณะถ่ายอุจจาระ

8.2.3 สร้างความปลอดภัย เช่น ป้องกันงูกัด สัตว์เลื้อย หรือสัตว์ป่า

8.2.4 สุขอนามัย เช่น ความสะอาด

8.2.5 ป้องกันการแพร่กระจายและการระบาดของโรค โดยเฉพาะโรค

ท้องร่วง

8.2.6 เปลี่ยนพฤติกรรมจากที่ไม่เคยใช้ (ใช้ชีวิตตามธรรมชาติ) มาเป็นการต่อสู้เพื่อสุขอนามัย (การถ่ายอุจจาระและปัสสาวะในส้วมครอบครัว และการล้างมือด้วยสบู่)

9. การประเมินผล

แบบประเมินผลการนำข้อเสนอเชิงนโยบายไปสู่การปฏิบัติในการจัดการยกระดับผลิตภัณฑ์ ODOP แบบ CIPP Model ประกอบด้วย บริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต จำนวน 90 คน ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคประชาชน นักเรียน นักศึกษาและการสัมภาษณ์บุคลากรในชุมชนผลที่ได้รับจากโครงการดังกล่าวพร้อมทั้งสรุปรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ

ภาคผนวก ข

ภาพประกอบกิจกรรมขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ภาคกิจกรรม

การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการอุทยานแห่งชาติ
นากาย-น้ำเทิน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ภาพประกอบ 12 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการดำเนินการให้กลุ่มเป้าหมาย

ภาพประกอบ 13 กลุ่มเป้าหมายรับฟังผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลก่อนเริ่มการประชุม

ภาพประกอบ 14 กลุ่มเป้าหมายจัดเตรียมข้อมูลที่ได้รับจากผู้วิจัย

ภาพประกอบ 15 กลุ่มเป้าหมายจากภาคีเครือข่ายของอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำเทิน

ภาพประกอบ 16 ผู้วิจัยให้คำแนะนำถึงข้อคำถามให้กลุ่มเป้าหมาย

ภาพประกอบ 17 กลุ่มที่ 1 เป็นผู้ให้ข้อมูลด้านการบริหาร แผนงานและงบประมาณ

ภาพประกอบ 18 กลุ่มเป้าหมายระดมความคิดเห็นสภาพและปัญหาของอุทยานแห่งชาติ

ภาพประกอบ 19 การนำเสนอเพื่อให้กลุ่มอื่นเติมเต็มและรับฟังร่วมกัน

ภาพประกอบ 20 กลุ่มที่ 3 ศึกษาสภาพและปัญหาด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิต
ของประชาชน

ภาพประกอบ 21 ผู้วิจัยกำลังชี้แจงการให้ข้อมูลสภาพและปัญหามีความแตกต่างกัน

ภาพประกอบ 22 สภาพและปัญหาด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิตมีข้อมูลจำนวนมาก

ภาพประกอบ 23 บรรยากาศของแต่ละกลุ่มระดมความคิดเห็นสภาพและปัญหา

ภาพประกอบ 24 กลุ่มที่ 6 ด้านการท่องเที่ยวมีสภาพและปัญหาที่ต้องให้ข้อมูล

ภาพประกอบ 25 ผู้วิจัยสนใจข้อมูลด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นพิเศษ

ภาพประกอบ 26 กลุ่มที่ 2 ด้านการอนุรักษ์สภาพและปัญหาที่เกิดขึ้นมีจำนวนมาก

ภาพประกอบ 27 การระดมความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์ได้สะท้อนสภาพและปัญหาได้ดี

ภาพประกอบ 28 ผู้วิจัยต่อชเข้ามารวมสนทนาในประเด็นการอนุรักษ์

ภาพประกอบ 29 ด้านการอนุรักษ์ได้นำเสนอสภาพและปัญหาที่เกิดขึ้น

ภาพประกอบ 30 ด้านการค้นคว้าชีวนาพันธุมีความหลากหลาย

ภาพประกอบ 31 ผู้วิจัยต้องมาร่วมระดมความคิดเห็นให้ได้ประเด็น

ภาพประกอบ 32 สภาพและปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐานมีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาพประกอบ 33 ด้านการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวไปสู่การตลาดทางธรรมชาติ

ภาพประกอบ 34 กลุ่มที่ 6 สภาพและปัญหาด้านคั่นคว่ำและติดตามชีวนานาพันธุ์

ภาพประกอบ 35 กลุ่มที่ 5 นำเสนอสภาพและปัญหาด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

ภาพประกอบ 38 กลุ่มด้านการท่องเที่ยวทางธรรมชาติกำลังสรุปสภาพและปัญหา

ภาพประกอบ 39 สรุปสภาพและปัญหาด้านการบริหาร แผนงานและงบประมาณ

ภาพประกอบ 40 ผู้วิจัยร่วมนำเสนอสภาพและปัญหาเพิ่มเติม

ภาพประกอบ 41 กลุ่มที่ 1 นำเสนอต่อกองประชุมด้านบริหาร แผนงานและงบประมาณ

ภาพประกอบ 42 กลุ่มที่ 3 นำเสนอต่อกองประชุมด้านทรัพยากรคุณภาพชีวิต
ของประชาชน

ภาพประกอบ 43 กลุ่มที่ 1 นำเสนอต่อกองประชุมด้านบริหาร แผนงานและงบประมาณ

ภาพประกอบ 44 จบกิจกรรมการสนทนากลุ่มการศึกษาสภาพและปัญหา

ภาพประกอบ 45 ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณกลุ่มเป้าหมายทุกท่าน

ขั้นตอนที่ 2 ภาคกิจกรรม

การสร้างยุทธศาสตร์การจัดการอุทยานแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ภาพประกอบ 46 ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์การจัดทำยุทธศาสตร์อุทยานแห่งชาติ

ภาพประกอบ 47 ผู้วิจัยซักถามประเด็นต่าง ๆ กับผู้เข้าร่วมเชิงปฏิบัติการ

ภาพประกอบ 48 ภาติเครือข่ายภาครัฐ เอกชน ประชาชน และองค์การจัดตั้งสากล

ภาพประกอบ 49 หัวหน้าชั้นเมืองมาเข้าร่วมให้ข้อเสนอแนะการจัดทำยุทธศาสตร์

ภาพประกอบ 52 ภาคีรัฐที่เข้าร่วมนำเสนอการจัดตั้งยุทธศาสตร์ของอุทยานแห่งชาติ

ภาพประกอบ 53 ทหารและตำรวจเข้าร่วมให้ระดมความคิดเห็นการสร้างยุทธศาสตร์

ภาพประกอบ 54 ผู้ให้ข้อมูลในส่วนของตำรวจและภาครัฐชั้นเมืองมาร่วมระดมความคิด

ภาพประกอบ 55 ภาคส่วนกิจกรรมและสิ่งแวดล้อมมาประกอบความคิดเห็นด้วย

ภาพประกอบ 56 ฝ่ายป้องกันความสงบมาเข้าร่วมเสวนายุทธศาสตร์

ภาพประกอบ 57 ผู้ให้ข้อมูลรับฟังนโยบายของอุทยานแห่งชาติในการอนาคต

ขั้นตอนที่ 3 ภาคกิจกรรม
โครงการส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างน้ำรินบ้านกอบง คุ่มกอบง
เมืองนากาย สปป.ลาว

ภาพประกอบ 60 เจ้าหน้าที่ต้องเข้าไปนอนประจำในสถานที่จริง

ภาพประกอบ 61 ช่วยกันถากทางสถานที่เพื่อวางท่อน้ำริน

ภาพประกอบ 62 เจ้าหน้าที่ร่วมกับชุมชนกำลังวางสายท่อน้ำรินตามจุดต่าง ๆ

ภาพประกอบ 63 ไม่มีรถในการขนย้ายอุปกรณ์ต้องใช้เรือเพื่อเข้าไปบ้านกอบง

ภาพประกอบ 64 ความยากลำบากของการขนย้ายสภาพพื้นที่เป็นอุปสรรค

ภาพประกอบ 65 ท่ออุปกรณ์จำนวนมากเพราะระยะทางในการวางท่อน้ำรินอยู่ไกล

ภาพประกอบ 66 ชุมชนร่วมกันขนย้ายท่อน้ำรินเข้าไปบ้านกอบง

ภาพประกอบ 67 เจ้ากำลังก่อสร้างติดตั้งระบบน้ำริน

ภาพประกอบ 68 ตรวจสอบมาตรฐานการก่อสร้างได้ตามมาตรฐานที่กำหนด

ภาพประกอบ 69 ผู้วิจัยตรวจสอบเยี่ยมใสสถานที่ก่อสร้างต้นน้ำริน

ภาพประกอบ 70 สถานที่ต้นกำเนิดน้ำรินห่างจากชุมชน 4 กิโลเมตร

ภาพประกอบ 71 ชุมชนร่วมกันสร้างสถานที่ปล่อยน้ำประชาชน

ภาพประกอบ 72 หลากได้ของประชาชนในชุมชนมาช่วยกันก่อสร้าง

ภาพประกอบ 73 อุปกรณ์ เครื่องมือและประชาชนเตรียมลงมือเทพื้นคอนกรีต

ภาพประกอบ 74 สถานที่ปล่อยน้ำรินสร้างเสร็จ และใช้ในชุมชน

ภาพประกอบ 75 รอยยิ้มของประชาชนที่ไม่ต้องไปหาน้ำไกล

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายสีหัต พิมมะจัน
วัน เดือน ปีเกิด	17 กุมภาพันธ์ 2526
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	หน่วยที่ 50 บ้านหนองเวียงคำ เมืองโซทานิ แขวงนครหลวงเวียงจันทน์
	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว)
ตำแหน่งปัจจุบัน	หัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทิน สปป.ลาว
สถานที่ทำงาน	อุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทิน แขวงคำม่วน สปป.ลาว
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534-2539	ชั้นประถมศึกษาโรงเรียนประถม เมืองหนองแรด
	แขวงเชียงขวาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
พ.ศ. 2539-2541	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านพักแคะ
	เมืองหนองแรด แขวงเชียงขวาง สปป.ลาว
พ.ศ. 2541-2543	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนดู่ยาไซจุ
	เมืองหนองแรด แขวงเชียงขวาง สาธารณรัฐประชาธิปไตย
	ประชาชนลาว
พ.ศ. 2550-2553	ปริญญาตรี สาขาวิชาการค้ำครองป่าไม้ มหาวิทยาลัย
	แห่งชาติ นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว
พ.ศ. 2558-2559	ปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐกิจป่าไม้ มหาวิทยาลัยป่าไม้
	นครหลวงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2543-2549	อาสาสมัครโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน
	บ้านพักแคะ เมืองหนองแรด แขวงเชียงขวาง สปป.ลาว
พ.ศ. 2560-2565	รองหัวหน้า แผนกค้ำครองป่าสงวน กระทรวงเกษตรและ
	ป่าไม้ สปป.ลาว
พ.ศ. 2566-2568	ปริญญาเอก สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน
	คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2568	หัวหน้าอุทยานแห่งชาตินากาย- น้ำเทิน แขวงคำม่วน
	สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว